

JOHN BEVERE

USA TODAY EN ÇOK SATAN YAZARI

TANRI VERGİSİ POTANSİYELİNİZİ ÇOĞALTIN

Çoğaltma Kaynak DVD'si içerir

Sevgili dostum,

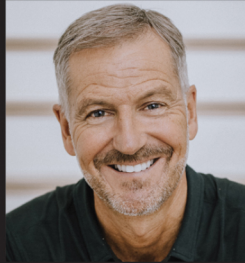
Her birimiz Tanrı'nın yarattığı ve iyi işler yapmak üzere Mesih İsa'da yaratıldı. Tanrı'nın çocuğu olmak için karşılıksız lütuf armağanıyla yeniden doğdunuz ve bir amaç için aynı lütuf aracılığıyla eşit derece güçlendirildiniz. Bu amacı gerçekleştirmek için Tanrı vergisi armağanlarınızın ve yeteneklerinizin şaşırtıcı potansiyelinin farkında mısınız?

Size bahşedilen armağanlar, yetenekler ve kabiliyetler sizin için değildir; sizin aracılığınızla başkalarına verilmelidir. Tanrı'nın diğerlerine vermek istediği şeyleri içinizde taşıyorsunuz. Her birimiz diğerlerinin yararı ve Tanrı'nın Egemenliği'nin büyümesi için kullanmak amacıyla armağanlarımızın farkına varmalı ve onlara sadakatle kâhyalık etmeliyiz.

Armağanlarını bilen ve onları işleten kişi mutlu ve bereketlidir. Bir başkasının armağanlarını işletmeye çalışan kişi mutsuz ve gergindir. Tanrı'nın lütfunun işbirliğiyle ve O'nun meshi altında armağanlarımızı atıl konumundan çıkarıp sadakatle işleyen hale getirmeyi amaçlamalıyız.

O'nun lütfu ve meshedişi aracılığıyla armağanlı ve güçlüsünüz. Tanrı için büyük işler yapmak adına kararlılığınız sizi ileriye taşısin.

Sizinle birlikte,

MessengerX

John Bevere
JohnBevere@ymail.com

MESSENGER
INTERNATIONAL
MessengerInternational.org

JOHN BEVERE

USA TODAY EN ÇOK SATAN YAZARI

**TANRI VERGİSİ
POTANSİYELİNİZİ ÇOĞALTIN**

X: Multiply Your God-Given Potential by John Bevere, Turkish

© 2021 Messenger International

MessengerInternational.org

Originally published in English as X: Multiply Your God-Given Potential

Additional resources in Turkish by John and Lisa Bevere are available for free download and video streaming at: **MessengerX.com** and on the **MessengerX** App.

To contact the author: JohnBevere@ymail.com

This book is a gift from Messenger International and is
NOT FOR SALE

X: Tanrı Vergisi Potansiyelinizi Çoğaltın. Yazar John Bevere, Türkçe

© 2021 Messenger International

MessengerInternational.org

İngilizce'deki özgün adı X: Multiply Your God-Given Potential

John ve Lisa Bevere'nin Türkçe yayınlanan diğer yayınlarını

MessengerX.com sitesinden ve **MessengerX** uygulamasından ücretsiz indirebilir ve online seyredebilirsiniz.

Yazarla iletişim kurmak için: JohnBevere@ymail.com

Bu kitap Uluslararası Messenger hizmetinin bir hediyesidir ve
SATILIK DEĞİLDİR

App Store, ABD ve diğer ülkelerde kayıtlı Apple Inc. şirketinin ticari bir markasıdır.

Google Play ve Google Play logo ise Google LLC şirketinin ticari markalarıdır.

Oğullarımızın muhteşem eşlerine adanmıştır...

Lisa ve ben sizi yürekten seviyoruz ve her biriniz aşağıda belirttiğim ve daha birçok güzel özellikler sergiliyorsunuz, ama en göze çarpanlar bunlardır:

Julianna

25 Ekim 2009'da Addison ile evlendi. Sevecen ve hikmetlisin.
Her zaman benim ilk kızım olacaksın.

Jessica

24 Eylül 2018'de Austin ile evlendi. Şefkatli ve sevimlisin.
Gittiğin her yeri sevinçle dolduruyorsun.

Christian

18 Kasım 2018'de Arden ile evlendi.
Lütufla dolusun ve nazik bir yüreğin var.
Oğlumuzu çok hoş biçimde seviyorsun.

Gelecekteki Bayan Alec Bevere

Yüreğim gelecekteki kızımın tanışmayı sabırsızlıkla bekliyor.
Seni şimdiden çok seviyorum.

Her biriniz Lisa ve bana büyük bir sevinç veriyorsunuz.
Ailemizi çoğalttığınız için teşekkürler. Sonsuza dek kızlarımızısınız.

İÇİNDEKİLER

Kitap Hakkında	IX
1 Noktaları Birleştirmek	1
2 Bahşedilen Yetenekler	13
3 Kendinizi Dürüstçe Değerlendirin	27
4 Kâhyalar	37
5 Güvenilir	53
6 Gayret ve Çoğaltma	69
7 Büyük Çoğaltma	83
8 Stratejik Fikirler	95
9 Yatırım	109
10 Katalizör	125
11 Beni Örnek Alın	139
12 Çoğaltmanın Önündeki Engeller I	155
13 Çoğaltmanın Önündeki Engeller II	167
14 Armağanlarınızı Keşfedin ve Geliştirin	179
15 Meshedilmiş	195
Ek	205
Teşekkürler	207

KİTAP HAKKINDA

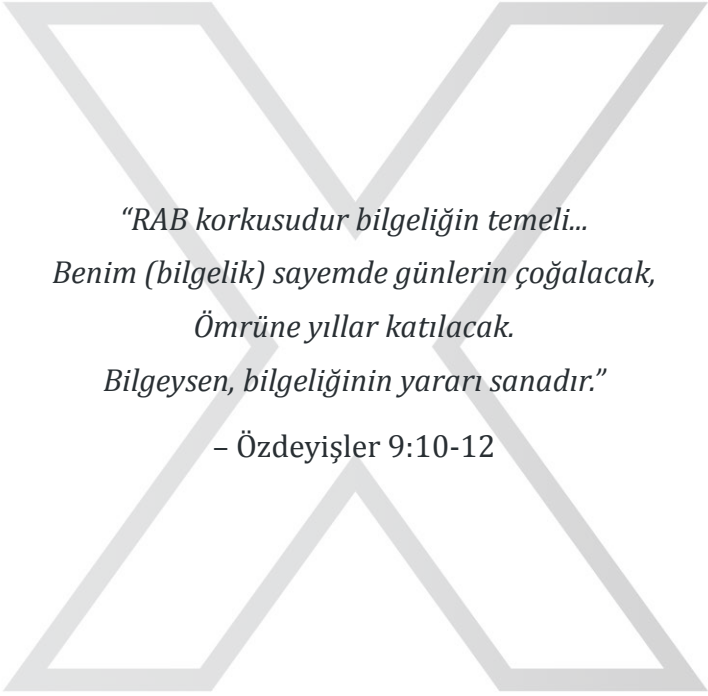
Bu sayfaların arasında, amacınızı keşfetmeniz, tutkunuzu alevlendirmeniz ve potansiyelinize erişmeniz için sizi güçlendirecek Kutsal Kitap temelli görüşler ve stratejiler bulacaksınız. Her bölümle birlikte, öğrendiklerinizi kişiselleştirmenize yardımcı olacak düşünme soruları verilecek.

Eğer çoğalma hakkında daha fazla öğrenmek isterseniz, sizin için bireysel ya da grup olarak kullanılabilen video dersler, yardımcı bir rehber ve diğer online kaynaklardan oluşan özel bir içerik oluşturdum. Bu kaynaklara ve diğer öğrenci yetiştirme materyallerini içeren kütüphaneme **MessengerX.com** sitesinden ulaşabilirsiniz. Şimdiye dek milyonlarca insan kaynaklarımızdan yararlandı ve hedefimiz ülkesi, dili ya da mali durumu ne olursa olsun, her insan için bu kaynakları erişilebilir kılmaktır (bu kitapta bunu daha çok öğreneceksiniz). Siteye göz atmak için bir dakikanızı ayırın ve küresel mesajcılar topluluğumuza katılın.

Ve eğer sorularınız varsa, lütfen benimle ve Messenger International hizmet takımıyla iletişim kurmaktan çekinmeyin.

Sizinle seviyorum!

John

*“RAB korkusudur bilgeliğin temeli...
Benim (bilgelik) sayemde günlerin çoğalacak,
Ömrüne yıllar katılacak.
Bilgeysen, bilgeliğinin yararı sanadır.”*

- Özdeyişler 9:10-12

1

Noktaları Birleştirmek

Yıl 2012'ydi. Bir kilisenin hafta sonu etkinlikleri için Los Angeles bölgesinde konuşma yapacaktım. Normal plana göre Cumartesi öğleden sonra uçacak, Cumartesi akşamı ve Pazar sabahı hizmet edecek ve Pazar öğleden sonra evime dönecektim. Bu plan değişmek üzereydi.

Hizmet ortaklarımdan biri, adına Stan diyeceğim, Los Angeles'e geleceğimi duyunca beni aradı ve meşhur Riviera Country Kulübü'nde golf oynamak isteyip istemediğimi sordu. Bu teklife elbette hayır demedim, çünkü bu sahada golf oynamak oldum olası dileklerimden biriydi. Hevesle yanıtladım, "Kesinlikle evet, çok sevinirim!"

Size öykünün arka planını biraz anlatayım. Seyahat ederek Tanrı Sözü'nü duyurduğum otuz beş yıl içinde dinleyicilere konuşurken arada sırada golf sevgimi dışa vuruyorum. Ve bunun sonucunda dünyanın en güzel bazı golf sahalarında oynamam için önceden planlanmamış, ama cazip pek çok teklif alıyorum. İşte bu, tam da böyle bir tekliftir.

Bu seferki çok özel bir davetti. Riviera müstesna ve özel bir kulüptü ve içeri girmek çok zordu. Bu saha her yıl Genesis Turnuvası (önceki adıyla Los Angeles Açık) diye bilinen PGA turuna ev sahipliği yapar. Bunun yanı sıra Amerika Açık turnuvaları, PGA şampiyonaları, Amerika Amatör ve diğer saygın turnuvalar dahil birçok golf etkinliğine de ev sahipliği yapmıştır.

Stan, rüya turum için Cumartesi sabah erkenden gelip beni aldı. İşleri daha da harika kılan şey, yakın arkadaşlarımdan Aaron Baddeley'in önceki yıl LA Açık turnuvasını kazanmış olmasıydı. 2011 yılında turnuvayı kazanırken yaptığı bazı güzel vuruşları tekrarlayanın hayalini kuruyordum!

İlk dört deliğe üç vuruş fazlayla başladım (heyecandan ellerim titredi), ama raundu iki vuruş eksikle bitirdim. Stan'la birlikte harika bir zaman geçirdik; benim için hatırlanmaya değer bir sabah oldu.

Los Angeles'in merkezindeki otelime geri dönerken, Stan yüreğinden gelen bir soru sordu: "John, son zamanlarda boğuştuğum bir mesele hakkında soru sorabilir miyim?"

"Elbette."

Açık yürekli ve en içten haliyle sorusunu yöneltti: "John, uzun yıllardır işlerimi kurmak için pek çok saat harcayarak yorulmadan, gayretle çalıştım. İşlerimin net değeri şu anda yaklaşık 9 milyon dolar. Mevcut müşterimle ilişkilerim yolunda gidiyor. Yıllardır süren çalışmalarım sonucunda eşim ve çocuklarım ömürleri boyunca mali olarak rahat yaşayacaklar."

Sonra sorusu geldi: "Şimdi ellili yaşlarıma giriyorum ve neden aynı tempoda çalışmak zorundayım? İşlerimi gelecek on yıl içinde 35 milyon dolara çıkarmak için neden mücadele etmeliyim?"

Kutsal Ruh nasıl bir yanıt vereceğimle ilgili bana aniden hikmet verdi. "Şimdi bir senaryo kuralım," dedim. "Sana şöyle dediğim varsay, 'Stan, şimdi seksen dile çevrilmiş ve milyonlarca basılmış on yedi kitap yazmak için yıllarca çalıştım. Yirmi beş yılda milyonlarca kilometre yolculuk yaptım, jetlag sıkıntısı çektim, pek çok kültürü ve çeşit çeşit yiyecekleri keşfettim ve uafkık otel odalarında kaldım; bunların hepsini dünyanın her yerinde Müjde'ye hizmet etmek için yaptım. Hizmet iyi gidiyor ve mali durumumuz stabil. Lisa ve çocukların da geleceği garantide. Neden aynı hızda çalışmaya devam etmeliyim?'"

Kusursuz bir senaryoydu. Küçük bir kıkırdamayla cevapladı, "Bir gün İsa'yla yüzleştiğinde senin yerinde olmak istemezdim."

Hemen atıldım, "Stan, işinle ilgili bana söylediğin şey tam olarak bu."

Gülümsemesi birden kayboldu. Şok olmuş bir ifadeyle gözlerini yoldan bana çevirdi. İnanmayarak sordu, "Bu sonuca nasıl vardın?"

"Stan, Tanrı her bir çocuğuna armağan vermiştir. Bu armağanlar O'nun Egemenliği'nin büyütülmesi için Tanrı tarafından verilir. Ancak bizler kâhyayız ve herhangi bir zamanda bu armağanları üç yoldan biri için kullanmayı seçebiliriz:

"Armağanları Egemenliği büyütme için kullanabiliriz.

"Armağanları kendimizi büyütme için kullanabiliriz.

"Armağanları hepten ihmal edebiliriz."

Şimdi Stan'in dikkatini çekmiştim ve devam ettim: "Benim bazı bariz armağanlarım yazmak ve konuşmak; senin armağanların işle ve vermekle ilgili. Demin senaryoma güldün! Ama, senin senaryon kesinlikle aynı. Senin armağanların Egemenliğin büyümesi için benimkiler kadar önemli. Aslında, seninkiler daha önemli olabilir, ama sen noktaları birleştirmedin!"

Bu konuda konuşmayı sürdürdük. Konuşmamız esnasında Stan'ın düşüncelerinde ve tutumunda hızlı bir değişim görmek hem sevindirici hem de tatmin ediciydi.

Altı ay sonra nasıl olduğunu sormak için Stan'i aradım. Yine unutulmaz bir konuşma oldu.

“Hey, Stan, nasılsın?”

“Dürüst olarak gerçeği duymak istiyor musun?” Cevabı beni hazırlıksız yakaladı.

“Evet, elbette!”

“Altı ay önce bana söylediğin sözler iyi bir şekilde yüreğimde yer etti.”

“Bu konuda ne yapıyorsun?”

Gülerek çabucak şöyle dedi, “Tanrı'nın Egemenliği'nin büyümesi uğruna işlerimi 35 milyon dolara yükseltmek için tam gaz çalışıyorum.”

“Bu harika!”

Stan, Tanrı'nın Egemenliği'ni ileri taşıma hizmetinde sadece bir izleyici değil, ama hayati bir katılımcı olduğu gerçeğini idrak etmişti. Eşsiz yeteneklerinin sadece geçici olanlar için değil, esasen ebedi olanlar için bir değer taşıdığına dair birçoklarının gözden kaçırdığı o vizyonu yakalamıştı. Artık kendisinden ve ailesinden daha büyük bir amaç için armağanlı olduğunu tam anlıyordu. İtaatli, içten ve alçakgönüllü olduğu için minnettarım. Bu özellikleri sayesinde hayatını değiştirecek olan gerçeği kabul etmesi için yüreği açıldı. Ve bu tanıklığıyla sadece kendi hayatı değil, daha birçok insanın hayatı değişecektir.

Stan'ın aydınlanması ruhsal çoğalma için onun motivasyonu haline geldi ve bu kitabın başlıca amacına hizmet eden bir örnektir. Yıllardır yaptığım seyahatlerde Stan'dan farklı düşünmeyen sayısız imanıyla karşılaşmak şok edici bir gerçek. Aslında, eğer kesinlikle dürüst olmak gerekirse çoğunluğun böyle düşündüğünü söylerim. Ancak, pek çoğu bu durumu Stan kadar dosdoğru kabullenmez, ancak konuşma sırasında bağlantı kopukluğu ortaya çıkar.

Eğer siz de benzer düşüncelerle amacınızı sorguluyorsanız, elinizde bu kitap olduğu için çok mutluyum. En içten umudum sizin de görüşünüzün değişmesidir.

Stan gibi kendinize karşı dürüst olun; noktaları birleştirmenize yardımcı olacaktır. Bu alçakgönüllü tutum içinde Tanrı'nın Egemenliği'ni büyütme için benzersiz armağanlarınızı çoğaltmayı keşfedecek ve buna yürekte inanacaksınız. Pastörünüz ya da benim gibi siz de Tanrı tarafından çağrıldınız. Aldığınız çağrı büyük Billy Graham'ın ya da tanınmış başka bir hizmetkârın aldığı çağrı kadar meşrudur.

Size özgü çağrınızı ilerletmek için armağanlarınızı nasıl keşfedeceğinizi,

geliştireceğinizi ve çoğaltacağınızı konuşacağız. Tanrı'nın Sözü ve bu kitapta yer alan hikâyeler etkinliğinizi büyük ölçüde artırmanız için imanınızı güçlendirecek. İlk elden biliyorum; bu kitabı kaleme alırken ve düzenlerken bunu tecrübe ettim.

BİR AMAÇ İÇİN DOĞMAK

Kutsal Kitap'tan son derece aşına olduğumuz bir pasajı inceleyerek başlayalım:

“İman yoluyla, *lütüfla* kurtuldunuz. Bu sizin başarınız değil, *Tanrı'nın armağanıdır*. Kimsenin övünmemesi için iyi işlerin ödülü değildir.” (Efesliler 2:8-9)

Bu iki ayetin odağında *Tanrı'nın lütfu* vardır. Lütüfla kurtulduğumuz ve bunun Tanrı'nın bir armağanı olduğu son derece açıktır. Yirmi birinci yüzyıl kilisesi bu gerçeği anlatmakta mükemmel bir iş ortaya koymuştur. Yaratıcımız Her Şeye Egemen Tanrı'yla sonsuzluklar boyunca yaşama ayrıcalığını kazanmak için asla yeterince çok çalışamaz, yeterince pak yaşayamaz ve yeterince kurban sunamayız. Çok bilindik bu ayetler bu önemli gerçeği ortaya atan başlıca referanslardan biridir. Ne var ki, sonrasında gelen söz bir miktar ihmal edilir:

“Çünkü biz Tanrı'nın yapıtıyız, O'nun önceden hazırladığı iyi işleri *yapmak üzere* Mesih İsa'da yaratıldık.” (Efesliler 2:10)

Dokuzuncu ayetin ardından gelen ilk sözcüğün *çünkü* olduğuna dikkat edin. Bu sözcük bir bağlaçtır ve bu iki cümleyi birleştirir. Diğer bir deyişle, düşüncenin başlangıcı kendi başına tamamlanmamıştır. Çünkü sözcüğü bir neden sonuç ilişkisine işaret eder ve bu yüzden 8. ve 9. ayetler alıntılanırken 10. ayet dışarıda bırakılmamalıdır; aksi halde anlatılmak istenen şeyin tam anlamını kaçırsınız.

10. ayet bir amaç için O'nun yapıtı olduğumuzu belirtir; bu amaç iyi işler yapmaktır. O halde Pavlus bu üç ayette özde şunu söyler:

İlk önce biri olmak, yani Tanrı'nın çocuğu olmak için lütüfla kurtulduk ve *bir şey yapmak için* aynı lütuf sayesinde eşit derecede güçlendirildik.

Bir gerçeği asla bir diğerini ihmal etmek pahasına vurgulayamayız. Ama özellikle şunu vurgulamama izin verin ki, İsa Mesih'te kim olduğumuz, ne yaptığımızdan daha üstündür, çünkü *yaptığımız her şey kim olduğumuzdan kaynaklanmalıdır*.

“Bir şey yapmak” unsurundan kaçınmak kolaydır, çünkü bizi Egemenliği büyütmek için gayret gösterme baskısından serbest kılar. Ancak üzücü gerçek şudur ki, bize enerji veren şey gayretimizdir. İsa şöyle dedi, “Benim yemeğim, beni gönderenin isteğini yerine getirmek ve O’nun işini tamamlamaktır” (Yuhanna 4:34). Ayrıca şöyle der, “Baba beni gönderdiği gibi, ben de sizi gönderiyorum” (Yuhanna 20:21). Bu iki cümleyi bir araya getirdiğimizde, yemeğimizin bizi gönderen İsa’nın isteğini yerine getirmek ve O’nun işini tamamlamak olduğunu açıkça görürüz. Yemek bizi güçlendiren şeydir. Eğer yemezsek, zayıf düşeriz ve çok az şeye gücümüz yeter.

Şimdi bunu ruhsal yaşamımıza taşıyalım. Eğer bizi gönderen İsa’nın isteğini yerine getirmeysek, zayıf düşeriz ve ayartıya karşı savunmasız oluruz.

İsa’yla yürüdüğüm kırk yılı aşkın zamanda, insanların imandan uzaklaşmalarının başlıca nedenlerinden birinin “iş yapmamaları” olduğunu fark ettim. Çağrılarını konusunda tembelleşir, atıl hale gelirler ve daha ne olduğunu anlamadan kendilerini boş vermiş bir sarhoşluk ve ahlâksızlık içinde bulurlar ya da onları dünyanın yaşam tarzına geri çeken ilgi alanlarına teslim olurlar. Ruhsal güçlerini kaybederler. Sözün özü şudur:

Yaptığımız şey bizi güçlendirir.

Şimdi bu üç ayetin gerçeğini yeniden ifade etmeme izin verin: Tanrı’nın çocuğu olmak için karşılıksız lütuf armağanıyla yeniden doğdunuz ve iş yapmak için aynı lütufla eşit olarak güçlendirildiniz. Kutsal Yazılar Tanrı’nın her birimizin işlerini önceden belirlediğini beyan eder. Davut şöyle der:

“Henüz döl yatağındaiken gözlerin gördü beni; Bana ayrılan günlerin hiçbiri gelmeden, Hepsi senin kitabına yazılmıştı.”
(Mezmurlar 139:16)

Tanrı, daha siz doğmadan önce yapmanız için işler tasarladı. Aslında bu işleri bir kitaba kaydetti! Bu kitabın ne kadar büyük olduğunu hayal edemeyiz, çünkü yaşamımızın her anı orada yazılı. Bizim için tasarladığı bu görevler O’nun Egemenliği’nin büyümesi etrafında odaklanır. O’nun en derin arzusu yaşamımız için belirlediği tasarıları yerine getirmemizdir, ama bunu yapacağımız garanti değildir. Efesliler 2:10’daki *yapmak üzere* ifadesine dikkat edin. Burada kesinlik arz eden *yapalım diye* değil, *yapmak üzere* ifadesi geçer. İşte burada özgür irademiz devreye girer. Tanrı işlerimizi önceden ayarladı, ama tasarladığı şeylere göre yürümek bize kalmıştır.

İmanlıların yargılanacağı yargı kürsüsünde (Hristiyanlar olarak gayretimizin ödülünü almak ya da ihmalimiz nedeniyle kayıp yaşamak için duracağımız yer) İsa'nın huzurunda durduğumuz zaman, kitabını açıp bize şöyle diyeceğinden oldukça eminim, "Babam'ın ve Ben'im senin için hazırladığımız orijinal tasarıya fiilen ne kadar uyduğuna bir bakalım." Yargıyla ilgili olarak iki farklı yerde "kitapların açıldığı" yazıyor (bkz. Daniel 7:10 ve Vahiy 20:12). Bu kitapların daha biz doğmadan önce Tanrı tarafından yaşamımız hakkında yazıldığına inanıyorum. Bize özgü çağrımızla ilgili olarak, ne yaptığımıza göre değil, ne yapmaya çağrıldığımıza göre yargılanacağız. Bu bizi uykudan uyandırmalıdır.

Bu noktada biraz panik hissedebilirsiniz. Lütfen hissetmeyin! Dikkat edilmesi gereken üç önemli şey var: Birincisi, Tanrı yapmanız için sizi çağırdığı işi tamamlamanız konusunda sizden daha tutkuludur ve bu yüzden tasarılarını sizden gizlemeyecektir. Çağrınızı bilmenizi sizden daha çok arzular! İkincisi, çağrınızın bütününe görme süreci bir kerelik bir olay değil, bir yolculuktur, bu nedenle sabırsızlığa yenilmemek için direnin. Üçüncüsü, bu kitapta çağrınızı keşfetmek ve geliştirmek için hem Kutsal Yazılar'a hem de deneyimlere dayalı görüşler bulacaksınız.

Aklınızda bir resim oluşturmak için şu örneği düşünün. Farz edelim ki, ben bir şehir planlamacısıyım ve şehir merkezinin yakınlarında içinde evler, parklar ve dükkânlar olan göz alıcı bir yaşam kompleksi inşa etmeyi planlıyorum. Şehir planlamacısı olarak baş tasarımcı benim ve becerikli mimarlar ve uzmanlarla birlikte master planı organize ediyorum. Bu kompleksin içinde oyun alanları, spor sahaları, fiskeyler, oturma alanları, yürüme parkurları, eğlence parkları olsun istiyorum. Ayrıca çok katlı dükkanlar, restoranlar, sinema salonları ve diğer ilginç mekanları da plana katarak kompleksimi benzersiz yapmak istiyorum.

Plan tamamlandıktan sonra, master planın farklı unsurlarını inşa etmek için hangi müteahhitlere ihtiyacım olacağını belirliyorum. Bu müteahhitlerle anlaşıyorum ve üstlendikleri işleri bitirmeleri için onlara belli bir süre veriyorum. Proje artık başlamaya hazır.

Eğer bütün müteahhitler istediklerimi tam olarak yaparsa, devasa proje sorunsuz biçimde yürütülecektir. Ama ya bazı müteahhitler bu projeye öncelik vermezse ne olur? Ya işi kabul etmelerine rağmen, inşaat süresinde becerilerini başka işler için kullanırlarsa ne olur? Ya balık tutmaya, golf oynamaya ve diğer spor etkinliklerine çok sık zaman ayırıp işi ihmal ederlerse ne olur? Ya diğerleri tembelleşir ve işlerini ciddiye almazsa ne olur? Eğer bu müteahhitlere bütünüyle güvenirim, proje zamanında tamamlanmaz. Gerçekte, asla tamamlanmayabilir.

Zamanları ve yetenekleriyle ne yapacakları konusunda müteahhitler

karar verecektir. Ancak şehir planlamacısı olarak, büyük gecikmelere ya da projenin asla tamamlanmama ihtimalini kabul edemem. Bu nedenle, işi yapmaları için başkalarını devreye sokmam gerekecektir.

Sonuç ne olur? İlk müteahhitler güzel kompleksi inşa eden takımın bir parçası olma ödülünden mahrum kalırlar. Çocuklarına, torunlarına ve arkadaşlarına şehir merkezinin bu göz alıcı odağında bir payları olduğunu söyleyemeyecekler. Çocukları anne babalarının bu eserde payı olduğunu diğerlerine anlatamayacak. Ayrıca görev için verilecek ödülü de yitirecekler.

Bu ilkenin aynısının örneklerini Kutsal Yazılar'ın her yerinde görebilirsiniz. Tanrı, Egemenliği'ni büyütme için bir master plan yapmıştır. Bununla birlikte, tarih boyunca O'nun arzularını yerine getirmeyen insanlarla çalışmak zorunda kalmıştır. Bu nedenle, sık sık orijinal planını ayarlamak zorundadır. (İnsani terimlerle konuşuyorum, çünkü Tanrı sonunu başından bilir; zamana bağımlı değildir.) Bu yüzden, planı "değiştirmek" O'nun için sürpriz olmaz. O, işçilerinin neyi seçeceğini önceden bilir. Onların yerlerine geçecekleri şimdiden hazırlamıştır.

Kutsal Yazılar'da bunun örneklerinden birkaçını sizinle paylaşacağım. Bunu İbrahim'in babası Terah'ta görürsünüz. (En küçük oğlumuz Arden geçenlerde bu gerçeği bana hatırlattı.) Birçoğumuz İbrahim'in Tanrı tarafından Kenan ülkesine çağrılmadan önce Kildaniler'in Ur Kenti'nde doğup büyüdüğünü biliyoruz. Daha az bilinen bir gerçekse, babası Terah'a daha yakından baktığımızda, muhtemelen bunu yapmaya ilk çağrılanın kişinin o olduğudur. Şöyle okuyoruz:

"Terah, oğlu Avram'ı, Haran'ın oğlu olan torunu Lut'u ve Avram'ın karısı olan gelini Saray'ı yanına aldı. Kenan ülkesine gitmek üzere Kildaniler'in Ur Kenti'nden ayrıldılar. Harran'a gidip oraya yerleştiler. Terah iki yüz beş yıl yaşadıktan sonra Harran'da öldü."
(Yaratılış 11:31-32)

Düşünülmesi gereken iki şey var. Birincisi, bir adam hiçbir sebep olmadan neden ailesini Ur Kenti'nden koparsın ve onca yer arasında Kenan ülkesine gitmek için bin kilometreden fazla sürecek bir yolculuğa çıksın? Develerle yolculuk yavaş ve zahmetlidir. Kadınlar ve çocuklarla birlikte muhtemelen birkaç ay sürecek. Terah'ın internete girip Kenan'ın yaşamak ve çalışmak için harika bir yer olduğuyla ilgili makaleler okuyup fotoğraflara bakma imkanı yoktu. Kenan'ı sosyal medya üzerinden keşfetmedi. Bu uzak ve ücra ülkeye hareket etmesinin bir nedeni olmalıydı.

İkincisi, eğer Kenan ülkesine gitmek üzere yola çıktıysa, neden Harran'a yerleşti? Neden varış yerine yaptığı yolculuğu tamamlamadı? Acaba

yolculuğu yarıda bırakmak için ayartıldı mı? Karşısına bazı arzular, zorluklar, yolculuk yapmaktan bıkmış bir aile üyesi ya da dikkatini dağıtan başka şartlar mı çıktı? Harran’da ortaya çıkan fırsatlar daha ağır basmış ve bütün bunları Tanrı’dan gelen tek bir söz için riske atmak istememiş olabilir mi?

Bütün bunları düşündüğümüzde, Terah’ın “birçok ulusun babası” olmak üzere Tanrı’nın ilk seçimi olduğu sonucuna varmamız mümkün mü? Şimdi İbrahim’e atfedilen iman babası terimi orijinal olarak ona tahsis edilmiş olabilir mi (bkz. Romalılar 4:16–17)?

Terah uzak mesafeyi gitmemeye karar verdi ve Harran’a yerleşti. İnanıyorum ki, eğer yolundan sapmamış olsaydı, bugün onun maceralarını ve Tanrı’yla yaptığı antlaşmayı okuyor olurduk. İsrail halkı babaları olarak onu sayacaktı ve İsa “İbrahim’in soyu” yerine “Terah’ın soyu” olarak tanınacaktı (bkz. Galatyalılar 3:16).

Tanrı’nın master planında yaptığı değişikliğin bir başka örneği hakim ve başkâhin Eli’dir. O ve soyundan gelenler, halk adına Tanrı’nın huzurunda hizmet eden kâhinler olmak üzere atandılar. Ancak, Eli’ye gönderilen bir peygamber şunu ilan etti:

“Bu nedenle İsrail’in Tanrısı RAB şöyle diyor: ‘Gerçekten, ailen ve atanın soyu sonsuza dek bana hizmet edecekler demiştim. Ama şimdi RAB şöyle buyuruyor: ‘Bu benden uzak olsun! Beni onurlandıranı ben de onurlandırırım. Ama beni saymayan küçük düşürülecek. Soyundan hiç kimsenin yaşanacak kadar yaşamaması için senin ve atanın soyunun gücünü kıracağım günler yaklaşıyor.’” (1. Samuel 2:30-31)

Eli’nin söz dinlemezliği hem onu hem de soyunu etkiledi. Tanrı’nın huzurunda onurlu bir yaşam sürseydi, kâhinlik hizmeti Eli’nin soyuyla devam edecekti.

Yine bir diğer örnek İsrail’in bütün krallarıdır. İleri Davut’un oğlu Süleyman’dır. Tanrı ona şöyle dedi, “Seninle yaptığım antlaşmaya ve kurallarına bilerek uymadığın için krallığı elinden alacağım ve görevlilerinden birine vereceğim” (1. Krallar 11:11). Eğer Süleyman sadık kalmış olsaydı, krallık oğlu Rehavam’ın elinden alınmayacaktı. Krallığın çoğunluğu Yarovam’a verildi, ancak o da sadık kalamadı. Tanrı ona şöyle dedi:

“Ben seni halkın arasından seçip kendi halkıma, İsraililer’e önder yaptım, diyor, Krallığı Davut’un soyundan alıp sana verdim. Ama sen buyruklarıma uyan, gözümde yalnız doğru olanı yapan ve bütün yüreğiyle yollarımı izleyen kulum Davut’a

benzemedin... Bundan dolayı Yarovam'ın ailesini sıkıntılara sokup İsrail'de onun soyundan gelen genç yaşlı bütün erkekleri öldüreceğim." (1. Krallar 14:7-10)

Eğer konumunu ve armağanlarını Tanrı'nın Egemenliği yerine kendisine yarar sağlamak için kullanmasaydı, kalıcı bir hanedanlığa kavuşacaktı. Benzer bir mesaj İsrail Kralı Baaşa'ya (bkz. 1. Krallar 16:1-7) ve krallık sorumluluğunun emanet edildiği diğerlerine de verildi.

Demek istediğim şu: Tanrı'nın yaşamımızla ilgili çağrısına sadakatsiz olmamız çoğu zaman sadece bizi değil, soyumuzdan gelenleri de etkiler. Terah için böyle olmadı, ama diğer birçoklarının başına bu geldi.

Peygamberler arasında benzer bir durum görüyoruz. Elişa İlyas'a hizmet etti ve İlyas'ın üzerindeki ruhun iki katını aldı. Ama yıllar sonra, Elişa'dan sonra peygamberlik armağanını üzerine alması beklenen hizmetkârı Gehazi önemli olanı gözden kaçırdı ve uzaklaştı. Deri hastalığına yakalandı ve çağrılmış olduğu hizmeti terk etti (bkz. 2. Krallar 5:20-27). Yeni bir hizmetkâr Elişa'ya yardım etmek üzere onun yerini aldı (adı belirtilmez).

Yeni Antlaşma'da bunun örneği olarak Yahuda İskaryot'u görebilirsiniz. Çağrısını ve ona emanet edilen armağanları kötüye kullandığı için, yerine başkası geçti. Petrus üst kattaki odada öğrencilere şöyle dedi, "Onun görevini bir başkası üstlensin... İsa'nın dirilişine tanıklık etmek üzere bize katılması gerekir" (Elçilerin İşleri 1:20-21).

Ne kadar üzücü, ne kadar trajik! Yaşamlarındaki çağrıya ve armağanlara lâıyk olduğu biçimde kâhyalık etmeyi seçmedikleri için birçoklarının yaşayacağı pişmanlığı düşünmek aklımızı başımıza getirmelidir.

Olumlu tarafına geri dönersek, sevgili okuyucum, siz özel olarak bir amaç için doğdunuz. Yaşamınız, ebedi olanı inşa etmek için büyük bir değere sahip. Bu, bir insanın isteği değildir, Tanrı'nın kendisi tarafından belirlenir.

ETKİNLİĞİNİZİ SİZ BELİRLERSİNİZ

Şaşırtıcı gerçek budur: *Ne kadar etkin olacağınız Tanrı'ya değil, size bağlıdır.* Eğer hayatınızdaki tüm başarıları "Tanrı'nın her şeye egemen olmasına" bağladıysanız, bu söz sanki Tanrı'ya saygısızlık gibi gelebilir. Sizi temin ederim ki, bu ifade ne bir saygısızlıktır ne de Tanrı'nın her şeye egemen olduğu gerçeğini yadsır. Bize güvendiğinin ve verdiği özgür iradenin oğulları ve kızları tarafından kullanılmasını arzu ettiğinin bir tanıklığıdır.

Bu bölümün açılışında verilen Kutsal Yazı pasajına yeniden bakalım:

"Benim (bilgelik) sayemde *günlerin çoğalacak*, Ömrüne yıllar katılacak. Bilgeysen, bilgeliğinin yararı sanadır." (Özdeyişler 9:11-12)

Bu gerçek çok teşvik edici ve güçlüdür! *Günlerin çoğalacak* ifadesi ne anlama gelir? Ömrünüzün uzaması anlamına gelemez; çünkü bu, sonra gelen “ömrüne yıllar katılacak” cümlesiyle belirtilmiştir. Bu ifade her gün etkinliğinizin artmasından başka bir anlama gelemez. Diğer bir deyişle, Tanrı’nın bilgeliğine sahip olmayan birine göre yaşadığınız günden daha çok verim alırsınız.

Muhtemelen şu özdeyişi duymuşsunuzdur, “Balta körse, ağzı bilenmemişse, daha çok güç gerektirir; ama bilgelik başarı doğurur” (Vaiz 10:10). Burada odak noktası bilgeliktir. Kör bir baltayla (bilgelik olmadan) yaptığınız işte etkin ya da verimli olamazsınız. Tersine, bilenmiş keskin bir baltayla (bilgece yaşamak) daha fazla ağaç kesebilirsiniz. Aynı gücü kullanarak çabalarını çoğaltırsınız.

Tanrı’nın bilgeliği hayati önemdedir. Kitabın ileriki sayfalarında bir imanlı olarak yıllarca verimsiz yaşayan ve sonunda bu uyku halinden sıkılan bir arkadaşımın hikâyesini paylaşacağım. Yaptığı ilk iş altı ay boyunca Kutsal Yazılar’a gömülmek oldu. Böylece daha etkin yaşamak için bilgeliğe kavuştu ve hayat hikâyesine hayret edeceksiniz.

Sadece arkadaşıma değil, bu söz hepimize söyleniyor, “Bilgelige ilk adım onu sahiplenmektir. Bütün servetine mal olsa da akla sahip çık” (Özdeyişler 4:7). Bu sözü seviyorum. Buna bir kez gerçekten inandığınızda, bilgelik kazanmak için zamanınızı ve enerjinizi feda edeceksiniz. Ama Özdeyişler 9:11-12’nin önemli gerçeği şudur: Bilgeliği elde ettikten sonra, *bilgeliğinin yararı sanadır!*

Bu kitapta yazdığım Tanrı’nın bilgeliği, yıllar süren arama, araştırma ve dinlemenin yanı sıra olumlu ve olumsuz deneyimler gerektirdi. Ama keşfedeceğiniz gibi, kitapta sadece benim değil, mülakat yapma ayrıcalığına eriştiğim ve muhteşem ürünler veren diğer bilge insanların katkısı vardır. Umudum, benim yıllar içinde elde ettiğimi sizin kısa zaman içinde almanız ve bu bilgelikle benden çok daha ileri gitmenizdir. Bu bir egemenlik meselesidir; hepimiz biriz ve eğer siz yararlanırsanız, o zaman ben de yararlanırım. Eğer benden daha ileri giderseniz, benim yararına olur, çünkü biz biriz. Hepimiz ortak bir amaç için ve tek Kral’ın yüceliği için çalışıyoruz.

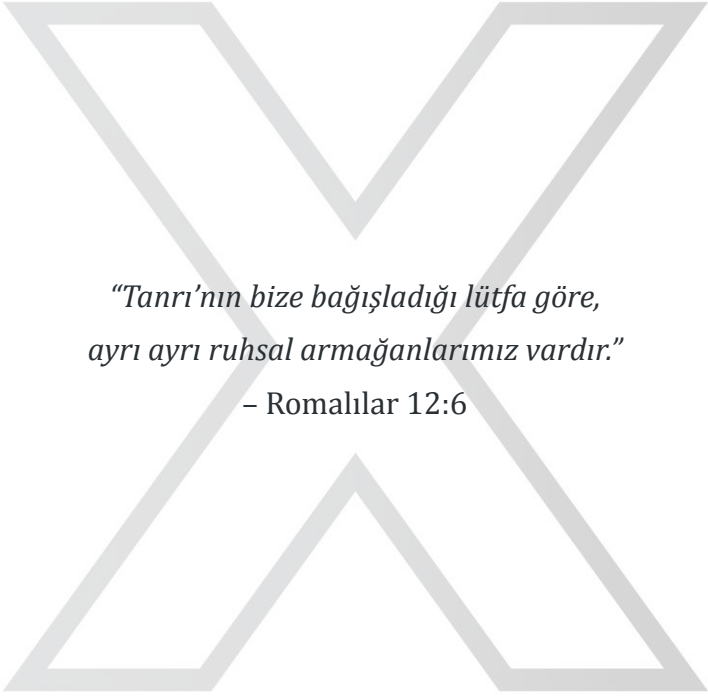
GİZLİ BİR SIR

Sonraki bölüme bu soruyla geçelim: Yeteneklerinizi deneyimlerinizin ötesine taşıyacak ve çoğu insanın habersiz olduğu gizli bir sırrı bilmek ilginizi çeker mi?

Sanırım çeker! Ve biliyor musunuz; böyle bir sır var. Açığa çıkartmak üzere olduğumuz saklı bir gerçek var.

DÜŞÜNÜN

1. Efesliler 2:10'a göre siz daha doğmadan önce Tanrı yapmanız için bazı işler tasarladı. Bu tasarıları bilmeye çalıştınız mı? Onları keşfetmenize ne engel oldu?
2. Özel olarak belli bir amaç için doğdunuz. Stan'ın hikâyesinin ışığında armağanlarınızı ve yeteneklerinizi nasıl görüyorsunuz? Tanrı'nın Egemenliği'ni büyütmek bakımından yeterince önemli görüyor musunuz? Yoksa siz de Stan gibi noktaları birleştiremediniz mi?
3. Tanrı'nın isteğini yapmak bizi güçlendirir. Yaşamınızda yaptığınız şeyler sizi güçlendiriyor mu? Yaptığınız iş konusunda tutkulu musunuz? Eğer değilseniz, neden işinizden tatmin olmuyorsunuz?

*“Tanrı’nın bize bağısladığı lütfa göre,
ayrı ayrı ruhsal armağanlarımız vardır.”*
– Romalılar 12:6

Bahşedilen Yetenekler

On sekiz yıldır bir lisenin kız basketbol takımının koçluğunu yapmış Jim adında bir arkadaşım var. Bütün bu zaman içinde eyalet şampiyonu olamadılar. Yıllar boyunca takım ya bölge finallerinde kaybetti ya da eyalet şampiyonasının ilk turundan önce elendi.

Jim benimle şunu paylaştı, “Hayal kırıklığı içindeydim ve vazgeçmeye hazırdım, ama o dönemde Tanrı’nın lütfunun gücünü keşfettim.”

Jim kesin bir karar verdi. On sekiz yıl boyunca yaptığı aksine, artık kendi gücüyle koçluk yapmayacak, tamamen Tanrı’nın lütfuna dayanacaktı. Rab’be ne yapacağını sordu ve Tanrı’nın yanıtı şu oldu, “Antrenmanları yeniden yapılandır. Salonda doksan dakika geçirmek yerine, kırk beş dakikayı soyunma odasında Kutsal Kitap okuyarak, paylaşarak ve dua ederek geçirin ve ikinci kırk beş dakika salonda çalışın.”

Jim dedi ki, “John, bu dışarıdan verimsiz görünüyordu. Oyun planlarına ve taktiklere çalışmamız gerekiyordu. Antrenman için doksan dakikanın her saniyesine ihtiyacım vardı. Ama Tanrı’nın konuştuğunu biliyordum.”

Hikâyesine devam etti, “Sonra yeni stratejimizi kızlarla paylaştım. Bunun dini bir iş olduğunu ve aptalca bir fikir gibi görüldüğünü düşündüler. Hatta ilk duyduklarında bazıları sinirlendi, ama yüreğimi daha çok paylaşıncaya kabul ettiler.”

Yüzünde bir gülümsemeyle şöyle dedi, “O yıl tarihimizde ilk kez eyalet şampiyonasını kazandık. Ve bu yetmezmiş gibi, ertesi yıl yeniden kazandık.”

İkinci eyalet şampiyonluğuyla ilgili konuşmasını sürdürdü, “Akıllara durgunluk veren bir olaydı, çünkü final maçında bütün pota altı atışlarını kaçırdık. Kaçırdığımız bütün o atışlar yüzünden maçı asla kazanmamamız

gerekirdi! Ancak istatistiklere göz atınca, o maçta üç sayılık basketlerde rekor kırdığımızı gördük. Üç sayılık atışlarımız kaçırdığımız pota altı şutlarını telafi etti ve kazanmak için gereken skoru bulduk.”

GÜÇLENME

Jim tanrısal bilgeliğe kapıyı açtı; aslında Elçi Pavlus da aynı anlayışı keşfetmişti, ancak istatistiksel olarak yirmi birinci yüzyıl kilisesinin yüzde doksanıncıdan fazlasının gözünden kaçmaktadır. Bu anlayış şudur: Kutsal Kitap'ın öğrettiği lütuf sadece Tanrı'nın kurtuluş armağanı değil, ayrıca yaşamlarımız için bize verdiği güçtür. Pavlus'un sözlerini inceleyin, ama unutmayın, bu sözler doğrudan Tanrı'nın ağzından çıkan bir alıntıdır: “Lütfum sana yeter. Çünkü gücüm, güçsüzlükte tamamlanır” (2. Korintliler 12:9).

Burada hiçbir şüphe ya da gri alan yoktur. Tanrı, lütfunun O'nun verdiği güç olduğuna işaret eder. Yukarıda geçen güçsüzlük sözcüğü “yetersizlik” anlamındadır. Rab hem Pavlus'a hem de size ve bana şunu beyan eder, “Güçlendirişim (lütfum) doğal yeteneğinizi aşan durumlarda en uygun düzeye gelir.”

Jim'in on sekiz yıl boyunca sıkı çalışarak elindeki her şeyle kızları şampiyonluğa taşıma gayretlerinin getirisi ne oldu? Yıllarca süren başarısızlıktan başka bir şey getirmedi. Ama üst üste yaşadığı bu hüsrana ve ıstıraba değdi, çünkü sonunda tanrısal bilgeliği keşfetti: Tanrı'nın lütfu doğal yeteneğimizin ötesine geçmemiz için bizi güçlendirir.

Pavlus, başka bir mektubunda oldukça cüretkâr bir söz söyler: “Elçilerin hepsinden çok emek verdim.” Vay canına, bunu gerçekten yazdı mı? Listede kimlerin olduğunu bir düşünün: Petrus, Yakup, Yuhanna, Barnaba, Apollos ve çok sayıdaki diğer elçiler. İlk başta kulağa küstahça bir söz gibi geliyor, ama sözlerinin geri kalanını okuduğunuzda öyle olmadığını anlarsınız:

“Elçilerin hepsinden çok emek verdim. Aslında ben değil, Tanrı'nın bende olan lütfu emek verdi” (1. Korintliler 15:10).

Pavlus kendi yeteneğiyle değil, Tanrı'nın onu güçlendirmesiyle övünüyor, bu nedenle burada kişisel bir övünme yoktur. Tanrısal misyonunu yerine getirmek için lütfu dayandı. Jim de bir koç olarak yıllardır yaşadığı hüsrana ardından deneyim ettiği aydınlanma sayesinde artık kendi yeteneğinin ötesine geçmek için Tanrı'nın güçlendirmesine (lütfuna) dayanıyor. Bu bilgeliği hayatının bütün unsurlarına taşıdı; baltası keskinleşti!

Bunu aklımızda tutarak, kendi bireysel misyonumuza geri dönelim.

Bir kez daha Tanrı'nın Sözü beyan eder, "Çünkü biz Tanrı'nın yapıtıyız, O'nun önceden hazırladığı iyi işleri yapmak üzere Mesih İsa'da yaratıldık" (Efesliler 2:10). Tanrı'nın bizzat kendisi siz doğmadan önce görevinizi hazırladı. Size hakiki tatmin verecek olan şey tasarlanmış çağrınızdır; başka hiçbir iş ya da oyun sizi tatmin etmeyecek! Bu sizin amacınız ve çarpıcı bir etkiye sahip. Aslında, bunu gerçekleştirmeniz için bilmeniz gereken hayati bir gerçek var:

Tanrı'nın sizin için hazırladığı kaderiniz doğal yeteneğinizin ötesindedir!

Bu sözümü iyice netleştireyim. Tanrısal görevimizi kendi yeteneğimizle gerçekleştirmemiz kesinlikle imkânsızdır. Bunun doğru olduğunu nasıl biliyorum? Çünkü Tanrı gayet açık bir şekilde *O'na ait olan onuru başkasına vermeyeceğini* ilan ediyor (bkz. Yeşaya 48:11). Eğer herhangi birimiz tanrısal kaderimizi kendi yeteneğimizle gerçekleştirebilseydik, o zaman Tanrı, kendine ait onuru bizimle paylaşmış olurdu ve bunu yapmayacaktır! Tanrı, çağrınızı özellikle doğal yeteneğinizin ötesinde tasarladı ki, çağrınızı gerçekleştirmek için O'nun lütfuna dayanınız!

BELİRLİ YETENEKLER

Sonra belirli lütuf yetenekleri var mı diye sormamız gerekir. Diğer bir deyişle, Tanrı lütfunun doğal yeteneğimizin ötesinde yaşamamız için bizi güçlendirdiği gibi, belirli misyonumuzu gerçekleştirmemiz için Tanrı'dan aldığımız benzersiz yetenekler de var mı?

Birkaç örnek vererek cevaplayacağım. Eğer tenis raketine ve toplara erişimi olmasaydı, Roger Federer asla dünyanın en iyi tenisçilerinden biri olamazdı. Eğer aletleri olmasaydı, şehirdeki en iyi ahşap ustası asla keşfedilemezdi. Eğer bir keskiye, fırçaya ya da boyaya sahip olmasaydı, Mikelanjelo'nun kim olduğunu asla bilmeyecektik. Tanrısal çağrılarımız için de aynı şey geçerli mi?

İki kısa hikâye bunu açıklamama yardımcı olacak. Hizmete ilk başladığımda, müstesna bir övgü ve tapınma önderiyle tanıştım. Bu arkadaşım 1900'lerin ortalarında dünyaca meşhur bir müjdecî için tapınmayı yönetiyordu. Müjdecî 1970'lerde öldükten sonra bu tapınma önderi kendi hizmetini kurdu.

1980'lerde bizim kilisemize sıkça gelirdi ve çoğu zaman kendimi ona bakarken ve huşu içinde dinlerken bulurdum; çok armağanlıydı! Piyanoyu dinlediğim çok az kişi gibi görünürde hiç çaba harcamadan çalardı. Kısa zamanda otuz beş bin kişiyi ayağa kaldırır, ilahiler söyleyip dans ettirirdi.

Tanrı'yı övdüğü zaman, tüm atmosfer değişir, ortam Tanrı'nın varlığıyla dolardı.

Hizmet için geldiği son birkaç keresinde, onu ağırlama ayrıcalığına sahip oldum. Beraber olduğumuz zamanda ona sorular sordum, çünkü bu Tanrı vergisi yeteneklerini bilmek istiyordum. Tanrı'dan korkan ve dindar bir kadın olan annesinin her gün saatlerce dua ettiğini keşfettim. Bana şöyle dedi, "John, annemin karnındayken, bir gün evimize bir adam (annesi onun bir melek olduğuna inanıyordu) gelmiş. Annemin daha önce hiç görmediği bu adam şöyle demiş, 'Oğlun kalabalıkları Tanrı'nın huzuruna yönlendirecek ve küçük bir yaşta beceriyle piyano çalacak.'"

Sonra hikâyesinin beni şaşkına döndüren ve unutulmaz kılan kısmını anlattı. Bebekliğinde yürümeye daha yeni başlamışken, bir gün ailesinin piyanosunun başına oturmuş ve önceden ders almadan ya da pratik yapmadan kusursuz biçimde çalmaya başlamış. Çaldığı parça basit bir melodi değil, deneyimli piyano öğrencilerinin başa çıkabileceği karmaşık sayılacak bir parçaymış. Ve elbette bu parçayı önünde nota kâğıdı olmadan çalmış.

O günden sonra, bir kez olsun nota kâğıdına bakmadan beceriyle piyano çalmış; üstelik her parçayı kulaktan çalıyormuş. Bir şarkıyı duyduktan sonra onu saniyeler içinde çalabilme armağanına sahipti.

Çocukluğunda kasabasındaki kilisenin ana ibadet servisinde çalarak hizmete başlamış. En nihayetinde, sahip olduğu armağan sayesinde meşhur müjdecinin hizmetinde tapınma önderliği fırsatını bulmuş.

Bir armağanı, tanrısal bir yeteneği olduğu barizdir.

Tanınmış bir başka armağanlı kişi, hiç resim dersi almadan dört yaşında müthiş bir çizim yeteneğine sahip olan Akiane Kramarik'tir. Altı yaşında karmaşık nesnelere yanı sıra kendi eşsiz vizyonlarını resmetmeye başladı. Ve sekiz yaşında, odanın duvarında asılı olan ünlü Esenlik Önderi tablosunu yaptı.

Bir armağanı, tanrısal bir yeteneği olduğu barizdir.

Neden sadece bazıları armağanlar alıyor? Gerçekte durum bu mu?

Sormamız gereken soru: Tanrı'nın çocuklarının bazıları mı, birçoğu mu yoksa tümü mü armağanlar alıyor? Bu bölümün açılışındaki ayete yeniden bakalım:

"Tanrı'nın bize bağışladığı *lütfa* göre, ayrı ayrı ruhsal armağanlarımız vardır." (Romalılar 12:6)

Bu ayette çok önemli, ama farklı iki sözcük görüyoruz. İlkinin zaten ele aldık—*lütuf* sözcüğünün Grekçesi *charis*'tir. *charis* sözcüğüne *ma* ekini

ilave ettiğimizde başka bir Grekçe sözcük olan *charisma*'yı elde ederiz; bu sözcükse ayetteki *armağanlar* anlamına gelir ve şimdi odağımızda bu sözcük olacak.

Grekçe sözlükleri çalıştığım ve Yeni Antlaşma'da *charisma* sözcüğünün kullanıldığı bağlamı incelediğim yıllarda aşağıdaki tanımla karşılaştım:

Charisma: Bir kimseyi özel bir yetenekle güçlendiren belirli bir lütuf armağanı.

Bu yetenek aslında Tanrı'nın bir kimseye emanet ettiği tanrısal bir kabiliyettir ve her zaman temel doğal yeteneği aşar. Bazı armağanlar açıkça doğaüstüdür. Diğer taraftan, doğal insani yetenekler gibi görünmekle birlikte aslında sıra dışı olan armağanlar vardır. Bazı armağanlar doğuştan verilirken diğerleri Rab'bin Sözü tarafından belirli bir zamanda bahşedilir.

YAZARLIK CHARİSMA'SI

Kendi hayatımdan bir örnek vererek *charisma* konusundaki keşfimize başlayayım. (Bu kişisel öykülerimi daha önceki *Driven by Eternity* adlı kitabımda kısaca paylaştım)

Hayatımda sahip olduğum bir *charisma* yazarlıktır. Bizim hizmetimizi yıllardır takip etmediyseniz, İngilizce, yaratıcı yazarlık ve yabancı dilin okuldaki en kötü derslerim olduğunu muhtemelen bilmezsiniz. Bazen İngilizce öğretmenlerimin sırf bir yıl daha bana katlanmamak için beni dersten geçirdiklerini düşünüyorum!

Derste bir ya da iki sayfalık kısa bir kompozisyon ödevi verildiğinde, hızlıca bitmesi gereken bu ödevi tamamlamak saatlerimi alırdı. Bir ya da iki cümle yazdıktan sonra birkaç dakika yazıya bakardım ve her geçen saniye yazdıklarımın zavallılığı karşısında daha da iğrenirdim. En sonunda kağıdı buruşturup her şeye baştan başladım. Bunu defalarca tekrar ederek bir sürü kâğıdın yanında zamanımı ve zihinsel enerjimi boşa harcardım. Bir saat boyunca yazmaya çabaladığım, ama gene de ilk iki paragrafı tamamlayamadığım zamanlar hatırlıyorum.

Eğer kişisel değerlendirmemden kuşku duyuyorsanız, SAT notumu sizinle paylaşacağım. Muhtemelen bildiğiniz gibi, SAT sınavı birçok kolej ve üniversiteye girmek için gereken bir ön sınavdır. Benim girdiğim dönemde, sınavda sayısal ve sözel olmak üzere iki ana bölüm vardı. Sözel sınav temelde İngilizce sınavıydı. Okuma ve yazma yeteneğini ölçüyordu. Alabileceğiniz en yüksek not 800'dü. Benim sözel notum 370'di (evet, doğru okudunuz). Yüzdesel olarak ifade etmek gerekirse, bu not yüz

üzerinden 42'ye denk geliyordu ve çoğu not eğrisinde bu bir F demektir. Geçen otuz küsur yılda yaptığım seyahatlerde, sözel SAT notu benden daha düşük olan yalnızca bir kişiyle karşılaştım.

Şimdi ileri sarıp otuzlu yaşlarımın başına gidelim. 1991 yılının bir yaz sabahında, gözlerden uzak, تنها bir yerde dua ederken, Tanrı bana konuştu: "Oğlum, yazmanı istiyorum."

İçimden güldüm, "Ya Rab, bu dünyada ne kadar çok oğlum ve kızın olmalı ki bizi birbirimizle karıştırıyorsun. Benim yazmamı istemezsin; lisedeki İngilizce öğretmenlerime sor."

Yanıt yoktu. Sadece sessizlik.

Tanrı'nın sessizliğini kabullenme olarak değerlendirdim. Bu işten sıyrıldığıma kendimi inandırdım, çünkü O'ndan bir karşılık gelmedi. Ama yüreğim rahat değildi.

On ay sonra, iki farklı eyaletten iki farklı kadın iki hafta arayla beni ziyaret ettiler ve tam olarak aynı sözleri söylediler: "John Bevere, eğer Tanrı'nın yazman için sana verdiklerini yazıya geçmezsen, mesajları bir başkasına verecek ve bir gün bunun hesabını vermek zorunda kalacaksın."

Teksas'dan gelen ikinci kadın Florida'dan gelen ilk kadının sözlerini birebir tekrarlayınca üzerime kutsal Tanrı korkusu geldi ve harekete geçtim. 1992 yılıydı ve henüz ortada iPadler yoktu, sadece kalem ve kağıt vardı. Böylece defterden bir sayfa kopardım ve sayfanın başına el yazısıyla ve büyük harflerle SÖZLEŞME yazdım. Sonra altına yazmaya devam ettim:

Baba, ben yazamam. Sana itaat etmek için lütfen ihtiyacım var! Eğer yazarsam, Senden isteğim her bir sözün Ruhu'ndan esinlenmesi ve meshedilişin ile dolup taşmasıdır. Yazdıklarımın erkekleri, kadınları, çocukları, kiliseleri, kentleri ve ulusları değiştirmesini Senden diliyorum. Tüm yüceliği, onuru, görkemi ve şükürleri Sana vereceğime söz veriyorum. Bu sözleşmeyi (anlaşmayı) İsa'nın güçlü adıyla mühürlüyorum.

Oğlum ve hizmetkârın, John Bevere

Gene ileri saralım ve yaklaşık otuz yıl sonrasına, yani günümüze gidelim. Şu an itibarıyla, yirmiden fazla kitap yazdım ve on milyonlarca kopya basıldı. Bunların birçoğu hem genel hem de Hristiyan marketlerde ulusal ve uluslararası çok satanlar listelerine girdi. Kitaplar tüm dünyada yüzden fazla dile çevrildi ve pek çok ülkede hem seküler hem de Hristiyan kategorilerinde en çok basılan kitaplar arasında.

Neredeyse her kitabımda yazılı içeriğin yüzde yirmi ya da otuz kadarını

önceden işitmedim, okumadım ya da düşünmedim. Klavye başında yazarken bana geldi. Evimdeki ofisimde ya da bir otel odasında yazdığım sırada yazılanların etkisi altında çok defalar coştüğumu hatırlıyorum. Böyle zamanlarda havalara sıçrayarak “Vay, bu çok iyi!” diye sevinçle bağırduğım olmuştur.

Belki “Bunu nasıl söyleyebilirsin? Bu övünmek olur” diyebilirsiniz.

Buna cevabım şu olur: bu içeriğin nereden geldiğini biliyorum; *benden değil*. Tüm yüreğimle inanıyorum ki, bu kitapların üzerinde adımın olmasının nedeni cennetin dışında onları ilk benim okumamdır! Sözlerin Kutsal Ruh’tan geldiğini biliyorum. Bu durum Elçi Pavlus’un kulağa biraz küstahça gelen “Elçilerin hepsinden çok emek verdim” demesinden farklı değil. Bu söz rekabetçi, egoist ve hatta narsist birinin ağzından çıkabilecek sözlere benzemiyor mu? Ancak, Kutsal Yazılar’dan biliyoruz ki Pavlus kendi yeteneğiyle değil, Tanrı’nın verdiği lütuf armağanıyla övünüyordu.

Tanrı’nın o yaz sabahı bana konuştuğunda, yazarlık *charisma*’sının hayatıma aktarıldığına inanıyorum. Ama Tanrı’ya itaat etmeye karar verene dek etkinleştirilmedi. Bu noktayı tartışacak bazı kişiler vardır, ama söylememe izin verin ki, yeterince önemli bir tartışma konusu değil. İncancımda hatalı olabilirim, bu nedenle diğerlerinin itirazlarına yer vereceğim.

Bazıları bu armağanın 1979’da yeniden doğduğum an verildiğini iddia edecektir. Bu iddiayı tecrübeyle doğrulayamam, çünkü 1979’dan sözleşmeyi yazdığım 1992’ye kadar hiçbir şey yazmaya çalışmadım. Bir şeyi kesin olarak söyleyebilirim: Bu bölümün başında sözünü ettiğim piyanist gibi bu armağanla doğmadım. Ancak bu durum bazı armağanların rahme düşüldüğü anda verildiğini doğrular. Örneğin, Kutsal Yazılar’dan Vaftizci Yahya’nın annesinin rahmindeyken Kutsal Ruh’la (armağanlar veren) olduğunu biliyoruz, çünkü henüz annesi Elizabet’in karnındayken Meryem’in rahmindeki yaşayan Mesih’i tanıdı (bkz. Luka 1:41). Yahya, bundan otuz yıl sonra aynı armağanı sayesinde vaftiz olmaya gelen İsa’yı herkesten önce tanıyabildi (bkz. Yuhanna 1:29).

Diğer taraftan, bazı armağanlar sonradan gelir. Kiş oğlu Saul hayatına peygamberlik ederek başlamadı. Bu armağan Saul genç bir adam olup Samuel tarafından İsrail’in ilk kralı olmak üzere yağla meshedilene dek görülmedi. Samuel, daha sonra Saul’un çalgılar çalarak peygamberlik eden bir topluluk göreceğini belirtti. Doğrudan Samuel’den alıntı yapalım, “RAB’bin Ruhunu senin üzerine güçlü bir biçimde inecek. Onlarla birlikte peygamberlikte bulunacak ve başka bir kişiliğe bürüneceksin” (1. Samuel 10:6).

Kutsal Yazılar’daki bu iki farklı tanıklığa baktığımız zaman, bazı

armağanların annenin rahminde, diğerlerininse daha sonra verildiğini açıkça görüyoruz.

KONUŞMACILIK *CHARİSMA*'Sİ

Hayatımdaki başka bir *charisma* topluluğa konuşmaktır. Bu armağan hakkında konuşursam anlayışımız güçlenecek.

Eşim Lisa'nın beni bir hizmet sırasında ilk kez Tanrı'nın Sözü'nü paylaşırken gördüğü zamanı unutamam. En iyi tabirle devasa bir başarısızlık ve abartmıyorum. Mesajımın ilk beş dakikasında içi geçmeye başladı ve konuşma boyunca uyuklamayı sürdürdü. Berbat bir mesajdı. Aslında yanında oturan en iyi arkadaşı Amy o kadar derin bir uykuya daldı ki, rüyalar diyarındayken ağzının kenarından salyasının süzülüğünü görebiliyordum! Dürüst olmak gerekirse, acınası bir topluluk konuşmacıydım.

O zamanlar yerel kilisemde pastörümün ve eşinin asistanlığını yapıyordum. (Kilisemiz dört yüzün üzerinde ücretli kadrosuyla Amerika'da çok etkili bir konumdaydı.) Görevim pastörümün ailesinin ve kilisemize gelen bütün misafir hizmetkârların ihtiyaçlarıyla ilgilenmekti. Burada gri bir alan yok; egemenlikteki sorumluluğum sözel bir armağan değil, aksine perde arkasında hizmet etmekte. (Bunun hakkında sonraki bir bölümde konuşacağım.)

Gene de kendi hizmetimi başlatmaya çalışıyordum çünkü Tanrı bana Sözü'nü uluslara duyuracağımı göstermişti. O zamanki hatam, bunu kendi gücümle yapıyor olmamdı. Ve ayrıca esasen bir başkasının hizmetine yardım etme, yani "başkasının malı konusunda güvenilir olma" (bkz. Luka 16:12) dönemindeydim. Bütün boş zamanımı ve enerjimi mesajlarımı üretmek, paketlemek ve pazarlamak için kullanıyordum. (Eğer bu zaman boyunca daha iyi bir hizmetkâr ve eş olmaya odaklansaydım, çok daha iyi olurdu, ancak bazen zor yoldan öğrenmemiz gerekiyor.)

İşin özü, bir "İsmail hizmeti" doğuruyordum. Neden bu adı veriyorum? Kutsal Yazılar'la ilişkisi var. Tanrı yetmiş beş yaşındaki Avram'a (İbrahim) bir oğul vaat etti ve onun aracılığıyla birçok ulusun babası olacağını bildirdi. Bu vaatten on yıl sonra ortada hâlâ bir bebek yoktu ve artık seksen beş yaşına gelmişti. Bunun üzerine İbrahim ve karısı Saray, Tanrı'nın vaat ettiği şeyin gerçekleşmesine "yardım etmek" için bir plan yaptılar. Bu beyhude insan çabasından İsmail doğdu. Bu nedenle, bu türden çabaları İsmail hizmeti diye tanımlıyorum.

İnanması güç, ama bazıları buna gerçekten para ödediler. Onlara kendi kendimi atadığım "Beverly Hizmetleri" misyonunu sattım.

Sloganımız “O’nun Harikulade Işığı ile Dünyaya Ulaşmak” idi. Bu satırları yazarken aptallığıma ve hamlığıma gülüyorum. Bizim İsmail’in ilk dört parçalı kaset serisi eşimi ve en iyi arkadaşını uyutan o mesajı içeriyordu! Acaba o kaset serisini dinlerken başka kaç kişi uykuya dalmış ve salyasını akıtmıştır? Bunu düşünmek bile beni ürpertiyor!

İster inanın ister inanmayın, hikâye daha da kötüleşiyor. O dönemdeki kahramanım şimdi cennete olan büyük gezgin müjdecî T. L. Osborn idi. O ve eşi hayatları boyunca elli milyondan fazla insanı kurtuluşa yönlendirdi. Vaazlarımda onu örnek almak istiyordum. Verdiği vaazları sonuna dek saatlerce dinler, ses yüksekliğini, tonunu değiştirmesini, öğretilerini, etkili sözlerini ve hatta yaptığı mizahı öğrenirdim. Sadece özgün sıkıcı bir vaiz değil, bir başkasının berbat bir kopyasıydım.

T. L. usta bir iletişimciydi. Kilisemizde konuştuğu zaman, herkes ağzından çıkan her sözü dikkatle dinlerdi. Bir keresinde Afrika’da yaptıkları devasa müjdeleme toplantılarından birinde Tanrı’nın yaptığı muhteşem işleri anlatıyordu. Konuştuğu sırada, anlattığı müthiş mucizelerin etkisiyle aniden heyecanlanarak “Vav!” diye bağırdı. Sonra durdu ve birden şakayı patlattı: “Bu sözcük ne kadar harika, tersten de aynı okunuyor: Vav!” Herkes güldü; ancak onun yapabileceği bir tarzdi.

Aptalca ve saf bir kararla bunu kaptım ve düzenli olarak “Vav” demeye başladım. Bu sözü T. L.’in o tek seferde yaptığı gibi söylüyordum. Tek sorun hiç kimsenin gülmemesiydi, ama elbette ben durumu anlamadım.

Kişisel çabalarımda tekrar ve tekrar yüz üstü yere kapaklandıktan sonra, en nihayetinde yüreğim kırıldı. Ama sonra şaşırtıcı bir değişim gerçekleşti. Mevcut hizmet pozisyonumdan yeniden zevk almaya başladım. Boş zamanımı artık evliliğime ve arkadaşlarıma verdim. Çabalamalar geçmişte kalınca yaşam dolu, zengin ve tatmin edici hale geldi. Gerçek anlamda yetinmeyi keşfettiğim zaman, bütün çabalarımın boş olduğunu görmek ve “Beverly Hizmetleri”ni iskartaya çıkarmak kolay oldu. Tanrı’nın vaat ettiği şeyi bir gün ortaya çıkaracağını biliyordum, ama bu, benim inisiyatifle olmayacaktı.

Bu esenlik ve sakinlik noktasına geldikten sonra sanırım tahmin ettiniz; aylar içinde Tanrı’dan bir terfi geldi. Amerika’nın en hızlı büyüyen kiliselerinin birinden gençlik pastörlüğü teklifi aldım.

O ilk Pazar gününü asla unutmuyacağım. Kilisemizin pastörü dünyaca tanınmıştı. İnsanlar her Pazar günü tıklım tıklım dolan ibadet salonumuzda iyi bir yer bulmak için sıcaklığın altında bir saatten fazla sıra beklerdi. İbadetimize her zaman diğer ülkelerden ve eyaletlerden misafirler katılırdı.

İbadet tam doluydu. Müthiş bir tapınma zamanı geçirmiştik. Sahneye çıkan pastörümüzün ilk yaptığı şeylerden biri yeni gençlik pastörünü, yani

beni kiliseye duyurmak oldu. Sonra şaşkın bakışlarım altında Pazar sabahı kalabalığına birkaç dakikalık bir konuşma yapmam için beni sahneye davet etti.

O anda haberim yoktu, ama eşim paniklemiş. Eğer düşünecek zamanım olsaydı, muhtemelen ben de paniklerdim. Tam bir şok! Yirmi sekiz bin kişilik bir salona konuşmaya çağırılmıştım. Lisa, geçmiş deneyimlerden neyin geleceğini bildiği için dehşet içindeydi. Yaklaşan bu felaketten nasıl sıyrılabilirdik? İbadet salonundakiler muhtemelen beni ilk ve son kez dinleyecekti, çünkü bundan sonra ana ibadet hizmetinde bir daha konuşmaya çağırılmayacağım kesindi. Ben sahneye çıkarken Lisa'nın içindeki bütün o korkular doruğa çıktı. Daha sonra bana T. L. Osborn'u taklit etmeyeyim, özellikle de tersten "vav" sözünü söylediğim o "tuhaf" rutini yapmayayım diye içinden kaygıyla dua ettiğini söyledi!

Sahneye çıktığımda baş pastörümüz mikrofonu bana uzattı. Sonraki altmış saniye içinde tüm kilise ayağa kalkmış sözlerime heyecanla tezahürat yapıyor, alkışlıyor ve bağırıyordu. Konuştuğum dört-beş dakika boyunca yirmi sekiz bin kişi ayakta idi. Sonra mikrofonu pastörüne geri verip yerime döndüm. Sonraki beş dakika boyunca ya adrenalinden ya Tanrı'nın varlığından ya da muhtemelen ikisinden birden titredim.

Eşim az önce olanlara inanamayarak donup kaldı. İbadetten sonra bana şöyle dedi, "John, seni dinlediğimde *kocamın vücuduna kim girdi?* diye düşündüm."

İlk hizmet pozisyonum süresince Teksas'ta yaşamıştık, ama bu yeni kilise Florida'daydı. Yıllar boyunca soranlara bunu şöyle açıkladı: "Florida sınırını geçtiğimiz anda John bambaşka bir adama dönüştü." Tanrı'nın armağanı hayatına geldiği an Saul hakkında da buna benzer bir yorum vardır (bkz. 1. Samuel 10:6).

O zamandan beri, topluluklar önünde vaaz veriyorum, öğretiyorum ve konuşuyorum ve çoğu zaman bunu kolaylıkla yapıyorum (zor zamanları sonraki bir bölümde açıklayacağım). Artık bu işi yapmak bir zahmet değil. İsmail günlerimde ortaya koyduğum çabalara gerek kalmadı. İsmail ve İshak zamanları arasındaki fark gece ve gündüz gibi.

Şimdi Florida'daki o ilk Pazar gününden sekiz ila on yıl sonrasına gidelim. O zamana dek, Messenger International sağlam biçimde kurulmuştu. Garajımızda biraz bahar temizliği yapıyorduk. Kutuları ve varilleri karıştırırken, Lisa ve arkadaşını uyuttuğum kaset serisinin orijinal master kaydıyla karşılaştık. Hiç tereddüt etmeden, onu çöp kutusuna atmak için döndüm. Birden bire Kutsal Ruh'un bana seslendiğini işittim: "Oğlum, o master kaydı atma."

Hemen itiraz ettim, "Neden atmayayım? Berbat; hiç kimse bir daha o mesajı dinlemek zorunda kalmamalı. Yok edilmeli."

Sesi yeniden duydum, “Atma.”

Tanrı'nın konuştuğunu pekâla bilerek “Neden?” diye sordum.

“Senin için bir koruma olacak,” diyerek Rab yüreğime açıkça konuştu.

“Koruma mı?”

Sonra bilgelik geldi: “Oğlum, Ben olmaksızın ne kadar berbat bir iletişimci olduğumu her zaman bilmeni istiyorum.”

Her geçen yıl bu “koruma” faktörünü daha da fazla anlıyorum. Geçen otuz yıl içinde armağan güçlü biçimde işleyerek bol ürün getirdi. Sayısız kereler atmosferin değiştiğine, gelen vahiyelere övgü patlamaları yaşandığına, sayısız canın kurtulduğuna ve birçok mucizenin gerçekleştiğine tanık oldum. Birçok kişi hayatlarının ya da kiliselerinin kalıcı olarak değiştiğini beyan etti. Bütün bu ürünleri gördüğümde, bunlarda benim de bir payım olduğunu düşünmek çok kolay olurdu, ama Elçi Pavlus’la birlikte dürüstçe söyleyebilirim ki, “Aslında ben değil, Tanrı'nın bende olan lütfu emek verdi” (1. Korintliler 15:10). Bütün bu yıllar boyunca Tanrı'nın *charisması* olmadan ne kadar berbat olduğumu hiç unutmadım.

ARMAĞANLI MISINIZ?

Bunlar hizmet etmek ve diğerlerini bina etmek için Tanrı'nın hayatım üzerindeki armağanlarından ikisidir. Benim deneyim ettiğim mücadeleyi siz de yaşıyor musunuz? Belki de hayatınızdaki *charismayı* tespit etmek için harcadığınız çabaları daha normalleştirdi. Ya da yazdıklarımı okurken belki *Benim hiç armağanım yok* diye düşündünüz ve hayal kırıklığınız büyüdü. Sizi temin ederim ki, armağanınız var ve sonraki iki bölümde bu daha da netleşecek.

Şu soruyu yanıtlamaya söz verdim; Tanrı'nın çocuklarının bazıları mı, birçoğu mu yoksa tümü mü armağanlar alıyor? Kısa cevabı evet! Ve az sonra bunu Kutsal Yazılar'dan kanıtlayacağım. Sadece bu soruyu kapsamlı olarak ele almakla kalmayacağız, ama kitabın sonuna gelmeden *charismanızı* nasıl tespit edeceğiniz, geliştireceğiniz, işleteceğiniz ve böylece Tanrı'nın Egemenliği'ndeki etkinliğinizi nasıl çoğaltacağınız hakkında sağlam bir anlayışa kavuşacaksınız.

DÜŞÜNÜN

1. Kutsal Kitap'taki lütuf sadece Tanrı'nın kurtuluş armağanı değil, hayatlarımız üzerindeki gücüdür. Tanrı'nın lütfunu nasıl görüyordunuz? Bu bölümü okuduktan sonra, lütufla ilgili anlayışınız nasıl değişti?
2. Tanrı'nın sizin için hazırladığı kader doğal yeteneğinizin ötesindedir. Neden Tanrı bu şekilde tasarladı? Tanrı'nın size bolca sağlanan güçlendiren lütfuna nasıl erişebilirsiniz?
3. Tanrı'nın çocuklarının bazıları mı, birçoğu mu yoksa tümü mü armağanlar alıyor? Hangi armağanları ve yetenekleri aldınız? Bu armağanların diğerlerine yararlı olduğunu nasıl görüyorsunuz?

*“Kimse kendisine gereğinden
çok değer vermesin.”*
– Romalılar 12:3

Kendinizi Dürüstçe Değerlendirin

Hayatımdaki *charismayı* hem teşhis etmek hem de kullanmak için verdiğim mücadeleyi paylaştığıma göre, şimdi neyde armağanlı olmadığımı kısaca paylaşmak istiyorum.

Kapsamlı bir liste yapmamın imkânı yok, o kadar fazla ki. Listenin başında şarkı söylemek ve müzik aletleri çalmak var. Ne zaman evde şarkı söylesem, eşim ve çocuklarım nazik bir dille içimden söylememi isterler.

Lisedeki beden eğitimi dersinde soyunma odasındaki duşlarda bir kez şarkı söyledim. Aldığım tepki korkunçtu; dört beş arkadaş hep bir ağızdan çenemi kapamam için bağırdı ve içlerinden birisi şaka yollu başıma şampuan şişesi attı.

Annemle babam bütün Bevere çocuklarına piyano dersi aldırdı. Öğretmenim kentimizde iyi tanınan profesyonel bir piyanistti. Piyano öğretmeni olarak bir kariyeri vardı ve bu konuda çok iyiydi. Ancak zorlu geçen dört yılın ardından piyanoyu bırakmama izin vermeleri için annemle babama rica etti. O kadar kötüydüm!

Zaman geçtikçe sorunun sadece piyano olduğunu düşündüm ve birkaç yıl sonra farklı bir enstrüman denedim. Klasik bir gitar satın aldık ve gene tanınmış bir öğretmen bulduk. Öğretmen sabırlıydı ve benimle itinayla çalıştı; tam bir gayret gösterdim, inatla alıştırmaya yaptım, ama zorlandım. Bir buçuk yıl süren derslerin ardından müzik yeteneğimin olmadığını itiraf etmek zorunda kaldım.

Bunun uzun vadeli sonucu ne oldu? Bu konuda yıllar içinde hiçbir değişiklik olmadı. Yazarlık hikâyemden tamamen farklıdır. Hayatımın hiçbir döneminde müzik yeteneği hayatımda görülmedi.

KENDİNİZİ DEĞERLENDİRME

Armağanlı olmadığım şeylerin listesine devam edebilirim, ama siz meseleyi anladınız. Hepimiz neyi iyi yapmadığımızı bilmeye meyilliyiz. Armağanlarımızı teşhis etmenin neyde armağanlı olmadığımızı tespit etmek kadar kolay olmasını dilerdim.

Bunu aklımızda tutarak, Pavlus'un verdiği öğretilere devam edelim:

“Tanrı'nın bana bağışladığı lütufla hepinize söylüyorum: Kimse kendisine gereğinden çok değer vermesin. Herkes Tanrı'nın kendisine verdiği iman ölçüsüne göre düşüncelerinde sağduyulu olsun. Bir bedende ayrı ayrı işlevleri olan çok sayıda üyemiz olduğu gibi, çok sayıda olan bizler de Mesih'te tek bir bedeniz ve birbirimizin üyeleriyiz. Tanrı'nın bize bağışladığı lütufla göre, ayrı ayrı ruhsal armağanlarımız vardır.” (Romalılar 12:3-6)

Pavlus, yazmak üzere olduklarının bir *uyarı* niteliği taşıdığını belirterek başlar. Bu uyarıyı ortaya koyarak vurgulamak istiyorum: “Kimse kendisine gereğinden çok değer vermesin. Herkes Tanrı'nın kendisine verdiği iman ölçüsüne göre düşüncelerinde sağduyulu olsun.” Burada dürüst bir öz değerlendirme yapmamız söyleniyor. Neyin değerlendirmesi? Tanrı'nın *gerçek zamanda* hayatlarımıza koyduğu armağanların değerlendirmesi.

Neden *gerçek zaman* ifadesini kullandım? Basit. Önceden kullandığım Kutsal Kitap örneğini düşünün. Samuel'le karşılaşmadan önce Saul'un kendisine dair dürüst değerlendirmesi “Ben peygamberlik edemem” olacaktı. Bu değerlendirme o zaman için doğru olacaktı. Ancak Samuel'le karşılaştıktan ve Tanrı'nın armağanı hayatına geldikten sonra, dürüst değerlendirme “Peygamberlik edebilirim” şekline dönüşecekti.

Ah, İsmail hizmetimi doğurmaya çalıştığım zamanlarda bu ayeti daha derinlemesine okumuş olmayı dilerdim. Eğer kendime dürüst olsaydım, *o dönemde* topluluğa konuşma gücüm olmadığını, ancak pastörümün hizmet etme armağanım olduğunu anlardım. Ne var ki, *geleceğimle ilgili* bana açıkça söylenen, duada açığa çıkan ve önderler tarafından bildirilen şeyi doğal yeteneğimle ortaya çıkarmaya çalışıyordum. Henüz *gerçek zaman* değildi ve hazır olmadığım belliydi. Eğer bu buyruğa kulak vermiş ve dürüst bir değerlendirme yapmış olsaydım, çokça zamanı, kaynağı ve enerjimi boşa harcamayacaktım. Ayrıca o dönemde armağanlı olduğum hizmette daha etkin olacaktım.

Farklı armağanlarla ilgili olarak, Pavlus'un sözleri kristal kadar nettir: “Bir bedende ayrı ayrı işlevleri olan çok sayıda üyemiz olduğu gibi, çok sayıda olan bizler de Mesih'te tek bir bedeniz” (Romalılar 12:4).

Bedenimiz basit ama oldukça açıklayıcı bir benzetmedir. Düşünün, parmaklarımız burnumuzun yaptığını yapamaz. Burnumuz kulaklarımızın yaptığını yapamaz. Kulaklarımız midemizin yaptığını yapamaz. Midemiz karaciğerimizin yaptığını yapamaz ve liste uzar gider. O halde ana nokta şudur:

*Armağanlarını bilen ve onları işleten kişi mutlu ve bereketlidir.
Bir başkasının armağanlarını işletmeye çalışan kişi mutsuz ve
gergindir.*

Bir sabah uyandığınızda başparmağınız “Artık yeter! Ağız, yıllardır sen konuşuyorsun. Bugün ben konuşacağım” deseydi, bu biraz garip olmaz mıydı? Bu gülünç; başparmağın ağız gibi ses üretme yeteneği yoktur. Ancak başparmak ağzın sahip olmadığı benzersiz yeteneklere sahiptir. Ağzın “bugün klavyede ben yazmak istiyorum!” dediğini düşünün. Gene gülünç olur.

Sonraki önemli soru şu: Neden “sahne armağanlarına” bu kadar prim veriyoruz? Neden önde konuşan hizmetkârların ve toplulukları yöneten tapınma önderlerinin nihai armağanlara sahip olduğunu düşünüyoruz? Pavlus bu konuda Korint Kilisesi’ne şöyle diyor, “bedenin daha zayıf görünen üyeleri vazgeçilmezdir” (1. Korintliler 12:22).

Size pratik bir örnek vereyim. Bacakların dikkat çektiğini fark ettiniz mi? İnsanlar “Vay, şu bayanın bacakları harika” ya da “Adamın kaslı bacakları var” gibi sözler söyler.

Muhafazakâr, disiplinli ve sessiz biri olan babamın ben gençken ondan hiç beklenmeyen bir şey yaptığını hatırlıyorum. Asla dikkatleri kendi üzerine çekmezdi. Ama bir gün ağzından şu söz çıktı, “Oğlum, bacakların çok düzgün görünüyor.”

Ben şok olmuş bir halde cevap vermeden ona baktım ve muzip bir gülümsemeyle lafı nereye getireceğini merak ettim. Sözü sürdüdü, “Neden biliyor musun? Çünkü çok düzgün bacaklarım var ve sen bana çekmişsin.”

Yere yatıp güleyim mi yoksa sözünü onaylayayım mı bilemedim, çünkü bu sıra dışı davranışı beni gafil avlamıştı. Sadece gülümsedim ve “Bana düzgün bacaklar verdiğin için teşekkürler, baba” diyebildim.

Bu doğru, bacaklar dikkat çeker. Ama insanların bacakları olmadan yaşayabildikleri gerçeğini göz önünde tuttunuz mu? Bir bacağını trafik kazasında kaybetmiş bir adam tanıyorum, ama hâlâ işlev görüyor ve normal bir hayat sürüyor.

Ama karaciğerin farklı bir hikâyesi vardır. Hiç kimse karaciğer olmadan

yaşayamaz. Beden için son derece önemlidir, bir bacadan çok daha önemli. Ancak herhangi birinin “Vay, çarpıcı bir karaciğerin var. Harika!” dediğini hiç duydunuz mu? Böyle bir şey olamaz!

O halde Pavlus’un ne dediğine yeniden bakalım: “Bedenin daha zayıf görünen üyeleri vazgeçilmezdir.”

Tekrar soruyorum, sahne armağanlarına neden bu kadar çok prim veriyorum? Onlar “görünen” üyelerdir ve gereklidir, ama Tanrı’nın Sözü’ne göre en önemliler onlar değildir.

Arkadaşım Stan (birinci bölümde kendisinden bahsetmiştim) iş dünyasından insanlara erişmenin yanı sıra para kazanma ve verme armağanına sahip. Onun armağanı bir sahne armağanından daha az değerli görünür ve yerleşik kilise kültürümüzde sözsüz bir şekilde öyle olduğu düşünülüyor. Kilise içinde altta yatan tipik mesaj ne olmuştur? “Kilisenin önünde duranlar, aslında hayatlarında çağrıya sahip seçilmiş olanlardır.”

Bunu düşünün. Eğer biri “Bu kişinin hayatında bir çağrısı var” derse, herkes hemen o kişinin bir pastör, tapınma önderi, gençlik önderi, Hristiyan yazar, müjdecisi vs. olduğunu varsayacaktır. Bu cümleyi duyanların çok azı şöyle düşünecektir: “Tıp alanında çağrısı var ve kanseri tedavi etmenin yeni yollarını keşfediyor.” Ya da “Egemenliğin büyümesini korumak için devlet içinde yasalar üzerinde çalışıyor.” Ya da “Genç beyinlere Tanrı bilgisini ve bilgeliğini ekmek için eğitim veriyor.” Ya da “İş dünyasındaki kaybolmuş insanlara ulaşmak ve Egemenliğin büyümesini finanse etmek için çağrısı var.”

Armağanlarla ilgili bu düşünce yapısının sonuçları bellidir: Stan, tıpkı benim gibi “çağrılmış” olduğunu anlamadan kilise içinde yıllarını geçirdi. Sahip olduğu Tanrı vergisi yetenekler geçerli olmasına rağmen, “kiliseyle ilişkili” armağanların diğerlerinden daha önemli olduğuna dair dile getirilmeyen hatalı görüş yüzünden önemli görülmedi. Bunun değişmesi gerekiyor! Hepimiz çağrıldık ve Egemenlik’teki görevimizi gerçekleştirmek için gereken benzersiz armağanlar taşıyoruz.

Pavlus’un Korint Kilisesi’ne söylediklerinin tamamı şöyledir:

“Gerçek şu ki, Tanrı bedeninin her üyesini dilediği biçimde bedene yerleştirmiştir. Eğer hepsi bir tek üye olsaydı, beden olur muydu? Gerçek şu ki, çok sayıda üye, ama tek beden vardır. Göz ele, ‘Sana ihtiyacım yok!’ ya da baş ayaklara, ‘Size ihtiyacım yok!’ diyemez. Tam tersine, bedeninin daha zayıf görünen üyeleri vazgeçilmezdir. Bedenin daha az değerli saydığımız üyelerine daha çok değer veririz. Böylece gösterişsiz üyelerimiz daha gösterişli olur.

Gösterişli üyelerimizin özene ihtiyacı yoktur. Ama Tanrı, değeri az olana daha çok değer vererek bedende birliği sağladı. Öyle ki, bedende ayrılık olmasın, üyeler birbirini eşit biçimde gözetin.” (1. Korintliler 12:18-25)

Kiliseyle ilişkili armağanları diğerlerinden daha çok onurlandırmamızın nedeni belki de Pavlus’un sözlerini kilise ya da konferans bağlamlarıyla sınırlandırmamızdır. Bu ortamda vaaz ve öğretim armağanlarının daha çok talep edildiği aşikârdır. Ama Egemenlikle ilgili işler her yerde yapılır, bu nedenle bu görüşün de radikal bir değişime ihtiyacı vardır. “Kilise” sözcüğünün Grekçesi *ekklesiás* olup “dışarı çağrılanlar” anlamına gelir. Grekçe sözlük tanımı ayrıca şunu ekler, “özgür bir devletin toplumsal meselelerinde toplanmaya çağrılmış ya da dışarı çağrılmış insanlar, bir haberci tarafından hep birlikte çağrılmış özgür yurttaşlar topluluğu.”

Sadece bir binada toplandığımız zaman mı kilise oluyoruz? Sadece dua etmek, tapınmak, vaaz etmek ya da hizmet etmek için bir araya geldiğimizde mi bir kilise oluyoruz? Bu görüş insanların belli bir ortamda bir şekilde davranmasına, ama toplum içinde farklı bir davranışa yönelmesine neden oluyor. Biz kiliseyiz ve nerede olursak olalım, günde 24 saat, haftada 7 gün ve yılda 365 gün Tanrı’nın Egemenliği’ni büyütme için armağanlarla donatıldık!

Geçenlerde bir milyarderle tanıştım. “Tanrı turu” adını verdiği bir geziye çıkmıştı. O ve takımı çeşitli şehirlere uçuyor ve belirli hizmetkârlarla tanışmak için kiliselere ve konferanslara katılıyordu. Amacı: çalışmalarında daha güçlenmek ve donanımlı olmak için beş kat hizmet etmek istiyordu. İyi bir arkadaşım onunla görüşmemi önceden ayarladı. Bir konferansta konuşmak için Dallas’ta bulunduğum sırada onunla görüştük. Üç saat süren harika bir öğle yemeği yedik ve yemeğin sonunda ondan çok bereket aldığımı hissettim.

Kariyerinin başlarında iş dünyasında debelendiğini, ama bir gün gözlerinin açıldığını paylaştı. Egemenlik etkinliklerinin neden sadece kilise ya da konferans bağlamında olduğunu ve neden başka yerlerde olmadığını sorgulamasıyla birlikte aydınlanmaya başladı. İş dünyasına çağrısı olduğunu biliyordu, ama bu alanda neden imansızlardan farksız biçimde didiniyordu? Hiçbir şey onu dünyadan ayırmıyordu.

İş dünyasında, tıpkı kürsüdeki bir hizmetkârdan farksız olarak “Tanrı’yla birlikte yürümeye” ve Kutsal Ruh’un sesini dinlemeye kararlıydı. Özet olarak, çağrısıyla yüzleşti ve herhangi bir pastör gibi Tanrı tarafından çağrılmış olduğunu idrak etti. Sonra Tanrı vergisi armağanlarını teşhis etti ve onları bilinçli olarak işletmeye karar verdi. Sessiz zamanlarda

olduğu kadar iş toplantılarında da Tanrı'nın sesini dinleyecekti. Bunun sonucunda iş dünyasındaki girişimlerinde Tanrı elbette ona bilgi sözleri ve bilgelik verdi.

Sonuç belli; artık didinip durmuyor! Tanrı'dan aldığı bazı belirli sözleri paylaştı ve bunların çoğu önemsiz görünüyordu. Ancak, aldığı tanrısal talimatlar geleneksel işletme bilgilerine ters olsa ve uygulaması rahat olmasa bile itaat etmeye kararlıydı. Hem müşterilerinden hem de takımından gelen kuşkulardan, sorgulamalardan, endişelerden ve hatta direnişlerden bahsetti. Ancak Tanrı'nın sözlerine ısrarla güvenmenin ürünü milyarca dolar oldu. Paylaştığı mucizevi hikâyeler karşısında hayrete düştüm.

ULUSLARDAN ÖĞRENCİLER

Eğer günümüz kilisesinde armağanlarla ilgili bu kültürel görüşü değiştirebilirsek, sonuçları ne olur? Mesajlarımızı dinleyen bütün insanlara Tanrı'nın Egemenliği'ni büyütme için herkesin *çağrıldığını, armağanlı ve değerli* olduğunu etkin biçimde anlatsak, ne olacaktır? Bu kolay; herkes Billy Graham, Oral Roberts, Rahibe Teresa ve Elçi Pavlus'un hedefi ve tutkusuyla çalışacaktır. Bu hedefi ve tutkuyu milyarderle yaptığım görüşmede gözlemlerim. Misyonunu ve bunu gerçekleştirmek için Tanrı'nın verdiği armağanlarının önemini biliyor.

Ulusları öğrenciler olarak yetiştirilmesi için sahip olmamız gereken model budur. Ama bu noktayı biraz daha derinleştirelim. İsa şöyle söylemiyor, "Kiliseye katılanları öğrencilerim olarak yetiştirin." Bize "bütün *ulusları* öğrencilerim olarak yetiştirin" buyruğunu veriyor (bkz. Matta 28:19). "Uluslar" için kullanılan Grekçe sözcük *ethnos* tanım olarak "akrabalık, kültür ve ortak geleneklerle birleşmiş insanlar topluluğu" anlamına gelir. Bu tanım elbette fiili ulusları, kabileleri, bölgeleri ve etnik grupları içine alır. Ancak bisikletçiler, aktörler, doktorlar, iş adamları, pilotlar, avukatlar, ev hanımları, devlet görevlileri, sporcular ve daha birçokları gibi ortak ilgi alanlarına sahip grupları da kapsar ve bu listenin sonu yoktur. Hayatın bütün farklı çevrelerindeki erkekleri ve kadınları öğrenciler olarak yetiştirmeliyiz.

Ama bunu bir adım daha ileri götürelim. İsa şöyle söylemiyor, "Uluslardan insanları öğrencilerim olarak yetiştirin." Şöyle söylüyor, "Ulusları öğrencilerim olarak yetiştirin." Bu farkı gözetmek önemlidir; Tanrı'nın Sözü aracılığıyla bu farklı çevrelerde hizmet etme biçimimizi değiştirmeliyiz. Elbette, bu en önce bu farklı çevrelerdeki insanlara ulaşmakla gerçekleşir. Ancak daha derine iner. Sadece insanları değil, onların iş yapma tarzını da Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un yollarına vaftiz

etmeliyiz. Bunun bir örneği tıpkı milyarderin hayatında olduğu gibi iş dünyasındakilerin düşüncelerinin dönüşümüne yardımcı olmaktır. Bu sadece buzdağının tepesidir.

Zakkay'ı düşünün. Vergi görevlilerinin başıydı; hiç kuşkusuz o bölgedeki en iyilerden biriydi. Aslında o bölgedeki mafyanın başıydı. Çoğu vergi görevlisi gibi sahip olduğu görevi kişisel kazancı için kullandığından halkın nefretini kazanmıştı. Muhtemelen halktan çalışıyor, insanları dolandırıyor, aldatıyor, tehdit ediyor ve eziyordu. Kötü bir şöhrete sahip, ama etkili biriydi, bu yüzden onun bu davranışı büyük olasılıkla kendi astları arasında etkili oldu.

Seyahat ettiğim birkaç ülkede buna tanık oldum. Ülkenin önderi yolsuzluk yapıyor ve görevlilerinden gizlice rüşvet alıyor. Elbette bu tutum alt kademeleri de etkiliyor. Şimdi havaalanındaki memurlar rüşvet istiyorlar ve vermediğiniz takdirde ülkeden çıkmak için onay alamıyorsunuz.

Zakkay'a geri dönelim. İsa ona adıyla seslendi ve bu sözleri sadece ona söyledi: "Zakkay, çabuk aşağı in! Bugün senin evinde kalmam gerekiyor."

Zakkay Rab'bin huzurunda durdu ve O'na şöyle karşılık verdi, "Ya Rab, işte malımın yarısını yoksullara veriyorum. Bir kimseden haksızlıkla bir şey aldım, dört katını geri vereceğim!" (Luka 19:5-8)

O bölgede vergi toplama işlerinde neler oldu? İşlerin başındaki örnek alınan adamın karanlık ve dünyasal çalışma modeli Tanrı'nın Egemenliği'nin çalışma modeline dönüştü! Bundan böyle, iş/devlet alanında yapılan işler göğün çalışma modeline çok daha yakın bir biçim alacaktı. Toplumda bir dönüşüm gerçekleşmişti. Bu dönüşüm ne bir kilise ibadeti sırasında ne de İsa'nın bir konferansta verdiği mesajla Zakkay'ı izleyicisi olmaya ikna etmesiyle gerçekleşti. Şehir merkezinde gerçekleşti. Zakkay, İsa ile karşılaştı ve iş yapma yöntemleri aniden değişti. Farklı uluslardan (hizmete çağırdığımız nüfuz alanları) insanlar bizimle her karşılaştıklarında bu dönüşüm görülmelidir, çünkü aynı İsa içimizde yaşıyor.

Şimdilerde vücut geliştirmecilerden oluşan geniş bir sosyal medya ağı olan eski bir Amerikan futbolu oyuncusuna koçluk yapıyorum. İsa'ya iman etmiş olsun ya da olmasın bütün vücut geliştirmecilere, Göklerin Egemenliği'nin kültürünün bu ulusa (*ethnos grubu*) akması hedefiyle tavsiyeler veriyor. Bu insanlara Egemenliğin yollarını ve yöntemlerini sergileyecek bir biçimde konuşuyor.

Armağanlarımız, her ne kadar geçerli ve önemli olsa da sadece bir binada toplanmış kutsallar için değildir. Toplantılarımızı kesinlikle

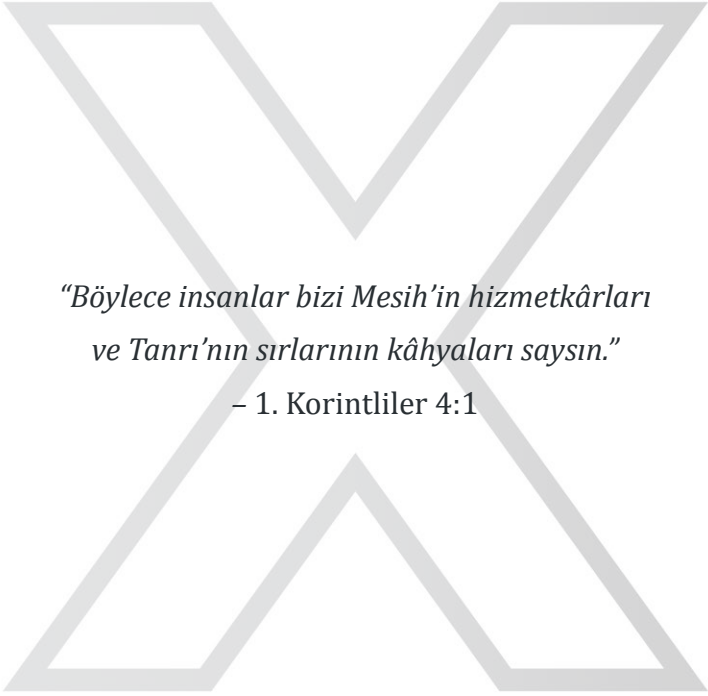
önemsiz gibi göstermek istemiyorum. Buradaki niyetim Tanrı'nın armağanlarının etkinliğiyle ilgili bakış açımızı genişletmektir. Eğer kilisenin dışına çağırılıyorsak ki, bu çoğumuz için geçerli, o zaman nüfuz alanımıza, yani ait olduğumuz *ethnos* grubumuza armağanlarımız yoluyla doğaüstü bir hizmet sunmaya çağırıyoruz demektir.

Eğer seküler alanla kutsal alanı birbirinden ayırdıysanız, düşüncenizin değişmesi gerekiyor. Girdiğiniz yer, ister doktor ya da hemşire olarak çalıştığınız hastane, ister okul öğretmenliği yaptığınız sınıf, ister teknisyenlik yaptığınız fabrika olsun, kutsal olanı o ortama getirmek ve o grubu Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adıyla öğrenciler olarak yetiştirmek için armağanınız vardır. Diğer bir deyişle, İsa'nın Zakkay ve diğerleriyle yaptığı gibi göğü yeryüzüne getirmek için armağanlarınızın desteğine ve yetkisine sahipsiniz. Nüfuz alanınızın her yanında Egemenliğin çalışma modelini çoğaltmaya çağırıldınız.

Bu düşünce ofise ya da okula gitmeyi çok daha büyük bir macera haline getirmez mi?

DÜŞÜNÜN

1. Kutsal Yazılar kendimizi değerlendirmek konusunda dürüst olmamız için bizi uyarıyor. Bu değerlendirme gerçek zamanda yapılmalıdır. Zamanından önce bir hizmet başlatmaya çalışmamın hikâyesini paylaştım. Siz aynı hatayı yapmaktan nasıl kaçınabilirsiniz? Bu dönemde şimdilik ne yapmakta armağanınız var?
2. Armağanlarını bilen ve onları işleten kişi mutlu ve bereketlidir. Bir başkasının armağanlarını işletmeye çalışan kişi mutsuz ve gergindir. Çağrınızdan farklı bir armağanın peşinden koşmak için hiç ayartıldığınız oldu mu? Evetse, neden?
3. Armağanlarımız sadece bir binada toplanan kutsallar için değil, ayrıca belirli nüfuz alanımız içindir. Gündelik yaşamınızın Tanrı'nın Egemenliği'nin büyümesinde hayati önemde olduğunu nasıl görebilirsiniz? Mesleki armağanlarınızı Tanrı'nın Egemenliği için hangi yollarla kullanabilirsiniz?

*“Böylece insanlar bizi Mesih’in hizmetkârları
ve Tanrı’nın sırlarının kâhyaları sayısın.”*

– 1. Korintliler 4:1

Kâhyalar

Lütuf ve armağan sözcüklerini vitrine koyduk; şimdiyse dikkatimizi *kâhyalığa* çeviriyoruz. Bu sözcüğün ne anlama geldiğini iyice anladıktan sonra, hayatımıza ilişkin net bir buyruk keşfetmek için bu üç sözcüğü Kutsal Yazılar'dan bir araya getirebiliriz.

Merriam-Webster Sözlüğü *kâhyalığı* "bir kimsenin bakımına emanet edilen bir şeyin özenli ve sorumlu biçimde idare edilmesi" olarak tanımlar. Anahtar sözcüklerin Grekçe tanımlarını incelemek sağduyulu bir iş olur, çünkü çevrilen sözcükler çoğu zaman tam anlamı taşımaz. Ancak, kâhyalık sözcüğünde durum farklıdır; Grekçe ve Türkçedeki anlamı oldukça benzerdir. Yukarıdaki ayette *kâhya* için kullanılan Grekçe sözcük *oikonomos*'tur. Tanım olarak "bir şeyden yetkili ve sorumlu kişi, bir şeyin görevlisi, bir şeyin sorumlusu, idareci, yönetici" anlamına gelir.

Kâhyalığın bu iki anlamdan türetilen belirgin üç unsuru vardır:

- Bir başkasına ait olan bir şeyi gözetir.
- Emanet edilen şeyi yönetme yetkisi taşır.
- Sorumludur: sahibe hesap verecektir.

Tanrı her şeyi yarattı ve her şeyin sahibidir! Mezmur 24:1 şöyle beyan eder, "RAB'bindir yeryüzü ve içindeki her şey." Bu durum bizleri bu dünyadaki her şeyin kâhyası yapmaktadır. Yeryüzünü idare etmeliyiz; bütün toprağı, suları, havayı, kaynakları, hayvanları, balıkları ve kuşları. İnsanların ruhsal, duygusal, zihinsel ve bedensel iyiliğini gözetmek için sorumluluğumuz var. Bu her türlü tanrısal ve yararlı bilgiyi, bilgeliği ve anlayışı içermektedir. Devam edebilirim, ama özet olarak, yeryüzünde görünen ve görünmeyen her şeyden sorumluyuz.

Ama Pavlus'un ifadesinde kâhyalığın belirgin kullanımını ayrıntılı inceleyelim. "Tanrı'nın sırlarının kâhyaları" olmakla ilgili yazıyor. Bir başka Kutsal Kitap çevirisinde bu ifade "Tanrı'nın sırlarını açıklama *görevine getirildiğimiz*" biçimindedir. Pavlus'un sahip olduğu armağanlardan

(*charisma*) biri vahiy almaktı; henüz açığa çıkarılmamış saklı gerçekleri, yani sırları iletme. Bu nedenle, burada tam olarak sözünü ettiği *kâhyalık* parayı, zamanı, kaynakları (tümü geçerli kâhyalık işleri) idare etmek değil, hayatındaki armağanı (*charisma*) idare etme. Bu bizim için de geçerli mi?

Petrus da şöyle yazar: “Her biriniz hangi ruhsal *armağanı* aldıysanız, bunu Tanrı’nın çok yönlü *lütfunun* iyi *kâhyaları* olarak birbirinize hizmet etmekte kullanın” (1. Petrus 4:10). Altını çizdiğimiz bütün sözcükler bu tek ayette yer alır (armağan: *charisma*; kâhyalar: *oikonomos*; ve lütuf: *charis*). Petrus da tıpkı Pavlus gibi bize emanet edilen *charismanın* kâhyaları olduğumuzu bildirir. Bu bir cümlede çok şey açığa çıkmaktadır, bu nedenle onu dikkatlice incelemeliyiz.

Petrus bu ayette “her birinizin” bir armağan aldığını yazmaktadır. “Her hizmetkâr”, “her pastör”, “her tapınma önderi” ya da başka bir sözel hizmet armağanı demediğini, ama “her biriniz” dediğini en başta vurgulamak önemlidir. Eğer yeniden doğdunuzsa, size bahşedilen ya da emanet edilen bir armağanınız ya da armağanlarınız var demektir. İşte iki bölüm öncesindeki sorumuzun Kutsal Yazılar’daki cevabı budur. *Armağanınız ya da armağanlarınız var ve tekrarlamak gerekirse, bu armağanlar sizi özel yeteneklerle güçlendiren belirli lütuf başlıqlarıdır.*

Armağanlarınızın önemini göstermek için Pavlus’un tutumunu bir şablon olarak kullanalım. Kâhyalığını son derece ciddiye aldı. Korintliler’e mektubunun biraz daha ilerisinde şöyle yazdı:

“Müjde’yi yayıyorum diye övünmeye hakkım yok. Çünkü bunu yapmakla yükümlüyüm. Müjde’yi yaymazsam vay halime! Eğer Müjde’yi gönülden yayarsam, ödülüm olur; gönülsüzce yayarsam, yalnızca bana *emanet edilen görevi* yapmış olurum.”
(1. Korintliler 9:16-17)

Dikkatimi hemen *vay halime* ifadesi çekiyor. Bunlar çoğumuzun anlayabileceğinden daha güçlü sözlerdir. *Vay* sözcüğünün Grekçesi *oua’ı*dir. “Felaket, dehşet” anlamına gelir. Başka bir sözlükte “keder ya da infial ünlemi” olarak tanımlanır. Bu sözcüğün Yeni Antlaşma’daki her kullanımı atfedilen kişiyi bekleyen çok ciddi ve korkunç yargıyı ima etmektedir. Pavlus “vay halime” demesi kendisine lanet okumasına benzerdir. Bu durum dikkatimizi mutlaka çekmelidir. Tanrı vergisi armağanlarımızı ihmal etmemiz ciddi bir meseledir.

Pavlus, Tanrı’nın kendisine büyük değere sahip bir şey emanet ettiğini biliyordu. İşte bizi uyandıran bir gerçek: Eğer armağanınızı doğru

ve düzgün idare etmeseydi, diğerleri Tanrı'nın almalarını amaçladığı bereketten yararlanamayacak ve hatta eksikliğini zararını göreceklerdi. Pavlus, armağanın kendisi için verilmediğini iyi biliyordu; onun *aracılığıyla* başkalarına verilmişti. Diğer bir ifadeyle, Tanrı'nın diğerlerinin yararlanmasını tasarladığı bereketi o taşıyordu; kâhyalığını ihmal etmesi halinde kendisi için "vay halime" demesinin ardında yatan neden buydu.

Şimdi size ve bana geri dönelim. Altının çizilmesi gereken iki ilginç nokta var. Pavlus'un armağanı "gösterişli" bir armağandı. Hatırlayın, Tanrı gösterişli olmayan armağanların gösterişli olanlardan daha değerli sayılmasını takdir etmiştir. Eğer Pavlus gösterişli armağanını bu kadar ciddiye aldıysa, Tanrı'nın hayatlarımıza yerleştirdiği armağanları, özellikle de gösterişsiz olanları asla değersiz saymamalıyız.

Daha da önemli ikinci nokta ise şudur: Tanrı'nın hayatınızdaki armağanları sizin için değildir; sizin *aracılığınızla* yararlısınlar diye başkaları içindir. Yazarlık armağanı benim için değil, sizin için. Konuşmacılık armağanı benim için değil, konuştuğum insanlar için. Önderlik armağanı benim için değil, önderlik ettiklerim içindir ve saire.

ARMAĞANI NASIL KULLANACAĞIMIZI BİZ SEÇERİZ

Hayatımızdaki armağanı doğru kullanabilir ya da kötü kullanabiliriz; seçim bize aittir. Bir armağan, orijinal olarak Tanrı'nın Egemenliği'ni büyütme niyetiyle kullanılsa bile gene de etkin olacaktır. Adolf Hitler armağanlı bir liderdi ve ülkesine milyonlarca Alman'ın, Yahudi'nin, Rus'un, Fransız'ın, İngiliz'in ve diğer halkların yararını gözetecek biçimde liderlik edebilirdi. Bu armağanı Tanrı'nın yüceliği için mi yoksa kendisi ve yandaşlarının çıkarı için mi kullandı? Armağanını zarar vermek için mi kullandı? Yahudiler ve diğer halklardan sayısız insan Tanrı'nın yüceliği için mi yağmalandı, tahrip edildi, işkence edildi ve katledildiler? Hayatındaki önderlik armağanını kötüye mi kullandı? Bu soruların cevaplarını tartışmaya gerek yok, çünkü apaçık ortadadır.

Adolf Hitler'in kâhyalığının niteliği bellidir, ama kâhyalıklarının durumu onunki kadar belirgin olmayabilecek başka iki ünlüyü ele alalım. Birincisi, ömrümde duyduğum en güzel seslerden birine sahip olan şarkıcı Whitney Houston. Tanrı'nın dokunuşu onun hayatında çok belirgindi. Whitney şarkı söylediğinde, dinleyenlerin tümü derinden etkilenirdi. Sesi sanki bir meleşinki gibi başka bir dünyaya aitti ve çok güçlüydü.

İkinci bir örnek Queen adlı rock grubunun solisti Freddie Mercury olabilir. Bestecilik ve şarkıcılık armağanlarıyla dolu stadyumları harekete geçirme yeteneğine sahipti. Yeteneği sıra dışıydı ve bazıları doğaüstü

olduğunu iddia ederdi. Herhangi bir ortamda büyük bir kalabalığı kendisiyle birlikte çoşturabilirdi. Ölümünden yıllar sonra, şarkıları hâlâ yaygın biçimde söyleniyor.

Whitney ya da Freddie armağanlarını doğru biçimde idare ettiler mi? Hiç kuşkusuz, birçokları öyle olduğunu öne sürecektir. Ama bu soruya İsa'nın sözleri ışığında bakalım:

“Ne var ki bilgelik, *ortaya koyduğu* işlerle doğrulanır.”
(Matta 11:19)

Ve gene:

“Ne var ki bilgelik, *onu benimseyen herkes tarafından* doğrulanır.”
(Luka 7:35)

Hayranlık uyandıran bu iki sanatçının ürünlerini, kâhyalıklarının hem kısa hem de uzun vadede ortaya koyduklarını inceleyelim. Whitney armağanını insanları Tanrı'nın huzuruna yönlendirmek için mi kullandı? Onun şarkılarını dinleyenler tanrısallığa yöneliyor muydu? Şarkıları evlilik antlaşmalarını güçlendirdi mi yoksa gerçekçi olmayan romantik beklentiler yaratarak hoşnutsuzluğu mu körükledi? Freddie armağanını dinleyicilerini doğruluğa yönlendirmek için mi kullandı? İnsanları Yaratıcıları'nı onurlandırmaya mı teşvik etti? Whitney ve Freddie bu dünyadan nasıl ayrıldı? Mirasları kalıcı mı yoksa geçici mi? Sonsuza dek sürecek mi yoksa bu dünyayla birlikte ölecek mi?

İsa ortaya koyulan ürünleri incelememiz için teşvik ediyor; Whitney ve Freddie'nin kâhyalıklarının sonuçlarını belirlemeyi size bırakacağım. Ancak, nihai inceleme Yaratıcımız'ın huzurunda gerçekleşecektir. Herkes yargı gününde hesap verecek.

Eğer Whitney ya da Freddie'nin bir hayranıysanız, bu tartışmadan rahatsız olabileceğinizi kabul ediyorum. Ama kâhyalıklarının yargı gününde nasıl değerlendirileceği konusunu biraz daha aydınlatmak için bir soru soralım. Bıraktıkları mirasa on milyon yıl sonrasının bakış açısından bakalım. Whitney ve Freddie dönüp baktıklarında Tanrı vergisi armağanlarını nasıl idare ettiklerini görecek? Ebedi bakış açısını incelemek ilk görüşünüzü değiştirebilir.

Hayatta her şey bakış açısıyla ilgilidir. Eğer seksen yıllık bir lensten bakarsak, olayları bir açıdan görürüz. Ancak ebedi bakış açısının lensinden bakarsak, olaylar farklı görünecektir.

Şu senaryoyu düşünün: Bir açık büfe restoranda akşam

yemeğine davet edildiniz. Bir ücret ödüyorsunuz ve dilediğiniz kadar yiyebiliyorsunuz. Üzerinde nefis tatlıların olduğu geniş bir masa var. Eğer bu masaya bir günlük bir bakış açısından bakarsanız, ne yaparsınız? Büyük ihtimalle, masadaki her tatlıyı yersiniz. Peki aynı masaya bir yıllık bir bakış açısından bakarsanız? Muhtemelen sadece bir tatlı yersiniz ya da hiç yemeyebilirsiniz. Neden? Çünkü yarın sabah rahatsız bir mideyle uyanmak, gelecek haftaya kadar beş kilo almak ve uzun vadede sağlığınıza riske atmak istemezsiniz!

Whitney ve Freddie'nin ürününe ebedi bakış açısından baktığımızda, kâhyalıklarının durumu netleşmektedir.

Adolf Hitler, hatta Freddie Mercury ya da Whitney Houston'dan söz etmek tehdit edici değildir. Ama aklımızı başımıza getiren gerçek şu: Siz ve ben Yargıç'ın huzurunda durduğumuzda bize emanet edilen armağanların hesabını vereceğiz. Armağanlarımız seksen yıllık değil, ebedi bakış açısından görülecek. Armağanlarımız bizleri Egemenliği'ni büyütmeyle görevlendiren Tanrı'nın ebedi Sözü'nün ışığında değerlendirilecek. Mirasımız kalıcı mı olacak yoksa dünyasal sistemle birlikte yitip gidecek mi?

MOTİVASYONA YAKINDAN BİR BAKIŞ

İlk bölümde ele aldıklarımızı yeniden toplamak istiyorum. Armağanınıza herhangi bir zamanda şu üç yoldan birinde kâhyalık edebilirsiniz:

- Tanrı'nın Egemenliği'ni büyütme için kullanabilirsiniz.
- Kendi yararınız için kullanabilirsiniz.
- Hiç kullanmayarak ihmal edebilirsiniz.

Aldatıcı olabileceği için ikinci noktayı vurgulamakta yarar var. Diğerlerini geliştirdiklerini, hatta bunu Egemenlik için yaptıklarını düşünen, ama gerçekte bu işi kişisel kazanç motivasyonu ile yapan birçok kişi vardır.

Bilmeden bu tuzağa düştüm. Yıllar önce hizmetin ilk yıllarında, sürekli olarak takımımızdaki, kilisedeki ve çevremdeki tüm insanlara hoşlarına giden, tatlı sözler söyledim. Doğru olmasalar bile, bu mutlu ve hoş sözleri yine de söyledim. Ne kadar sevecen ve şefkatli biri olduğum hakkında söylentiler kulağıma geldi. Ve bu iltifatlar elbette davranışımı cesaretlendirdi.

Bir gün dua ederken Tanrı bana seslendi, "İnsanlar senin sevecen, ilgili ve şefkatli biri olduğunu söylüyorlar, değil mi?"

Normalde Tanrı'nın sözlerini bir takdir olarak alırdım, ama Kutsal

Ruh'un konuşma tarzından işin bu yönde gitmediği anlaşılıyordu. Bu nedenle, dikkatli bir şekilde "Evet" diye yanıtladım.

Derhal karşılık verdi, "İnsanlara neden sadece hoş şeyler söylediğini biliyor musun?"

Daha da dikkatlice sordum, "Neden?"

"Çünkü seni reddetmelerinden korkuyorsun," diye yanıt verdi. "O halde, sevginin odağında kim var, onlar mı yoksa sen mi?"

Motivasyonum tamamen açığa çıktığını bilerek, Tanrı'nın sözünün doğru olduğunu itiraf ettim.

Sonra şöyle devam etti, "Eğer insanları gerçekten sevseydin, reddedilme riskine rağmen onlara her zaman gerçeği söyledin."

Bu azar insanlara karşı takındığım tutumu düzeltti. Ama burada ele aldığımız konuyla ilgili olarak şunu sormalıyım: Tanrı'nın hayatlarımızdaki armağanlarını benzer şekilde kötüye kullanabilir miyiz? Diğer bir ifadeyle, diğer insanlar armağanlarımızın Egemenliği büyütme için kullanıldığını düşünebilir, ama gerçekte kendimize yönelik amaçlar için mi kullanılıyor? Cevap kesinlikle evet olabilir ve bir kez daha kendimi örnek göstereceğim ve bunu Kutsal Kitap'tan örneklerle destekleyeceğim.

Normalde bir konferansta ya da kilise hizmetinde ne konuşacağım hakkında Tanrı'dan doğrudan bir söz almam, ama Kutsal Ruh'un yönlendirmesi için her zaman yüreğimi dinlerim. Bununla birlikte, tam konuşmamdan önce Rab'den kesinlikle bir söz aldığım bir durum oldu.

Orta Batı'daki bir konferansta hizmet etmek için davet edilmiştim. Konuşacağım günün sabahında oteldeki odamda uyandığım zaman, hiç kuşkusuz Kutsal Ruh'un konuştuğunu işittim, "Bu geceki konferansta *Şeytan'ın Yemi* hakkında konuşmanı istiyorum." (*Şeytan'ın Yemi* gücenikliği alt etmek ve bize acı verenleri karşılıksız bağışlamak hakkında 1994'te yazdığım bir kitaptır.)

Tüm gün Tanrı'nın talimatıyla boğuştu. *Şeytan'ın Yemi* mesajı yıllardır dolaşımdaydı. Çok satan bir kitaptı ve içerdiği mesajı ülkenin her yanında uzunca bir dönem vaaz etmiştim ve çok sayıda kişi zaten işitmişti. Tanrı'dan gelen bu yönlendirmesi daha da güçleştiren şey yeni bir metin yazma süreci içinde olmamdı. Aylardır bir konu hakkında yazdığınızda, o gerçekler yüreğinizde daha güçlü ve daha tazedir. İşin özü, eski mesaj hakkında konuşmak istemiyordum. Ama Kutsal Ruh bana doğrudan konuşmuştu.

O akşam konferans salonuna vardığımda, konferans koordinatörleri beni dinlemek için uzak yerlerden birçok insanın geldiğini söyledi. Bu insanların muhtemelen bu mesajı yeniden dinleyeceğini ya da *Şeytan'ın*

*Yemi'*ni zaten okumuş olduklarını düşünerek titredim.

Salona girdiğimde atmosferin hareketlendiğini fark ettim. İnsanların beklentiyle dolu oldukları belliydi. Bu durum sabah aldığım buyruğa itaat etmeyi daha da güçleştiriyordu. Bir şekilde, bu insanları hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. Baskıya boyun eğerek “taze” mesajı vaaz etmeye karar verdim ve her şeyin güzel geçmesinden memnun oldum. Vaaz güçlüydü ve dinleyiciler hevesle karşılık verdiler. Hatta bazıları ayağa kalkarak vurguladığım noktaları coşkuyla tasdik ettiler. “Bu işten sıyrılmış” gibi görünüyordum ya da belki de o sabah Tanrı’yı işitmemiştim. Ne olursa olsun, mutluydum. Daha sonra, çıkışta herkes heyecan içindeydi ve bu harika mesaj için bana minnettardı.

Genelde bir şehri terk ederken tatmin ve sevinç hissiyle doluyumdur; sanki Tanrı yüreğimin içinde gülümsüyor gibi hissedirim. Ancak ertesi sabah durum bunun tam tersiydi. Sabah kalktığımda yüreğimde büyük bir ağırlık vardı, enerjim yoktu, hatta tükenmiştim. Derhal neler olduğunu anladım; Tanrı’ya itaat etmemiştim. Sabah yaptığım ilk iş diz çökmek, tövbe etmek ve bağışlanma istemek oldu. İsa’nın kanının beni temizlemesi için yakardım.

Ancak rahatlama olmamıştı. Ağırlığı ve üzüntüyü tüm gün yüreğimde taşıdım; otelde geçirdiğim zamanda, havaalanına yolculuk yaparken, geciken uçuş için havaalanında beklerken ve Batı Sahili’ne uçarken üzerimde ağırlık vardı. Üzüntü, ağırlık ve tükenmişlik hissi neredeyse dayanılmaz bir hal aldı. En sonunda, San Diego’nun üzerinde daire çizerken tüm bu yük üzerimden kalktı.

Yüreğimde Tanrı’ya sordum, “Baba, bu sabah tövbe ettim ve bağışlanmanı istedim. Sevincimi, esenliğimi ve gücümü neden şimdiye kadar yenilemedin?”

Rab’bin şöyle dediğini işitdim, “İtaatsizliğinin ağırlığını taşımana izin verdim ki, ciddiyetini anlayabilesin. Dünkü toplantıda sana emanet ettiğim mesajı, yani *Şeytan’ın Yemi’ni* duymaya ihtiyacı olan bir pastör vardı. Hayatında ve hizmetinde kritik bir dönemde. Bana itaatsizlik ettin ve bunun sonuçları var. Hissettiğin ağırlık bunun bir daha olmaması için bir uyarıdır. Burası yeni bir şehir; şimdi Bana itaat et.”

Önceki akşamı düşündüğümde katılımcılar, konferans takımı ve konferans başkanı hepsi mutluydu. Tekrar davet edildim ve o akşamın sonuçlarıyla ilgili haberler aldım. Tanrı’nın armağanının o akşam benim aracılığımla çalıştığı belliydi, hem de Tanrı’nın niyet ettiği şekilde kullanılmamasına rağmen. Bunun gerçekten olabileceğine inanır mısınız? Tanrısal bir armağanın yanlış yönde kullanımına açıklık getirmek için Kutsal Yazılar’daki olaylara bakalım. Musa’yı düşünün. İsrail halkını Vaat

Edilmiş Ülke'ye götürmek üzere çağrıldı ve misyonunu tamamlamak için büyük mucizeler yapma armağanına sahipti. Bir keresinde Tanrı, Musa'ya bir kayaya buyruk vermesini ve halka içmesi için kayadan su çıkarmasını buyurdu. Ama Musa öfkesi yüzünden Tanrı'nın buyruğuna itaatsizlik ederek kayaya değnekle vurdu.

Ancak, kayadan gene de su çıktı ve çölün ortasındaki milyonlarca insana yetecek kadar boldu. Musa'nın özgeçmişinde yer alacak bir başka göz alıcı mucize gerçekleşmişti! Bir kez daha, halk önderlerinin armağanı karşısında huşu duydular. Ancak, daha sonra "konferans" sona erdiğinde, Musa armağanını Tanrı'nın buyurduğu şekilde kullanmadığı için hesap vermeye çağrıldı. Bu hatası nedeniyle Vaat Edilmiş Ülke'ye girmesine izin verilmedi. Düşündüğümüz zaman bizim için sarsıcı bir örnek.

Başka bir örnek Balam'dır. İsrail hakkında peygamberlik etti ve sözleri bugüne dek hâlâ Kutsal Yazılar'da kayıtlı. Peygamberlik sözününüzün Tanrı'nın ebedi Sözü'nde yer alması ne harika bir tanıklık! Ama hikâyenin devamı var: Tanrı ona özel olarak gitmemesi, diğerlerinin isteğini yapmamasını buyurdu. Ancak, Tanrı'nın "Onlarla gitme!" (Çölde Sayım 22:12) buyruğuna rağmen, Balam'a emanet edilen armağan gene de işledi. Bir kez daha, bir armağan Tanrı'nın orijinal niyetine rağmen etkin oldu.

Olayın özeti şudur. Tanrı, emanet ettiği armağanları en küçük ayrıntısına kadar gözetleyip idare eden bir yönetici değildir. Eğer bize bu şekilde gözetmenlik yapacak olsaydı, bize kâhyalar denmezdi. Zira bir kâhya, kendisine emanet edilen şeyi doğrudan gözetlenmeden yönetme yetkisine sahiptir. Kutsal Kitap'tan buna bir örnek İsa'nın kurnaz kâhya benzetmesidir:

"Zengin bir adamın bir *kâhyası* vardı. Kâhya, efendisinin mallarını çarçur ediyor diye efendisine ihbar edildi. Efendisi kâhyayı çağırıp ona, 'Nedir bu senin hakkında duyduklarım? *Kâhyalığının* hesabını ver. Çünkü sen artık *kâhyalık* edemezsin' dedi." (Luka 16:1-2)

Kutsal Kitap dönemlerinde kâhyalık kurumu günümüze göre daha yaygın olduğundan, burada önemli bir noktayı kaçırmak kolay olur. Zengin adamın olup bitenlerden habersiz bir dönem olduğuna dikkat edin. Kâhyanın hareketlerini günbegün izlemiyordu. Uzun bir süre boyunca devam eden kötü yönetimden haberdar olması için birinin kâhyayı ihbar etmesi gerekti.

Bu durum Yaratılış Kitabı'nda Yusuf'un hikâyesinde de görülür. Mısır'a götürüldüğünde Potifar'ın evine bir köle olarak girdi, ama zamanla yükseldi ve evin bütün işleriyle ilgilenen bir *kâhya* oldu. Şöyle okuyoruz, "Potifar sahip olduğu her şeyin sorumluluğunu Yusuf'a verdi; yediği yemek dışında hiçbir şeyle ilgilenmedi!" (Yaratılış 39:6). Potifar Yusuf'un işlerini denetlemedi ya da gözetlemedi. Yusuf'a bir kâhyalık emanet etti.

Bu, Tanrı'nın size ve bana teslim ettiği armağanlara benzer. Elçi Petrus Tanrı'nın hayatlarımızdaki çok yönlü lütfunun, yani *charismanın* iyi kâhyaları olmamız için bizi teşvik eder.

BELLİ OLMAYAN EBEDİ ARMAĞANLAR

Daha derine inelim. İlk olarak Petrus'un sözlerini hatırlayalım: "Her biriniz hangi ruhsal armağanı aldıysanız, bunu Tanrı'nın çok yönlü lütfunun iyi kâhyaları olarak birbirinize *hizmet* etmekte kullanın." Kâhyalar olarak bizden *hizmet etmemiz* ya da armağanları kullanmamız beklenir. Bir kez daha vurgulamak gerekirse, bunlar bizim için değil, başkaları içindir. *Hizmet* sözcüğünün Grekçesi *diakoné*'dur ve "yapılacak işe odaklanarak hizmet vermek, beklemek" olarak tanımlanır. Armağanlarımız konusunda hizmetkâr bir tutum benimsemeliyiz. Armağanlarımız karşılıksız verildi ve bunları başkalarının hayatlarını geliştirme isteğiyle kullanmalıyız.

"*Bize emanet edilen armağanlarımızı* Tanrı'nın çok yönlü lütfunun iyi kâhyaları olarak birbirimize hizmet etmek için kullanmalıyız." Buradaki *çok yönlü* ifadesi "çeşitli türdeki" anlamındadır. Tanrı'nın halkına verdiği çeşitli armağanların listesini yapmak için çok fazla sayfa gerekir. Aslında, böyle bir liste derlemek muhtemelen olanaksızdır. Bazı armağanlar Tanrı'nın Egemenliği'ni büyütme bağlamında bellidir. Ancak birçoğunu tespit etmek güç olabilir. İşte bir örnek.

Geçenlerde tanınmış bir pastörün yıllık konferansından hemen önce yaptığı ilginç bir sohbet hakkında konuştuğumu işittim. Yılda bir yapılan etkinlik gayet popüler ve çok sayıda insan katılıyor. Takım salonun düzenlenmesini yaparken, pastör kilisesinin üyesi olan bir tıp doktorunun katılımcıların koltuklarına konferans programlarını koyduğunu görmüş.

Pastör doktorun yanına giderek özür dilemiş ve "Doktor, siz lütfen bu işi yapmayın. Stajyerlerimiz ve diğer gönüllüler bu işi halledebilirler."

Pastör doktorun kendisini ciddiyetle, ama nezaketle azarladığını söyledi. "Her yıl bu konferans için doktorluk mesaiye ara veriyorum. Yıl içinde en değerli haftam bu, çünkü Tanrı'nın Egemenliği'ni büyütme için bir şey yapıyorum."

Pastör arkadaşımın bu hikâyeyi anlatmasını dinlerken, bu doktor için üzüldüm. Tanrı'nın Egemenliği'ne hizmet etmek için sahip olduğu armağanın değeri konusunda noktaları birleştirmediyini anladım. Bazı armağanlar doğrudan bağlantı kurarken diğerleri dolaylıdır, ama daha önemsiz değildir.

Bu doktor ilk bölümdeki Stan'dan farksızdı. Ya hiç doktor olmasaydı? Tanrı'nın Egemenliği'ni büyütmek için diğer alanlara hizmet etmeye çağrılmış olanlar hastalandığında ne olacak? Bunların birçoğu tıbbi yardım alamadan erkenden göçecekti.

Bağlantıyı tasvir etmek için varsayımsal bir senaryo üretelim. Bir doktor sahip olduğu armağanı ev kadını olan bir annenin sağlığını iyileştirmek için kullanıyor. Tedavi sonucunda hasta yatmadığı ve zamanından evvel ölmediği için, çocuklarını Tanrı korkusuyla yetiştirme armağanını geliştirebiliyor. Kız çocuklarından birisi teknoloji alanında armağanlı ve annesi onu bu konuda teşvik ediyor. Kız çocuğu bilgisayar mühendisliğinden mezun oluyor ve bilgisayar yazılımları geliştiren bir şirkette işe başlıyor.

Bu yetişkin kız, artık armağanını tam olarak işleterek piyasadakilerden çok daha verimli çalışan yeni bir iletişim yolu tasarlıyor. Ancak, bulunduğu bu yenilik reklam bölümündeki iş arkadaşı olmadan geniş bir kullanım alanı bulamayacaktır. Reklam bölümündeki arkadaşı, kendi armağanını kullanarak bu yeni yazılım paketini potansiyel tüketicilere ve perakende mağazalara tanıtıyor.

Armağanlı bir iş kadınının sahibi olduğu bir mağaza ürünü satın alıyor. Bu perakende mağazasının satış elemanları var ve bunlardan birisi armağanını kullanarak ulusları öğrenciler olarak yetiştirmeyi hedefleyen bir müjdeleme hizmetine bu yazılım paketini satıyor.

Bu hizmette, yazılımın potansiyelini fark eden armağanlı bir IT (Bilgi İşlem) personeli çalışıyor ve bu personel yazılımın kullanılmasını öneriyor. Sonra söz konusu yazılımı mevcut sistemlerine entegre ediyor.

Bunun sonucunda, müjdeleme hizmeti dünyanın her yanındaki pastörleri ve önderleri daha etkin biçimde bereketleme kapasitesine kavuşuyor. Sonuç: Giderek katlanan sayıda insan iman ederek kurtuluşa kavuşuyor ve bu yazılım iletişim paketi aracılığıyla öğrenciler olarak yetiştiriliyor.

Yargı kürsüsünde İsa, anneyi tedavi eden o doktora ulaştığı ulusları gösterecektir. Olayın nasıl gerçekleşeceğini neredeyse hayal edebiliriz. Doktor şaşkınlıkla, "Hayır, ben değilim. Ben asla o uluslara gitmedim" diyerek itiraz edecektir.

Bunun üzerine İsa, hayatındaki armağana sadık kaldığı için zincirleme olaylar neticesinde sayısız kişinin kurtuluşa kavuştuğunu ve dünyanın her yerindeki imanlıların güçlendiğini ona gösterecektir. İsa muhtemelen bu doktora şöyle söyleyecektir, “Tıp mesleğini insanlar için değil, Rab için yapar gibi candan yaparak gayretle çalıştın ve ürünlerin açığa çıktı. Birçokları senin itaatini sayesinde etkilendi. Aferin, iyi ve güvenilir köle!” Belki de kendinize şunu soruyorsunuz, *Bu fikir Kutsal Kitap’ta gerçekten destekleniyor mu?* Buyurun okuyun:

“Rab’den miras ödülünü alacağınızı bilerek, her ne yaparsanız, insanlar için değil, Rab için yapar gibi candan yapın. Rab Mesih’e kulluk ediyorsunuz.” (Kolosaliler 3:23-24)

Bu sadece tek bir senaryo. Bu türden bağlantılarla ya da zincirleme etkilerle ilgili sayısız olasılık bulunmaktadır.

Pastör arkadaşımın anlattığı gerçek hikâyeye geri dönelim. Ya doktor yılda sadece bir hafta ruhsal tatmin bulmaktan sıkılırsa? (Elbette, tatmin eksikliği armağanının öneminden habersiz olmasından kaynaklanıyor.) En sonunda tıp alanından uzaklaşarak yılda elli iki hafta tatmin olma arayışına girmesi pekâlâ mümkündür. Diyelim, kilisesinde öğrenci yetiştirme sınıflarında öğretme ve müfredat geliştirme görevini aldı. Yargı kürsüsünde ne olacaktır? Kendisine emanet edilen armağandan uzaklaştığı için büyük bir ödül alacak mıdır?

Ne yazık ki, armağanlarının kilise ortamı dışında serpileceğini fark etmedikleri için tam zamanlı hizmet pozisyonlarında debelenen kişilere tanık oldum.

Tanrı’nın Egemenliği’ne hizmet etmekte belli olmayan pozisyonları görmek için bilgi, ruhsal hassasiyet ve olgunluk gerekir.

İşte ham gerçek: Armağanınız sağlık alanında, eğitimde, devlette, sporda, iş dünyasında, sanatta, medyada, evde ya da başka bir alanda en iyi randımanla işliyorsa, mutlaka Tanrı’nın Egemenliği’ni büyütmeyle bağlantısı vardır. Usta Tasarımcı bunu bu şekilde planlamıştır.

Yargı kürsüsünde İsa’nın huzurunda durana dek itaatimiz ve başarı arasındaki bağlantıları fark edemememiz gayet mümkündür. Pavlus’un yazdığı gibi, “Bunun gibi, iyi işler de bellidir; belli olmayanlar bile gizli kalmaz” (1. Timoteos 5:25).

Bu nedenle, armağanınız belli olsun ya da olmasın, herkesin görevi şudur: “Rab’bin kendisi için belirlediği duruma uygun biçimde, Tanrı’dan aldığı çağrıya göre yaşasın” (1. Korintliler 7:17).

AMAÇ HAYATI ÖNEMEDİR

Kâhyalığımız konusunda şablon olarak kullandığımız Pavlus'un sözlerine geri dönelim:

“Çünkü bunu yapmakla yükümlüyüm. Müjde'yi yaymazsam vay halime! Eğer Müjde'yi gönülden yayarsam, ödülüm olur.”
(1. Korintliler 9:16-17)

Altını çizeceğimiz bir sonraki gerçek, “ödülümüzün” doğrudan “gönüllü” olmamızla ya da daha genel olarak “tutumumuzla” bağlantılı olmasıdır. Basitçe ifade etmek gerekirse, eğer tutumumuz özveriliyse ödülümüz olur; eğer tutumumuz bencilse, ödülümüz olmaz.

Özverili ya da bencil amaçlarla ilgili farklı senaryolar listelenemeyecek kadar çoktur. Sadece birkaç karşılaştırmanın altını çizeyim. Özverili bir tutum şöyle olabilir: *Bana emanet edilen yeteneklerle diğerlerine hizmet etmek ne büyük bir ayrıcalık.* Bencil bir amaç daha çok şöyle olacaktır: *Yeteneğimle ne kazanabilirim?* Daha doğrudan ifade etmek gerekirse, birincisi *Senin için ne yapabilirim?* ikincisi *Bu işte benim çıkarım ne?* şeklindedir.

Başka bir özverili tutum *Karşılığında ne alırsam alayım, elimden gelenin en iyisini yapacağım* demektir, ancak bencil bir amaç *Bu işte bana çok şey düşmüyorsa neden eksiksiz bir iş yapmalıyım?* der.

Gene özverili bir amaç: *İleri gitmeliyim; etkileyecek çok insan var.* Bencil amaç ise şöyle olur, *Başarıyım; artık işi hafiften alabilirim.*

Pavlus *tutumların* ya da *amaçların* önemi hakkında yazar: “İnsanlar bizi Mesih'in hizmetkârları ve Tanrı'nın sırlarının *kâhyaları* saysın” ve bu sözlerin hemen ardından aşağıdaki ayetler gelir:

“Sizin tarafınızdan ya da olağan bir mahkeme tarafından yargılanırsam hiç aldırmam. Kendi kendimi de yargılamıyorum. Kendimde bir kusur görmüyorum. Ama bu beni aklamaz. Beni yargılayan Rab'dir. Bu nedenle, belirlenen zamandan önce hiçbir şeyi yargılamayın. Rab'bin gelişini bekleyin. O, *karanlığın gizlediklerini* aydınlığa çıkaracak, *yüreklerdeki amaçları* açığa vuracaktır. O zaman herkes Tanrı'dan payına düşen *övgüyü* alacaktır.” (1. Korintliler 4:3-5)

Pavlus arkadaşlarının, hasımlarının, atanmış bir başka yetkilinin, hatta kendi düşüncesinin bile onu nasıl değerlendireceğinden kaygı duymaz. Bu hükümler her birimizin eninde sonunda yüzleşeceği ilahi yargının yanında anlamsız kalır. Önemli olan *İsa'nın* kâhyalığı nasıl değerlendireceğidir.

Kesin olan şey, itaatkâr *eylemlerimizin* ya da *işlerimizin* yargı gününde mutlaka önemli olacaktır. İsa açıkça beyan etmektedir, “İşte tez geliyorum! Vereceğim ödüller yanımdadır. Herkese yaptığının karşılığını vereceğim” (Vahiy 22:12). Bu bir “ya/ya da” senaryosu değil, esasen “hem/hem de” senaryosudur; yani yargı gününde *hem amaçlar hem de işler* incelenecektir.

Bazıları Pavlus’un burada, imansızların İsa Mesih’in kurtaran lütfuna sahip olmadıkları için günahlarının hesabını verecekleri yargıdan, yani “büyük beyaz taht yargısından” söz ettiğini düşünebilir. Burada açıklanan şey kesinlikle o değildir, çünkü büyük beyaz taht yargısında hiç kimse Pavlus’un belirttiği gibi Tanrı’dan “övgü” almayacaktır.

Pavlus’un sözünü ettiği konunun bağlamını sürdürmek önemlidir; Pavlus *kâhyalığı* ele almaktadır. Neyden bahsettiği hakkında kuşkuyla yer yoktur. Armağanlarımızı nasıl ele aldığımızla ilgili “karanlıkta gizlediklerimiz” ve “yüreğimizdeki amaçlar” yargı gününde açığa çıkacaktır. Bu durum kesinlikle dikkatimi çekiyor!

Vaaz vereceğim konuyla ilgili Rab’be itaatsizlik ettiğim önceki hikâyemi kullanarak durumu iyice açıklığa kavuşturmak istiyorum. Toplantıya katılanlar büyük olasılıkla o akşam “taze” mesajımı paylaşarak bugüne kadar Tanrı’ya itaat ettiğime inanmışlardır. Ama etmedim. Yargı gününde bu konuda itaat etmediğimi muhtemelen öğreneceklerdir, çünkü İsa diyor ki:

“Örtülü olup da açığa çıkarılmayacak, gizli olup da bilinmeyecek hiçbir şey yoktur. Bunun için karanlıkta söylediğiniz her söz gün ışığında duyulacak, kapalı kapılar ardında kulağa fısıldadıklarınız damlardan duyurulacaktır.” (Luka 12:2-3)

Yargı kürsüsünde durduğumda, o akşam *Şeytan’ın Yemi* mesajını almayan pastörden ve diğerlerinden özür dilemeye çağrılmam gayet mümkündür.

BEKLENTİ NEDİR?

Kâhyalığı anlamanın önemini sağlam bir temel üzerine tesis ettik. Şimdiki en önemli soru şu: Bizden beklenen nedir? Diğer bir deyişle, bize emanet ettiği armağanları nasıl kullandığımızı yargı gününde değerlendirdiği zaman İsa’nın aradığı sonuçlar nelerdir? Bunu bilebilir miyiz? Kesinlikle evet, çünkü İsa bizi “son günde yargılayacak olan, söylediğim sözdür” diye beyan etmiştir (Yuhanna 12:48).

Sonraki bölümde ufkumuzu açan ve güç veren bu konuyu tartışmaya başlayacağız. Bu kitabın odak noktasıdır.

DÜŞÜNÜN

1. Bu bölümü okumadan önce, kendinizi bir kâhya olarak görüyor muydunuz? Neden?
2. Size verilen armağanlar sizin için değil; sizin aracılığınızla başkalarına verilmek içindir. Diğer bir ifadeyle, siz Tanrı'nın başkalarına vermek istediği bir şeyi taşıyorsunuz. Bunu düşünerek, armağanlarınıza sadakatle kâhyalık yapmanız neden önemli? Eğer kâhyalığınızı ihmal ederseniz, tehlikeye attığınız şey nedir?
3. Herhangi bir zamanda Tanrı'nın size verdiği armağanları üç yoldan birinde kullanabilirsiniz. Tanrı'nın Egemenliği'ni büyütmek için kullanabilirsiniz. Kendi çıkarınız için kullanabilirsiniz. Ya da hiç kullanmayarak ihmal edebilirsiniz. Armağanlarınızı nasıl kullanıyorsunuz? Tanrı'nın size verdiklerine kâhyalık etmeniz bakımından hangi değişiklikleri yapmalısınız?

*“Böylece insanlar bizi Mesih’in hizmetkârları ve
Tanrı’nın sırlarının kâhyaları saysın. Kâhyada aranan
başlıca nitelik güvenilir olmasıdır.”*

– 1. Korintliler 4:1-2

Güvenilir

Elçi Pavlus, kendisini ve Apollos'u İsa Mesih'in *hizmetkârları* ve onlara emanet edilen armağanların *kâhyaları* olarak tanıtır. Önceki bölümde bu kimliğin sadece bu iki büyük azize ya da sadece bir kilise önderine değil, bütün imanlılara ait olduğunu öğrendik. Siz ve ben de İsa Mesih'in hizmetkârlarıyız ve bu rolü yerine getirmemizin başlıca yolu bize emanet edilen armağanların iyi kâhyaları olmamızdır.

Şimdi dikkatimizi bir kâhyada hangi niteliğin arandığına çevirelim, ama listede sadece bir nitelik var: *güvenilir olmak*. Ayrıntılara inmeden önce, neden iki, üç ya da daha fazla niteliğin listelenmediğini düşünelim. Pavlus, kâhyaların sevinç yayması, güçlü olması, Kutsal Kitap uzmanları olması, şefkatli olması ya da başka bir tanrısal özelliğe sahip olması gerektiğini belirtebilirdi. Bütün bu niteliklerin önemsiz olduğunu söylemiyorum, elbette. Ancak sadece bir niteliğin öne çıkarıldığını vurguluyorum ve bu *aranan*, yani gerekli bir niteliktir. Yani, eğer iyi kâhyalar olmak ve bir gün Efendimiz'in bize "Aferin" dediğini duymak istiyorsak, bu erdeme yoğunlaşmamız çok önemlidir.

GÜVENİLİR OLMANIN TANIMI

Dünyanın her yanında önderlik takımlarına konuşma ayrıcalığı buldum; bu takımların çoğunluğu ruhsal hizmet takımları olmakla birlikte bunların arasında iş dünyası, devlet, eğitim ve spor çevrelerinden takımlar da var. Pek çok kez takım üyelerine güvenilirliğin tek kelimelik bir tanımını vermelerini istedim. Önderler olduklarından, genelde konuşmaya istekliler. Neredeyse her toplantıda benzer cevaplar duyduktan sonra, en popüler yanıtların bir listesini yapmaya karar verdim:

- Kararlı
- İstikrarlı

- Sadık
- Emin
- Bağlı
- Vefalı
- Adanmış
- Özverili
- Doğru
- Azimli
- İtaatli

Başka tanımlar da var, ama bunlar en popüler olanlarıdır. Daha da önemlisi, bütün bu cevaplar sözlük tanımları ve eşanlımlı sözcüklerle uyumludur.

Tek bir toplantıda bile söylendiğini duymadığım, ama çok önemli bir tanım daha var: “çoğaltma.”

Hemen şöyle düşünebilirsiniz, *Çoğaltma mı? Bu güvenilir olmanın bir tanımı değil ki!* Belki eski İngilizce öğretmenlerim gibi benim sözlük becerilerimi sorgulayabilirsiniz. Ancak sizi temin ederim ki, bu bölümün sonuna geldiğimizde, benimle aynı fikirde olmakla kalmayacaksınız, ama muhtemelen bu kavramı güvenilir olmanın en önemli tanımlarından biri olarak göreceksiniz.

TALANT BENZETMESİ

Çoğalmayı tanıtmak için İsa'nın talant benzetmesine bakalım. Daha önce sayısız kez okuduysanız bile, lütfen dikkatlice okuyun.

“Göksel egemenlik, yolculuğa çıkan bir adamın kölelerini çağırıp malını onlara emanet etmesine benzer.” (Matta 25:14)

İlk olarak, bu bir benzetmedir, yani literal değil, simgesel anlamı vardır. Bu yüzden, bu benzetmeyi Kutsal Kitap'ın anlayışının ışığında, Tanrı'nın Sözü'nün bütünsel öğüdüyle yorumlamamız gerekir. Yolculuğa çıkan adam İsa'yı temsil eder. Köleler ise malını emanet ettiği kâhyalardır; yani sizi ve beni temsil ederler.

Sonra, yolculuğun uzun olduğuna dikkat edin. Bu, iki gerçeği desteklemektedir. İlk olarak İsa, uğruna canını verdiği Egemenliği büyütme görevini bize vereli neredeyse iki bin yıl olmuştur. Elbette henüz geri dönmemiştir, ama tarihin bu noktasında bile uzun bir zaman geçmiştir.

Gene bu benzetme bize kâhyalığın sürekli bir gözetim altında

olmadığını gösteriyor. Benzetmedeki adam uzaklara gidiyor ve kâhyaların işlerini kontrol etmek için ayda bir geri dönmüyor. Benzetmeye göre, geri dönene dek yaptıkları işleri denetlemiyor. Hikâyeye devam edelim:

“Adam, her birinin yeteneğine göre, birine beş, birine iki, birine de bir talant vererek yola çıktı.” (Matta 25:15)

Bu öyküde emanet edilen şey paradır. Çoğu Kutsal Kitap çevirisi *talant* sözcüğünü kullanıyor ve bu sözcük aslında Grekçe *tálanon* sözcüğüne en yakın seçimdir. Talant bir ağırlık ölçüsüdür ve en çok altın ve gümüş tartmak için kullanılır. Bir talant kabaca otuz dört kilogramdır. Çoğu uzman bir talant gümüşün yaklaşık 18.000 Amerikan doları değerinde olduğunu tahmin eder (başka tahminler de vardır, ama önemli bir fark yoktur). Tüm uzmanların üzerinde uzlaştığı şey bir talantın büyük miktarda parayı temsil ettiğidir. Otuz dört kilo ağırlığındaki bir gümüş torbası asla bozuk para değildir!

Şimdiki anlayışıma göre, kesin miktarın bu benzetmenin yorumu için önemli olduğunu düşünmüyorum. Ne var ki, kesin olarak varabileceğimiz sonuç bir talant ağırlığın önemli bir sorumluluğu temsil ettiğidir.

İlkesel olarak mümkün olsa da İsa'nın burada paradan söz ettiğine inanmıyorum. İsa, benzetmelerinde çoğunlukla sözünü ettiği şeyi simgelerle anlatır. Tanrısal kişiler için buğdayı, kötüler için deliceleri, sözü için tohumu, hayatın kaygıları için dikenleri, dünyanın sonu için hasadı, melekler için orakçıları ve benzeri simgeleri kullanır. Yeni Antlaşma'nın genel anlayışına göre, bu talantlar büyük olasılıkla *charismayı*, yani emanet aldığımız armağanları temsil etmektedir.

Bu hikâyenin bir diğer önemli noktası her köleye aynı miktarın verilmemiş olmasıdır. Bu gerçeği daha sonra daha derin biçimde ele alacağız, ama bize emanet edilenlere bazen “armağan” dememin nedeni budur. Bazıları bir, bazıları iki ve diğerleri daha fazla alır.

Farklı miktarlar ayrıca armağanlarımızın büyüklüğünü temsil edebilir. Samimi olalım; diğerlerine göre daha büyük armağanlara sahip insanlar vardır. Şarkı söyleme armağanına sahip birçok kişi var ve dinleyicilerine ilham verirler. Ama şarkı söyleyenlerin tümü Céline Dion ya da Andrea Bocelli'nin sahip olduğu talant düzeyine erişmez. Bu nedenle, eğer beni köşeye sıkıştırırsanız, her talantın belirli bir armağanı temsil ettiğini ya da belli bir armağanın büyüklüğünü temsil edebileceğini söylerim. Devam edelim:

“Beş talant alan, hemen gidip bu parayı işletti ve beş talant daha kazandı. İki talant alan da iki talant daha kazandı. Bir talant alan ise gidip toprağı kazdı ve efendisinin parasını sakladı.” (Matta 25:16-18)

Kâhyalara isim vererek hikâyeyi biraz kişiselleştirmek istiyorum. Birinci kâhyaya Allison, ikinciye Bob ve üçüncüye Larry diyelim. Allison beş talantla başladı ve ona verileni çoğaltarak sonunda on talanta çıkardı. Bob elindeki iki talantı çoğalttı ve dört talanta çıkardı. Larry kendisine emanet edilen talantı çoğaltmayıp sakladı. Durumu açıkça ifade edelim:

Allison: $5 \times 2 = 10$

Bob: $2 \times 2 = 4$

Larry: $1 = 1$

Bu noktadan sonra kâhyalara verdiğim isimleri kullanarak Kutsal Yazılar’ı kişiselleştireceğim.

YARGI

Bir kez daha İsa’nın bu benzetmede *uzun* sözcüğünü vurguladığını anlamamız çok önemlidir. Benzetme efendinin bir yolculuğa çıkmasıyla başlamıştı ve şimdiyse “*Uzun zaman* sonra bu kölelerin efendisi döndü, onlarla *hesaplaşmaya* oturdu” (Matta 25:19). Efendinin her kâhyayla hesaplaşmaya oturması emanet aldığımız armağanları nasıl kullandığımızla ilişkim yüzleşeceğimiz yargıyı temsil eder. Önce Allison’u inceleyelim:

“Allison gelip beş talant daha getirdi, ‘Efendimiz’ dedi, ‘Bana beş talant emanet etmiştin; bak, beş talant daha kazandım.’”

Efendinin yargısını dinleyelim:

“Efendisi ona, ‘Aferin, iyi ve güvenilir köle!’ dedi. ‘Sen küçük işlerde güvenilir olduğunı gösterdin, ben de seni büyük işlerin başına geçireceğim. Gel, efendinin şenliğine katıl!’” (Matta 25:21)

Bu, kaçırmamız gereken çok önemli bir nokta: Efendisi ona “Güvenilir oldun” demektedir. Efendinin yanıtını istediğiniz kadar parçaya bölebilirsiniz, ama başka bir yorumu yok: İsa *güvenilir olmayı* doğrudan *çoğaltmayla* ilişkilendirir. Efendinin yorumlarını dikkatlice okuyun; Allison’un yaptığı başka hiçbir şey vurgulanmıyor! Efendisi onu istikrarlı, sadık, bağlı, doğru, adanmış ya da *güvenilir* için söylenen bir başka

tanımla tanımlamaz. Yanlış anlamayın; bütün bu hayranlık verici nitelikler güvenilir olmayı açıklar, ama bunlar bahsedilmez ya da vurgulanmaz. Ayrıca efendi, çoğaltma yapması dışında kâhyalığının başka bir erdemini, eylemini ya da sonucunu öne çıkarmamıştır. Bu nedenle, *güvenilir olmakla çoğaltma* arasında doğrudan bağlantı kurmaktadır! Aynı şey Bob için de geçerli. Şimdi onu okuyun:

“Bob da geldi, ‘Efendimiz’ dedi, ‘Bana iki talant emanet etmiştin; bak, iki talant daha kazandım.’”

Aynı sözler olmasına rağmen, efendisinin ona ne söylediğini dinleyelim:

“Efendisi ona, ‘Aferin, iyi ve güvenilir köle!’ dedi. ‘Sen küçük işlerde *güvenilir olduğun* gösterdin, ben de seni büyük işlerin başına geçireceğim. Gel, efendinin şenliğine katıl!’ (Matta 25:23)

Bir kez daha, İsa *güvenilir olmayı* doğrudan *çoğaltmak* ile özdeşleştiriyor. Başka hiçbir şey, ne bir eylem, ne bir erdem ne de sonuç vurgulanmaktadır! İsa, benzetmedeki efendinin vurgusunun sulandırılmasını istemiyor; çıkarılacak tek bir ders var: Bu adam ona emanet edileni çoğalttı ve bu yaptığı iş kesin bir dille güvenilir olmaya eşittir.

Ayrıca, Bob’un aldığı övgü Allison’a zikredilenle kelimesi kelimesine aynıdır. Bunun anlamı yargı gününde çoğaltma “skorumuzun” gayretimize bağlı olacaktır. Armağanlarımızın sayısı ya da büyüklüğü ne olursa olsun İsa bizden eşit oranda memnun olacaktır. Önemli olacak tek soru, çoğalttık mı?

Buna bir örnek geçen bölümdeki etkinliğini çoğaltan anne olabilir. Böyle bir anne işlerini çoğaltan ve Tanrı’nın Egemenliği’ne maddi destek veren bir girişimciyle eşit oranda övgü alacaktır.

Şimdi dikkatimizi Larry’e çevirelim:

“Sonra *Larry* geldi, ‘Efendimiz’ dedi, ‘Senin sert bir adam olduğun biliyordum. Ekmediğin yerden biçer, harman savurmadığın yerden devşirirsin. Bu nedenle korktum, gidip senin verdiğin talantı toprağa gömdüm. İşte, al paranı!’ (Matta 25:24-25)

Larry’nin yargısına geçmeden önce bazı önemli gerçekleri vurgulayalım. İlk olarak Larry çoğaltmadı; sadece ona emanet edileni sakladı. Ayrıca neden çoğaltma yapmadığına da dikkat edin; öncelikle efendisinin

karakterini bilmiyordu, bu nedenle yanlış yere onu sert bir adam olarak algıladı. Dünyanın farklı bölgelerinden ve hayat tarzlarından gelen imanlılara yıllarca hizmet ettikten sonra, verimliliğin önündeki başlıca tökezleme kayalarından birinin Tanrı'nın doğasını tanımamak olduğunu fark ettim. (Bu konuyu sonraki bir bölümde daha derinlemesine ele alacağım.)

O'nu hatalı algıladığımız zaman, çoğaltmada başarısız olmanın ardında yatan unsur çoğunlukla büyüme; yani *korku*. Larry korkuyordu! Korku, ürkeklik ya da yılgınlık Tanrı'nın hayatımızdaki hakiki armağanları etkisizleştirecektir. Bu çok önemli ve yeterince vurgulamak imkânsız. Bunu ilk elden biliyorum, çünkü yıllarca korkunun etkisi altındaydım. (Bunu da sonraki bir bölümde anlatacağım.)

Şimdi Larry'nin yargısına bakalım:

“Efendisi ona şu karşılığı verdi: ‘Kötü ve tembel köle!’ (Matta 25:26)

Vav! Devam etmeden önce duralım ve bu cümleyi inceleyelim. Sadece Allison ve Bob'un değil, Larry'nin de kâhya olduğunu hatırlayın; *yabancı* değil. Çalışmalarını değerlendiren kişi onların efendisi. Larry, diğer ikisinin aksine “Aferin, iyi ve güvenilir köle!” övgüsünü almıyor. Bunun yerine, “Kötü ve tembel köle!” sözünü işitiyor. Bu kesinlikle dikkat çekici. İsa burada kurtuluş hakkında değil, armağanlarımızı nasıl değerlendirdiğimiz hakkında konuşuyor; yani ya gayretimize göre ödüllendirilmek ya da zarara uğramak.

Efendinin iki sert sözüne dikkatle bakalım. Yutması daha kolay olanla başlayacağız. *Tembel* için kullanılan Grekçe sözcük *oknērós*. Bu sözcük “gecikme, yavaş, ağır, miskin, tembel” anlamındadır. Başka bir sözlükte “muhtemelen isteksizlikten ötürü uğraşmaya değer bir şeyle ilgilenmekten kaçınmak ya da tereddüt etmek” anlamı verilir.

Grekçe uzmanı arkadaşım Rick Renner *oknērós* hakkında şunu söyledi: “Bir kimsenin hayata karşı boş vermiş, kayıtsız, ilgisiz, ılık, uyuşuk bir tutum benimsemesi düşüncesini taşır.” Bu üç kaynağa göre, Grekçe'deki tanımın ufkumuzu genişlettiğini ve daha geniş bir görüş sağladığını görüyoruz.

Eğer korkuyorsanız, yapılması gereken ya da yapılabilecek bir etkinliğe girmekten çekinir ya da kaçınırsınız. Eğer uyuşuksanız, yapılması gerekeni yerine getirmek için tutkunuz olmaz. Eğer kayıtsızsanız, eyleme geçmeyi düşünmek bile umurunuzda olmaz. Bütün bu senaryolar Grekçe sözcüğe uyarlanabilir, ama bu köle “korktuğunu” itiraf etti. Bu köle için tembelliğin diğer unsurları etken olabilirdi, ama neticede korkudan ileri gelen tereddüt baskın faktördü.

Hayatınızda herhangi bir şey yapmanız için, özellikle de duadayken

bir türlü üzerinizden atamadığınız bir dürtü hissettiğiniz, ama başarısızlıktan korktuğunuz için çok uzun süre tereddüt ettiğiniz oldu mu? Sonra da bir başkasının o işi yaptığını izlediniz mi? Daha sonra, *Bunu yapmayı düşünüyordum ve harekete geçmeliydim* diye kendi kendinize düşündünüz mü? İsa'nın bu köleye işaret ettiği nokta budur. Tereddüt etti ve duraksadı, hem de bir ya da iki kere değil, tüm kâhyalığı süresi boyunca tereddüt içindeydi. Bir ya da iki kere kabul edilebilir, çünkü bu durumlarda genelde büyüyoruz. Ama tereddüt içinde uzun zaman geçirmek, en nihayetinde tam bir kaçınmaya ve verimsiz bir kâhyalığa yol açan bir kalıp haline gelebilir.

Rab beni ilk kez yazmaya çağırdığında, on ay boyunca tereddüt ettim. Yazmaktan korkuyordum. Okulda sürekli başarısız olduğum bir yetenektir. Kolejde herkesin önünde yazılarımı eleştiren bir sınıf arkadaşım oldu! Ödevlerin birinde öğrenciler birbirlerinin kâğıtlarını okudu ve sınıf tartışması sırasında sınıf arkadaşım yazımı beğenmediğini profesöre açıkça beyan etti. O ödevde sınıf arkadaşından eleştiri alan tek öğrenci bendim.

Yazı yazmaktan korkmamın son derece iyi nedenleri vardı: SAT ve ACT notlarım berbat, birçok öğretmenimin değerlendirmesi olumsuzdu, sınav notlarım zayıftı ve bir arkadaşım beni kötü eleştirmişti; özgeçmişim benden yana değildi. Bütün bu geçmiş tereddütümü doğruluyordu. Bir kitap yazmak devasa bir zaman alacaktı ve zaman kritiktir. Genç hizmetimizi büyütme için gereken diğer çabalarımı aksatacaktı. O'nun talimatına itaat etmek için bu önemli korkuları ve kaygıları bir kenara koymam gerekiyordu.

Peki ya çok daha uzun süre tereddüt etseydim ve söz dinlemeseydim? Bunun sonucu önceden sözünü ettiğim o iki kadın aracılığıyla Tanrı'nın tam olarak bana bildirdiği gibi olacaktı. Bu yeteneği misyonu yerine getirecek bir başkasına, örneğin bir "Allison"a verecekti. O benim görevimi üstlenecekti. O zaman, bugün ben nerede olacaktım? En nihayetinde yargı kürsüsüne çıktığım zaman bir "tembel" olarak mı nitelendirilecektim?

Kaderimin yazı yazmakla ilintili olduğunu anlayamadım! Eğer yirmili yaşlarımda bana "John, Tanrı yazdığın kitaplar aracılığıyla seni uluslara gönderecek" deseydiniz, katıla katıla gülerek size "Sen aklını kaçırmışsın! Üç sayfalık bir yazı bile yazamam" derdim. Ama şimdi bu kitaplar yüzden fazla dile çevrildi, on milyonlarca kopyası dağıtıldı ve ulusal ve uluslararası çok satanlar kategorisine girdi. Ya itaat etmemiş olsaydım? Ya korkunun beni engellemesine izin verseydim? Kaçırmış olacağım fırsatın büyüklüğünü düşünmek bile beni ürpertiyor!

Şimdi, efendinin üçüncü köleye hitaben söylediği daha zor sözcüğe bakalım. *Kötü* nitelemesi ağır görünebilir, ama İsa sözcükleri asla dikkatsizce kullanmaz. *Kötü* için kullanılan Grekçe sözcük *ponēróstur*. Tanım itibarıyla “ciddi bir kusura sahip ve dolayısıyla değersiz olan” anlamına gelir.

Larry’nin kendisine emanet edileni değerlendirmesi bakımından bu tanım uygundur. Tanrı’nın armağanına sadık kalmaması halinde Pavlus’un kendisine “Vay halime!” demesinden farklı değildir. Larry’nin efendisinin karakteriyle ilgili hatalı görüşü, korkusunu alevlendiren ciddi bir kusurdu. Emanet aldığı armağanını işletmesi bakımından değersizdi. Bunlar çok güçlü ifadelerdir; ancak, Pavlus’un “Vay halime” sözünü Larry’nin davranışıyla karşılaştırırsanız doğru oldukları görünecektir.

Bunun kurtuluşumuzla ilgili olmadığını, daha çok emanet aldığımız armağanları nasıl kullandığımızla ilgili olduğunu açıkça belirtme izin verin. Tanrı’nın görüşü şudur:

Çoğaltanlar iyi ve güvenilirdir.

Sadece saklayanlar ciddi olarak kusurludur, değersiz ve tembeldir.

Güvenilir olmakla ilgili görüşümüz yetersiz olabilir mi? Bu örneği düşünün: Bir işadamı güçlü ve büyüyen bir ekonomisi olan bir bölgede yaşıyor. Babasından miras kalan küçük işletmesi kâr getiriyor, ama büyümüyor. Adam kentin diğer ilçelerinde başka şubeler açmak için fırsatlar yakalıyor, ama sahip olduğu girişimcilik armağanına rağmen “rahatlığını korumakla” yetiniyor.

Şimdi biraz sınırları zorlayayım. Benzetmedeki Larry’nin yargılanması ışığında iki önemli soru soralım. Bu işadamı Tanrı’nın Egemenliği’ni büyütme hedefiyle yeni dükkânlar ve mağazalar açmak için armağanını kullanmalı mıdır? “İşini sağlama alma” isteği güvenilir olmayan kölenin “saklama” stratejisiyle eşanlamlı mıdır?

Güvenilirliği değerlendirmek için İsa’nın kullandığı kriterin aynısını kullandık mı? Her ne kadar işadamı iyi bir yaşam sürse de, hayati soru şu olmamalı mı: Armağanlarını çoğaltıyor mu yoksa tutuyor mu? Değerlendirmemizde dürüst olalım. Güvenilirliği çoğaltmayı hesaba katmadan sadece sadakatle mi ölçüyoruz? Büyüme olmadan istikrarla mı? Arttırmaya dikkat etmeden tutarlılıkla mı? Güvenilir olmanın tam kapsamını, yani bize verilen armağanları çoğaltmayı gözden mi kaçırdık?

Erkek ve kadını yeryüzüne yerleştirdikten sonra Tanrı’nın insanlığa verdiği ilk buyruk şudur: “Verimli olun, çoğalın” (Yaratılış 1:28). Elbette

bizi bebek sahibi olmaya ve dünyayı doldurmaya yönlendiriyordu. Ama aynı zamanda daha ziyadesiyle buyruk budur: *Bizim gözetimimize koyduğu her ne varsa, onu Tanrı'ya çoğalmış olarak iade etmemiz gerekir.* Çoğalma yoluyla yaratmalıyız. Talant benzetmesinde İsa, bu ilk Yaratılış buyruğunu özellikle emanet aldığımız armağanlara uyarlamaktadır.

KENDİ YETENEĞİNİZ DEĞİL!

Rahatsız mı oldunuz? Muhtemelen evet, ama unutmayın, tüm ihtiyacınız Tanrı'nın lütfudur. Bunları kendi gücünüzle değil, Tanrı'nın *charis* ve *charisması* ile yapmaya çağıldınız. Bu mesajı yazmamın nedeni cesaretinizi kırmak değil, Tanrı vergisi potansiyelinizi görmenizi sağlamak ve Tanrı'nın lütfuna ve hayatınızdaki armağanlara olan imanınızı güçlendirmektir. Niyetim üzerinize kaldırması çok güç olan ağır bir yük koymak değil. Pavlus, yükünü hafifletmesi için Tanrı'ya üç kez yakardı, ama bakın, Rab ona nasıl karşılık verdi:

“Lütfum sana yeter. Çünkü gücüm, güçsüzlükte tamamlanır” dedi. İşte, Mesih'in gücü içimde bulunsun diye güçsüzlüklerimle sevinerek daha çok övüneceğim. Bu nedenle Mesih uğruna güçsüzlükleri, hakaretleri, zorlukları, zulümleri ve darlıkları *sevinçle karşılıyorum.*” (2. Korintliler 12:9-10)

Güçsüzlük için kullanılan Grekçe sözcüğün tanımlarından biri “kısıtlamadır.” Zaman zaman bunalmış hissedenler yalnızca siz ve ben değiliz. Hepimiz gibi Pavlus'un da kısıtlamaları vardı. Bu ayetin özel bağlamında, her kentte karşılaştığı dirence, muhalefete ve hatta bedensel zulümlere atıf yapmaktadır (bkz. 11. bölüm), ama bu gerçek, görevimiz başarılabilir gibi görüldüğünde yüzleşebileceğimiz sınırlamalara ya da imkânsızlıklara da uyarlanabilir. Kesinlikle kolay olmamasına rağmen, bu durum O'nun gücüne dayanma kararlılığımızı güçlendirmelidir. Zihninizde bağrışan kısıtlamalara kulak vermek yerine, Tanrı'nın vaatlerini *dile getirin*. Kendimize konuşmamız gerektiği zamanlarda, yoksa kendimizi çok fazla mı dinliyoruz?

Pavlus Tanrı'nın müdahale etmesi için üç kez yakardı ve Tanrı her seferinde ona *charisi* hatırlattı. Pavlus üçüncü seferde anladı; kısıtlamalarının onu yalnızca Tanrı'nın lütfuna ve hayatındaki armağanına yönlendirmesi gerektiğini idrak etti. İşte bu nedenle “Tanrım, bunu benden al!” tutumundan vazgeçerek “Güçsüzlüklerimi sevinçle karşılıyorum” tutumunu benimsedi. Gerçekten de “sevinçle karşılıyorum”

dedi mi? Evet! Karşılaştığı zorluk ne kadar imkânsızsa, hayatında Tanrı'nın gücünün o kadar çok açığa çıkacağını artık anladı—*eğer iman ederse!*

İşte önemli bir gerçek: *Çoğaltmak için ihtiyacımız olan lütfu sadece iman ederek kavuşabiliriz!* Pavlus şöyle yazar, “İçinde bulunduğumuz bu lütfu Mesih aracılığıyla, *imanla* kavuştuk” (Romalılar 5:2). Bunu şöyle hayal edin: İman, çoğaltmak için gereken lütfu yüreklerimize taşıyan boru hattıdır. Bu mesajı işittiğimizde, imanımız ya da boru hattı küçülmemeli, ama büyümelidir. Ama bu sizin seçiminiz. Şöyle okuyoruz:

“Çünkü onlar gibi biz de iyi haberi aldık. Ama onlar duydukları sözü imanla birleştirmedikleri için *bunun kendilerine bir yararı olmadı*. Biz inanmış olanlar *huzur diyarına gireriz.*” (İbraniler 4:2-3)

Okuduğunuzu size *yararsız* olacak biçimde değerlendirmeyin, aksine imanla okuyun. Tanrı'nın söylediği aynı söz İsrailoğulları için iki farklı şey gerçekleştirdi. Musa, Yeşu ve Kalev için yararlı oldu; Tanrı sözünü olumlu bir ışık altında görerek güçlendiler. Ama aynı Tanrı sözü İsraililer'in geri kalanına yararsız oldu, çünkü onu olumsuz biçimde gördüler. İşte iman ile imansızlık arasındaki fark budur.

Tanrı'nın sizi kendi yeteneğinizin ötesine geçmeniz için donatacağına inanın. Güçlenmeniz ve donanımlı olmanız için O'nun lütfuna dayanmanızdan başka bir seçeneğiniz yoktur. Bunu yaptığınızda, sonuç üretmek için kendi çabalarınızdan vazgeçerek *gerçek huzur diyarına* girersiniz. Bu huzur nedir? Misyonunuzu gerçekleştirmek için Tanrı'nın yeteneğiyle işbirliği yapmaktır. Huzura girdiğinizde, Tanrı sizi çoğaltmaya yönlendirecektir!

Davut'un “Tanrı'nın gönlüne göre bir adam” olarak nitelendirilmesinin bir sebebi budur. Kendi gücüne değil, Tanrı'nın gücüne dayandı. Tekrar ve tekrar, “RAB yaşamımın kalesidir” dedi (Mezmurlar 27:1). Başardığı her şeyde, tek bir ortak payda vardı: Kendisi aracılığıyla Tanrı'nın yeteneğinin işlemesine bel bağladı. Pavlus bu yüzden, korkuyla ve ürkeklikle mücadele eden ruhsal oğlu Timoteos'a şöyle seslenir, “Oğlum, *Mesih İsa'da olan lütfu güçlen*” (2. Timoteos 2:1).

Bu nedenle, İsa'nın talant benzetmesini konuşmadan önce *charis* ve *charisma* kavramlarını güçlü bir temele oturtmak için kitabın ikinci ve üçüncü bölümlerini bu konuya ayırdım. Kâhyalık görevimizi kendi gücümüzle yürütmeye çalışmak bunaltıcı ve cesaret kırıcı olurdu.

Lütfen asla unutmayın: Çağrınız doğal yeteneğinizden daha büyüktür. Bize şöyle söylenmesinin nedeni bu olabilir mi?

“Kardeşlerim, aldığınız çağrıyı düşünün. Birçoğunuz insan ölçülerine göre bilge, güçlü ya da soylu kişiler değildiniz. Ne var ki, Tanrı bilgeleri utandırmak için dünyanın saçma saydıklarını, güçlüleri utandırmak için de dünyanın zayıf saydıklarını seçti. Dünyanın önemli gördüklerini hiçe indirmek için dünyanın önemsiz, soysuz, değersiz gördüklerini seçti. Öyle ki, Tanrı’nın önünde hiç kimse övünmesin.” (1. Korintliler 1:26-29)

Neden böyledir? İnsan ölçülerine göre bilge, güçlü ya da soylu kişilerden çağrılanlar neden çok azdır? Yoksa doğal olarak yetenekli olanların kendi güçleriyle “başarılı olması” daha kolay olduğu için mi? Böyle düşünenler akılsızdır! Kendilerini başkalarıyla kıyaslar ve galip gelirler. Ama bunun yerine, kendilerini Yaratıcıları’nın çağrısının ışığında görmeleri gerekir.

Pavlus farklıydı. Kurtulmadan önce bile çağdaşlarına kıyasla bilge ve soylu biri olmasına rağmen, Mesih’in gücünün hayatında egemen olması için bütün yeteneklerini “süprüntü” saydığı bir an geldi. Azınlıktan biriydi, çünkü doğal olarak birçoklarından bilge olsa da, Tanrı’nın bilgeliğinin karşısında bilge olmadığını öğrendi (bkz. Filipililer 3:4–11).

SOSYALİST Mİ KAPİTALİST Mİ?

İsa’nın benzetmesine devam edelim. Belki mümkün görünmüyor, ama aslında daha da sertleşiyor ve şok edici bir hal alıyor!

“Haydi, elindeki talantı alın, on talantı olana verin!”

(Matta 25:28)

Tamam, bir dakika! Az önce doğru mu okuduk? Larry’nin elindeki bir talantlık gümüş çuvalının alınmasını ve Allison’a verilmesini buyuruyor. Bunu açık bir şekilde ifade edelim:

Allison: $5 \times 2 = 10 + 1$ (Larry’den) = 11

Larry: $1 - 1$ (Allison’a) = 0

Allison on bir tane kazanıyor, Larry ise sıfırı tüketiyor!

Bir sabah dua ederken yüreğimde işittiğim sözden ötürü dona kaldım. Bunu baştan alayım. Bir süredir talant benzetmesi üzerinde hiç düşünmemiştim. O sabah Tanrı’nın Ruhü’nün bana şunu söylediğini işittim, “Oğlum, düşüncemde sosyalist değil, daha çok kapitalistim.”

Ne?! Sözü duyunca kaşlarımı kaldırdım, ama bilmediğimiz şeyleri açıkladığı zamanı bilecek kadar uzun bir süredir O’nunla birlikte yürüyorum. Çoğu zaman işittiklerimiz dini ya da normal düşüncemize ters

gelir ve bazen saçma bile gelebilir! Bu kez işittiğim söz bana saçma geldi. Anlayış istedim, çünkü yaptığı bütün işlerde Tanrı'nın daha çok sosyalist davrandığını düşünürdüm.

O sabah Rab beni bu benzetmeye yönlendirdi ve eğer sosyalist bir düşüncede olsaydı, bu benzetmenin farklı bir yol izleyeceğini gösterdi. Bu durumda hikâye şöyle başlayacaktı. Üç kâhyaya da aynı miktarda talant emanet edilecekti:

Allison: 3

Bob: 3

Larry: 3

Allison ve Bob güvenilir olacak (çoğaltacak), ama Larry, değersizliği ve tembelliği yüzünden kendisinden beklendiği gibi davranacaktı. Sonuç şöyle olacaktı:

Allison $3 \times 2 = 6$

Bob $3 \times 2 = 6$

Larry $3 = 3$

Hipotetik, sosyalist Tanrı bu sonuçlar karşısında aşağıdakini yapacaktı:

Allison $6 - 1 = 5$

Bob $6 - 1 = 5$

Larry $3 + 1$ (Allison'dan)

+ 1 (Bob'dan) = 5

Herkes sonunda beş talant elde etmiş olacaktı! Ama işler böyle yürümedi. Tanrı Larry'nin elinden bir talantlık gümüşü aldı ve on talant olana verdi. Neden? İsa şöyle açıklıyor:

“Çünkü kimde varsa (*çoğaltan*), ona *daha çok verilecek* ve o bolluk içinde olacak. Ama kimde yoksa (*saklayan*), kendisinde olan da elinden alınacak.” (Matta 25:29)

Tanrı'nın kapitalist olduğunu söylemiyorum. Hayır, asla! Sadece özel olarak bu benzetmedeki düşüncesi ve yolları sosyalizmden çok kapitalizmle daha uyumludur. Yirmi birinci yüzyılda Amerika'daki ve diğer ülkelerdeki gençler sosyalist düşünceye göre eğitilmektedir. Sosyalizm tanrısal ve yararlı bir sistem değildir; aslında, doğrudan Tanrı'nın bilgeliğine karşı çıkar. Ortak iyilik maskesi ardına saklanarak tembelliği ödüllendirmek ve gayreti, başarıyı ve bolluğu cezalandırmak isteyen Mesih karşıtı ruhudur.

Tanrı'nın yolu çoğaltanları daha fazlasıyla ödüllendirmektir ve onların

bolluk içinde olmasından rahatsız olmaz. İsa bir kez daha şöyle der, “Onlar *bolluk* içinde olacaklar.” *Yüreğimizde Tanrı’nın Egemenliği’ni büyütme ve elimizdeki bolluğu başkaları için kullanmak olduğu* sürece Tanrı *bolluk* içinde olmamızı arzular.

Bu sözü muhtemelen daha önce duymuşsunuzdur: Tanrı *bolluğa karşı değildir; bolluğun bize sahip olmasına karşıdır*. Bu çok doğru bir sözdür. Yüreği Tanrı’nın tutkularıyla yanan insanlar, *bolluk* toplamakla tatmin olmaz. Bunun aksine, Tanrı’yla yürümekten ve verdiği *bolluğu* Tanrı’nın Egemenliği’ni büyütme için kullanmaktan tatmin olurlar. *Bolluk*, onlar için sadece başkalarını bina ettikleri bir araçtır. Ve eğer hikmetli insanlarsak, elbette araçlarımıza aşık olmayız.

Burada durup önemli bir gerçeği vurgulamak gerekiyor: Yoksullarla, yani çalışmayanlarla ya da bir başlangıca ihtiyacı olanlarla ilgilenmeliyiz. Pavlus şöyle yazar, “Birbirinizin yükünü taşıyın, böylece Mesih’in Yasası’na yerine getirirsiniz. Kişi bir hiçken kendini bir şey sanıyorsa, kendini aldatmış olur” (Galatyalılar 6:2–3).

İlk kilisenin önderleri toplandıklarında, aldıkları görevlerin farklı olduğunu anladılar ve hatta önemsiz konularda fikir ayrılığına düştüler. Ama zorluk içinde olanlara yardım etme sorumluluğu üzerinde tam bir fikir birliği içindeydiler. Pavlus şunu yazar:

“Ancak yoksulları anımsamamızı istediler. Zaten ben de bunu yapmaya gayret ediyordum.” (Galatyalılar 2:10)

Bunu belirtmekle birlikte, bir kimsenin *ihtiyaç içindeki bir yoksul* mu yoksa sadece *tembel* mi olduğunu tespit etmek önemlidir. Sosyalist yaklaşım tembellere ve yoksullara eşit miktarda vermektir. Eğer “tembel” kategorisinde olanlara verirse, yaptığımız şey sadece bize olan bağımlılıklarını artırmak olur. Amacımız insanları her zaman Tanrı vergisi armağanlarına yönlendirmektir, öyle ki, onlar da serpilebilsinler ve Tanrı’nın Egemenliği’ne hizmet edebilsinler.

PRATİK UYGULAMA

Her halükârda önemli olan şey, bize armağanlar emanet edildiği ve bu armağanları çoğaltmak için kullanmamız gerektiğidir. Eğer Tanrı’yı seviyorsanız, armağanlarınızı O’nun yüceliği için kullanmayı tutkuyla arzularsınız. Başlıca niyetim içsel arzunuzu ve potansiyelinizi uyandırmaktır. Bir amaç için özellikle yaratıldınız. Kralımız’ın yüceliği için size bahşedilen yetenekleri çoğaltma kapasitesine sahipsiniz. Bu

bölümden alacağınız en önemli ders budur.

Artık talant benzetmesi ve neyi temsil ettiği hakkında belli bir anlayışa sahip olduğumuza göre, pratik meselelere geçiş yapmaya hazırız. Bu nasıl uygulanır? Gündelik hayatımıza nasıl uyarlanır?

Yolculuğumuz gelecek bölümde bu yönde seyredecek.

DÜŞÜNÜN

1. Kâhyaları net biçimde niteleyen bir sıfat var: güvenilirlik. Güvenilir olmayı nasıl tanımlıyordunuz? Bu bölümü okuduktan sonra, bakış açınız nasıl değişti?
2. Ebedi çoğaltma kendi gücümüzle başarılmaz. Tanrı'nın lütfuyla işbirliği yapmanın sonucunda ortaya çıkar. Armağanlarınızı kendi gücünüzle mi çoğaltmaya çalışıyorsunuz? Armağanlarınızı uğraşp didinmek yerine huzur içinde nasıl çoğaltabilirsiniz?
3. Tanrı bolluğa karşı değildir; bolluğun size sahip olmasına karşıdır. Sizce armağanlarınızı çoğaltmanız neden Tanrı için önemlidir? Armağanlarınızı çoğaltmak Tanrı'yı nasıl onurlandırabilir ve diğerlerini daha büyük çapta etkileyebilir?

*“En küçük işte güvenilir olan kişi, büyük işte
de güvenilir olur.”*
- Luka 16:10

Gayret ve oğaltma

İsa'nın sözüne göre, eğer dürüstçe yaşarsak, istikrarlı, güvene lâyıık, sadık, gayretli olursak ve idare ettiğimiz şeyi çoğaltırsak, bize daha büyük sorumluluklar verilecektir. Basit bir ifadeyle, *dürüstlikle çoğaltırsak, Tanrı bize daha fazla sorumluluk emanet edecektir*. Bizi terfi eder. Bu, O'nun Krallığında bir yasadır.

Kişisel bir özdenetim yapın. Çoğaltan bir tutuma mı sahipsiniz? Yoksa daha çok elde tutup saklayan bir zihniyette misiniz? Çoğu insandan, hatta anne babanızdan daha ilerde olduğunu düşündüğünüz ya da rahat bir hayat sürmek için yeterli gördüğünüz bir başarı düzeyine eriştiğiniz zaman, işlerinizi gevşettiniz mi?

Değerlendirmenizde dürüst olun. Eğer çoğaltıcıdan çok saklayıcı bir tutum benimsediyseniz, iyi haber şu: Hâlâ dünyadasınız ve değişmek, çoğaltmak ve sonunda daha fazla sorumluluk almak için zamanınız var!

İKİ FARKLI SONUÇ

Küçük bir çocukken bile, birbirine zıt bu iki motivasyonu, yani saklamayı ve çoğaltmayı ayırt etmek benim için zor değildi, çünkü iki dedem arasında bu farkı görebiliyordum. Birisi altmış beş yaşında emekli olmuş ve donuk bir hayat tarzı benimsemişti. Yılda iki kez bizi ziyaret ederdi ve günbegün onun pratik olarak hiçbir şey yapmayışını izlerdim. Arka bahçemizdeki meşe ağacının altında oturup piposunu tütürürdü. Onun evini ziyarete gittiğimizde de pek bir fark olmazdı. Ne yazık ki, son yıllarında yaşamak yerine, var olmayı kabullenmiş görünüyordu.

Diğer dedemse altmış iki yaşında emekli olduktan sonra sanki ikinci bir hayata başlamış görünüyordu. Altmış yaşlarında Rutgers Üniversitesi'ne kaydoldu ve tarım okudu. Sonraki yirmi yıl içinde iki kitap yazdı, büyük bir bahçe kurdu ve bakımını yaptı, hayvan yetiştirdi, yaşlıların kalacağı hoş yerler oluşturmak amacıyla Florida sahillerine

apart evler kurulmasına yardımcı oldu ve birçok kurumsal ve toplumsal projede etkin rol aldı. İhtiyaç içinde olan herhangi birine her zaman yardım eli uzattı.

Bizi ziyarete gelmesi ya da bizim onu ziyaret etmemiz heyecanla beklenen bir olaydı. Balığa çıkma turları, eğlence parkı gezintileri ve New York'a geziler planlardı. Bizimle oyunlar oynar, bizi komşularla tanışmaya götürür, yerel dükkân sahiplerine işlerinde yardım eder ve bize her gece nefis yemekler pişirirdi. Diğer dedem ise mutfak işlerine yardım etmezdi bile.

Dedemin biri yetmiş beş yaşında, diğeri ise doksan bir yaşında vefat etti. Hangisinin daha uzun yaşadığını tahmin edebilir misiniz? Evet, vizyon sahibi ve çoğaltan dedem. İlginç gerçek şu: iman edip kurtuluşa kavuştuğunda seksen dokuz yaşındaydı. Buna rağmen, henüz kurtulmadan önce Tanrı'nın ilkelerine göre yaşamış ve bolca bereketlenmişti.

Onu İsa'ya yönlendirme ayrıcalığına kavuşmadan önce, dedem inançlarım konusunda bana çok zulmetti! Neredeyse beraber olduğumuz her seferinde inancımın alay ederdi. Onunla Müjde'yi paylaşmaya çalıştığım birçok girişimin ardından, nihayet bir gün "İsa'yı Rabbim olarak kabul etmek istiyorum" dediğinde neredeyse yere düşüyordum. Harika bir gündü!

İman etmesinden bir ay sonra onu yeniden ziyaret ettim. O zamanlar evimizden sadece bir saatlik bir mesafede oturuyordu. Daytona Sahili'nde oturduğu apart evinden çıkıp Ormond Sahili'ndeki bir yaşlılar merkezine taşınmıştı. O ziyarette bana şöyle dedi, "John, görevimi bilmek ister misin? Bu dünyada ne yapmak için varım?"

Henüz yeni kurtulmuş bir adamın bu yaşta böyle düşünmesine hayran kaldım. "Evet, dede, görevin nedir?" diye ayrıntılara girmeden sordum.

Bir gülümsemeyle cevap verdi, "Kutsal Ruh bana bütün bu insanlara İsa Mesih'i anlatmam için burada olduğumu söyledi." (Kaldığı komplekste birkaç yüz yaşlı vardı.)

İki yıl sonra, annem ve dayım tek oğluna yakın olması için onu Florida'dan Oklahoma'ya götürdüler. Oradaki ilk haftasında, kendisiyle ilgilenen hemşiresine bütün bir gece hayat hikâyesini anlatmış. Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte ona şöyle demiş, "Eve gitme zamanım geldi. Oğluma arımdan bir parti vermesini söyle." Bu sözden sonra ruhu bedenini terk etti ve göksel ailesine katıldı.

Annem onu Florida'dan Oklahoma'ya getirmekle ona fazla yüklediklerini ve ölmesine yol açtıklarını düşünüp çok üzüldü. Bunu

söylediğinde, hemen böyle bir şey yapmadıklarını açıkladım: “Anne, dedem seksen dokuz yaşındayken, Tanrı’nın ona Ormond Sahili’nde iki yıl sürecek bir görev verdiğini söylemişti. Bu Oklahoma’daki ilk haftasıydı; görevi tamamlandı.”

Annem hem rahatladı hem de hayrete düştü

Dedem henüz kurtulmamış bir adamken, Tanrı’nın gayret ve sadakat ilkeleri onun hayatında görülmüştü. Dedelerimin birbirlerinden çok farklı seçimlerine tanık olduğumda, son nefesine kadar bir amaç için yaşayan ve çoğaltan dedemin örneğini henüz iman etmeden önce izlemeye karar vermiştim.

Ama samimi olalım. Çok kereler diğer yöne, yani rahat bir hayata dümen kırma ayartısıyla karşılaşıyoruz. “Saklayıcı” hayat tarzına boyun eğmemek için düşüncelerimize bilinçli olarak yön vermemiz gerekir, çünkü o yön çok daha kolaydır.

Tembel, tereddütlü, ilgisiz ya da kayıtsız bir motivasyonla çoğaltma gerçekleşmez. Elçi Pavlus bu nedenle şöyle der, “*Gayretiniz eksilmesin. Ruhta ateşli olun. Rab’be kulluk edin*” (Romalılar 12:11).

İlk olarak bunun bir öneri değil, bir buyruk olduğunu anlamalısınız. Sözlerine bakın, “*gayretiniz eksilmesin.*” Çoğaltmak için sergilememiz gereken ilk özelliklerden biri budur. İşlerimizde sadece *gayretli* değil, ayrıca *ateşli* olmalıyız. Beni yanlış anlamayın; iman, vizyon ve sebat çoğaltmak için çok önemli üç etkidir. Ama gayret olmadan bunların hiçbir yararı olmaz!

Lisa ve ben, neredeyse iman ettiğimiz ilk günden beri gayretle çalıştık. İçimize işlemiştir ve Tanrı her imanlı için aynı şeyi yapar. Ateşimiz dışsal koşullardan ileri gelmez, ama içimizden gelen derin bir tutkudan kaynaklanır: İsa’ya ve halkına olan sarsılmaz sevgimizden. Bu tutku hislerimize değil, sağlam bir yürek kararına bağlıdır ve Tanrı’nın Egemenliği’ni büyütme için içimizdeki ateşi alevlendirir. Bu çok önemlidir, çünkü heyecanlı duygular her zaman mevcut olmaz. Aslında, hislerin hiçbir etkisinin olmadığı birçok dönemler gelebilir.

Grekçe’de *ateşli olmak* için kullanılan sözcüğün köklerinden biri olan *entheos*’un anlamı “içte Tanrı’ya sahip olmaktır.” Gayretimiz duygulara ya da dışsal koşullara değil, Tanrı’nın içimizdeki varlığından kaynaklanmalıdır.

BAŞKASININ MALINI ÇOĞALTIN

Evlendikten sonra Lisa’yla birlikte ilk katıldığımız kilise Dallas, Teksas’taydı. Yüzlerce çalışanıyla ülkenin en çok tanınan kiliselerinden biriydi. Yapılması gereken herhangi bir şeyi yapmak için sürekli gönüllü

olurduk. Kilisede teşrifatçılık yaptım, hapisane hizmeti için gönüllü oldum, İslahavlerinde hizmet ettim, bakım evlerini ziyaret ettim, konferanslarda yardım ettim, kilise çalışanlarına sıradan işlerde yardımcı oldum ve hatta kilisemizin pastörünün çocuklarına tenis dersleri verdim. Hangi tür olursa olsun, hiçbir hizmete asla “hayır” demedim ve bütün bunları Uluslararası Rockwell şirketinde haftada kırk saat mühendis olarak çalışırken yaptım.

Sonunda hizmet etme tutkumu gören kıdemli pastörün eşi (kilisenin operasyon yöneticisiydi), tam zamanlı olarak kilise kadrosuna dâhil olmamı teklif etti. Resmi mülakat sırasında, “John, sana yeterli bir ücret verebileceğimizi sanmıyorum” dedi.

Onu “Evet, verebilirsiniz” diye yanıtladım. Bana ne kadar vereceklerini umursamıyordum. Herhangi bir maaşla herhangi bir pozisyonu kabul etmeye hazırdım. Mülakatın ardından bana yönetici takım asistanlığı pozisyonunu önerdi. Lisa ve benim bu konuda çok dua etmemize gerek yoktu, çünkü bunun Tanrı’nın isteği olduğunu biliyorduk. Yılda 18.000 dolar maaş ile teklifi kabul ettim. Bu ücret mevcut gelirimize göre önemli bir düşüş olmasına rağmen, bunu bir terfi gibi gördük. Lisa ve ben, bu yeni maaşla yaşamak için mucizevi sağlayışa ihtiyacımız olacağını biliyorduk, ama umursamadık. Tüm yüreğimizle hayatlarımızdaki çağrı olduğuna inandığımız göreve adım attık.

Pozisyonumun sorumlulukları pastörlerime, ailelerine ve misafirlerine yardımcı olmaktı. Üç baskın motivasyonla çalışıyorum. Birincisi, onlara sanki İsa’ya hizmet eder gibi hizmet etmek. İkincisi, her zaman ileriye bakmak, ihtiyaçlarını öngörmek ve daha istenmeden önce ihtiyaçları karşılamak. Ve sonuncusu, benden bir şey yapmam istendiğinde, geri gelip “bu iş yapılamaz” dememek. Söz konusu işi yapmak için dua, yaratıcılık ve gayret yoluyla her zaman bir yol bulacaktım. Bir iş yapılamadığı takdirde (ve bu nadiren olurdu), her zaman en iyi alternatifle gelirdim. Çoğu zaman bu alternatif, işin yapılması istenen ilk halinden çok daha iyi bir yol olurdu.

Bu pozisyonu yaptığım süreçte henüz çocuğumuz yoktu. Genelde haftanın altı günü toplam elli ila yetmiş saat arasında çalışıyordum. Lisa ve ben pastörlerimizin karşılaşabileceği tüm olası baskıları üzerlerinden almanın önemli olduğunu düşünüyorduk. Tüm dikkatlerini kilisemize önderlik etmeye vermelerini istiyorduk.

Motivasyonumuzu ortaya koyan birçok hikâye anlatabilirim, ama sadece birini paylaşacağım. Pastörüme şimdi Rab’in yanında olan dünyaca ünlü bir müjdecinin hizmet takımından bir misafir geldi. Pastörüm, merhum müjdecî hakkında çok şey öğrenmek istediğinden,

ikisi geç saatlere kadar konuşular. Gece saat 1:00'de telefonum çaldı. Arayan pastörümüdü; o saatte evine gelmemi (arabayla yirmi beş dakika süren bir yol) ve misafirini oteline geri götürmemi istiyordu.

“Hemen geliyorum,” dedim hiç tereddüt etmeden.

Evine gittim, birbirlerine hoşça kal demelerini bekledim ve misafiri arabayla oteline bıraktım. Yatağıma geri döndüğümde saat 2:00'yi geçmişti.

Pastörüm, ertesi akşam kilisemizde konuşacak bir başka misafiri almak için havaalanına gitmem gerektiğini bilmiyordu. Bu misafir gece uçuşuyla Hawaii'den gelecek ve aynı sabah 5:40'ta havaalanına iniş yapacaktı. Onu almak için saat 4:30'da uyanmam gerekiyordu. O gece üç saatten az uyuduğumu asla pastörüme söylemedim. Bütün ihtiyaçlarını karşılamaya kararlıyım ve hizmet etmenin benim için bir ayrıcalık olduğunu sürekli kendime hatırlattım.

Pastörüme ve eşine dört yıl asistan olarak hizmet ettikten sonra, bir gün onlarla birlikteyken şöyle söyledim, “Dua ediyorum ve Tanrı'dan diliyorum ki, benim yerimi alacak kişi benim yaptığımdan iki kat daha iyi çalışsın.” Esenlik içinde ayrılmak ve pozisyonumun daha iyi biçimde sürdürülmesini istiyordum.

“Bu imkânsız” diye karşılık verdiler. “O kadar mükemmel hizmet ettin ki.”

Bu cesaretlendirici bir takdirdi. Söyledikleri söz tüm gayretlerimin çok kolay görünmesini sağladı, ama ben gelişmek istiyordum. En sonunda bu pozisyona iki kişi koydular. 2. bölümde bahsettiğim gençlik pastörlüğü pozisyonu için Florida'daki bir başka tanınmış kiliseye giderken pastörüm bizi bereketleyerek uğurladı.

Florida'daki hizmete geldiğimde, daha çok sayıda gence erişmediğimiz için rahat değildim. 1980'lerin ortasıydı ve tek görsel aracımız televizyon yayınlarıydı. Bilgisayarlar, tabletler ya da akıllı telefonlar yoktu. İnternette canlı yayın icat edilmemişti. Yani, günlük TV yayınları insanlara erişmenin en iyi yoluyla.

Biraz araştırma yaptıktan sonra, Florida'nın en güçlü televizyon istasyonlarından birinin Cumartesi akşam saat 22:00'de program açığı olduğunu keşfettim. Otuz dakikalık bir yayın süresi satın almanın maliyetini sordum. Oldukça tuzluydu.

Kıdemli pastörümle görüştüm ve o saatte bir gençlik programı yapmak için bu yayın süresini satın alabilir miyiz diye sordum. “John, kilise bütçesinde böyle bir masraf için paramız yok” diye yanıtladı.

Ona şunu sordum, “Programın masrafını karşılamak için gençlere aylık bağış yapma fırsatı verebilir miyiz?”

“Elbette, eğer verebilirlerse,” diye yanıtladı. Gençlerin bunu yapabileceğine inandığını sanmıyorum.

Gençlerimizle konuştum ve onlarla kaybolmuş kişilere ulaşma vizyonunu paylaştım. O günlerde, birçok genç Cumartesi günleri geç saatlere kadar TV izliyordu. Bu programda önce Tanrı Sözü’nü vaaz edecektik, sonra izleyicileri kiliseye ve gençlik grubumuza davet edecektik. Grubumuzdaki gençlere harçlıklarından, okul sonrası işlerinden ya da geçici işlerden kazandıkları paralardan bu vizyon için bağış yapmalarını rica ettim. Bağış taahhütlerini topladığımızda, yardımcı gençlik pastörümle birlikte hayrete düştük, çünkü TV süresinin ücreti karşılanacaktı.

Kıdemli pastörüm daha da hayrete düştü. İzin verdi ve Gençlik Ateşi adını verdiğimiz programımıza başladık. Her ay gereken bütçeyi topladık ve işin heyecan veren kısmı kiliseye gitmeyen birçok gencin gençlik grubumuza katılmaya ve İsa’ya iman etmeye başlaması oldu. Aradan yirmi yıldan fazla zaman geçmesine rağmen, yanıma gelip 1980’lerin sonunda Gençlik Ateşi’ni izlediklerini ve hayatlarında büyük etki bıraktığını paylaşan insanlar hâlâ oluyor.

Gençlik pastörlüğü pozisyonunu bıraktığımda, gençlik grubumuzu üç farklı alt gruba ayırdık. Her grubun önderi artık bir grupla başlattığımız hizmeti sürdürüyordu. Bir kez daha Tanrı’nın lütfu, itaat ve gayret çoğaltmayı sağlamıştı.

İsa diyor ki:

“Başkasının malı konusunda güvenilir değilseniz, kendi malınız olmak üzere size kim bir şey verir?” (Luka 16:12)

İsa’nın bu sözlerini talant benzetmesinin ışığında yeniden ifade edelim:

Başkasının malını çoğaltmıyorsanız, kendi malınızı çoğaltmanız için size kim bir şey verir?

Lisa’yla birlikte Uluslararası Messenger hizmetini başlatacağımıza ilişkin Tanrı’nın planını bize bu kıdemli pastör ilettiler. Konuyu biz değil, ilk o açtı. Gençlik pastörü olarak hizmetime başlarken, ona şöyle demiştim, “Pastör, Tanrı hem sana hem de bana başka bir hizmete geçmem gerektiğini göstermedikçe, İsa dönene kadar burada kalacağım.” Eğer Tanrı, bir sonraki hizmet alanımızın ne olacağını ona duada bildirmemiş olsaydı, kiliseden ayrılmakta özgür hissedeceğimizden emin değilim.

Bugüne dek, Tanrı'nın bunu önce ona göstermesinin nedeninin bu olduğuna inanıyorum.

ULUSLARARASI MESSENGER'İN DOĞUŞU

Florida'daki kiliseyi bıraktıktan kısa süre sonra, Columbia, Güney Carolina'da hizmet ettik. Bir sabah erken saatte dua etmek için ıssız bir yer bulmuştum. Tanrı bana konuştu: "Oğlum, geçen yedi yılda başkalarının hizmetlerinde ektiğin güvenilir tohumlardan büyük bir hasat biçeceksin. Hemen başlayacak ve gelecek yıllar boyunca devam edecek."

Şimdi geriye dönüp baktığım zaman, hasadın büyüklüğü karşısında hayrete düşüyorum.

Kilisemiz tarafından Uluslararası Messenger hizmetinin doğması için gönderilmemizden sonra, gayretimiz çoğaltmamızda yeniden anahtar bir etken oldu. Lisa ve ben kaset kayıtlarını çoğaltma, etiketler üretme ve mesaj serilerini toplarlama gibi işlerle uğraşarak pek çok gece geçirdik. Dua mektubumuzun hazırlanmasında ya da diğer konularda yardım etmek için arkadaşlarımız düzenli olarak bize gelirdi. Lisa ve ben mektupları yazar, çekleri bozdurur, mali kayıtları tutar ve gerekli tüm evrak işlerini yapardık. Bilgisayar girişlerini yapar, postaneye gider, malzemeleri alırdık ve bu işler kısa bir liste. Her sabah duadan sonra çalışmaya başlar ve çoğu zaman akşam 9'a ya da daha geç saatlere kadar çalışırdık.

Bütün bu işleri sevinçle yapıyor ve bunu ayrıcalık sayıyorduk. Motivasyonumuz yüreğimizden geliyordu ve sayısız hayal kırıklıklarına ve kurak zamanlara dayandık. Cesaretimizi yitirmememiz için gereken gücün her sabah duada geçirdiğimiz zamandan geldiğine inanıyorum.

Seksen ila yüz kişilik küçük kiliselerde vaaz vermek için iki küçük çocuğumuzu Honda Civic'mizin arka koltuğuna oturtup Doğu Sahili'nin ana otobanı I-95 üzerinden gidip gelirdik. İlk toplantımız aslında bir cenaze evinde gerçekleşti; ne görkemli bir başlangıç!

Kasetlerimizi satar ve hasılatı hizmeti büyütme için kullanırdık. Bu fonları maaşımızı ödemek için kullanmamaya karar verdik; Messenger'i büyütme ve çoğaltma önceliğimizdi. Kişisel olarak ihtiyacımız olan bu fonların tam gereken günde sağlandığı zamanlar oldu. "Sesli kaynak satış" hesabımızda paramız vardı, ama ona dokunmamaya kararlıydık.

Bir buçuk yıllık sıkı çalışmanın ardından Tanrı bana yazmamı buyurdu. Gün içinde yazı yazmak için yeterince zamanım olmadığı ve daha birçok sorumluluğum bulunduğu için çok kaygılıydım. Böyle bir adanmışlığa girmek riskli görünüyordu, ama başardık. Ve ilk kitabı

yazmak oldukça uzun bir zaman aldı. Beklemediğimiz bir bereket olarak beni yazmaktan alıkoyan sıradan işlere yardımcı olmak için birkaç genç gönüllü oldu. Dallas'taki pastörümüz için yaptığım rolün aynısını üstlendiler. Hayatımızdaki ihtiyacı gördüler ve biz istemeden yardımcı olmaya gönüllü oldular.

Bir yıllık zorlu ve bazen cesaret kırıcı bir çalışmanın ardından *Victory in the Wilderness* (Çölde Zafer)'in taslak metnini bitirdim. Şu önemli dersi öğrendim: *Hayatımızdaki lütufta (armağanlar) büyümeliyiz*. Çoğumuz en başta "müthiş" sonuçlar elde etmeyiz. Petrus şöyle yazar, "Rabbimiz ve Kurtarıcımız İsa Mesih'in lütfunda ve O'nu tanımakta ilerleyin" (2. Petrus 3:18). Şimdi yazma yeteneğim ilk kitabı yazdığım zamana göre çok daha gelişti.

Lisa ve ben metni tanınmış bir editöre gönderdik. Hiç beklemediğimiz bir tepki vererek mesajı çok sert eleştirdi ve Mesih'in bedenine böyle bir mesaj veremeyecek kadar genç ve tecrübesiz olduğumu söyledi.

Reddedildiğim bu darbenin ardından, Lisa'yla birlikte hemen başka bir editör aramaya koyulduk. Birini bulduk, ama taslak metni baştan aşağı berbat etti. Son halini elimize aldığımızda Lisa ve ben yıkıldık. Yazıdaki sesimi ve içeriğin güçlü etkisini hepten silmişti. Ve daha da kötüsü anlaşılıyordu! Basitçe ifade etmek gerekirse, metin katledilmişti. Bir darbe daha almıştık; şimdi ne yapacaktık? Şimdiden bir yıldan fazla zaman geçmişti.

Vazgeçmedik. Başka bir editörle anlaştık. Metnin son halini okuduktan sonra, orijinal metnin bozulmuş olduğunu kabul etti. "John ve Lisa," dedi, "çoğunlukla berbat edilen bir işi düzeltmek doğru bir yol değildir. Editöre ödediğiniz parayı zarar sayıp baştan başlayın." Lisa'nın orijinali düzeltmesini ve sonra kendisine göndermesini önerdi.

Editörün tavsiyesine uyduk ve Lisa orijinal taslak üzerinde saatler harcayarak mesajın okunabilirliğini geliştirdi. Daha sonra yeni editör Lisa'nın bitirdiği düzeltmeleri aldı ve kendi işlemine başladı. Harika bir iş çıkardı ve sonunda mükemmel bir metne kavuştuğumuzu hissettik.

Bu metni iki ünlü yayınevine gönderdim. Onların birinden hiç geri dönüş olmadı, ama diğeri yanıt verdi. İçeriğin çok "vaaz gibi" olduğunu ve tanınmış bir hizmetkâr olmadığım için kitabımı yayınlamayacaklarını söylediler. Daha az bilinen yayıncılarla da anlaşmaya çalıştım, ama kimse ilgilenmedi.

Hayal kırıklığımızı tahmin edebilir misiniz? Şimdi, bir yıl süren bir çalışmanın ardından, sanki bir çıkmaz sokakta olduğumuzu hissettik. Perişan olmuştum, ama vazgeçmeye niyetim yoktu.

Kendi kitabını yayınlamak o günlerde duyulmamış bir şeydi. Yayıncılık dünyasında başarılı olan hiç kimse bunu yapmamıştı, ama bir arkadaşımız bunu denememizi önerdi. Birkaç bin kopya basmanın maliyetinin 12.000 doları bulacağını öğrendik ve bu miktar kapak tasarımı ve dizgi masraflarını içermiyordu ve zaten iki editöre ödeme yapmıştık.

Bu bizim için büyük paraydı. 1990'da Uluslararası Messenger'ın yıllık geliri 40.000 dolardı. Hizmet olarak üçüncü yılımıza başlıyorduk ve ilk yıldaki getirimizden çok daha fazlasını elde etmiyorduk. İkinci yılımızın sonuna doğru sadece birkaç yüz dolarlık ilk bilgisayarımızı alırken bile gücümüzü aştığımızı hissetmiştim; 12.000 dolar imkânsız görünüyordu! Bu miktarda bir parayı bulmak için bir mucizeye ihtiyacımız vardı.

Bu sırada özel olarak spor dergilerinde uzmanlaşmış küçük bir yayınevinde dizgici olarak çalışan bir kadınla tanıştık. Yazarlık hakkında konuştuğumu işitti ve Lisa'ya gelerek kitabımızın dizgisini ve derlemesini ücretsiz yapmayı teklif etti. Bu hizmet karşılığında binlerce dolar ödemeyeceğimiz için çok mutlu olduk.

Kitabımızı yayınlamamız için paranın geri kalanını Tanrı mucizevi şekilde sağladı ve *Victory in the Wilderness* (Çölde Zafer) kitabının beş bin adet baskısını yaptık (daha sonra başlığı *Tanrım, neredesin?!* olarak değişti). Dağıtım kanallarımızın olmadığını fark ettiğimizde ilk heyecanımız çok sürmedi. Dağıtımcılar ve kitapevleri bizi tanımıyordu ve o günlerde bu şirketler sadece kurulu yayınevlerinden alım yapıyordu. Hiç kimse kendi olanaklarıyla basılmış bir kitapla ilgilenmedi.

Kitabı kaset serimize ekledik ve hizmet ettiğimiz her yerde satmaya başladık. Çöl konusu üzerine vaaz verdiğimde, satış yapıyorduk. İnsanlar mesajı çok sevdiler, ama gösterilen ilgi bu kadarla kaldı.

Dua ederken Tanrı bana bir başka kitap yazmamı söyledi ve bunun üzerine dokuz ayda *Te Voice of One Crying* (Haykıranın Sesi) adlı kitabı yazdım. Gene hiçbir yayıncı ilgilenmedi ve bu kitabı da 1993 yılında kendimiz yayınladık. Şimdi kaynak portföyümüzde iki kitabımız vardı, ikisi de perakende olarak satışta değildi.

AÇIK KAPI FIRSATI

Bir yıl sonra, bir arkadaşım beni aradı ve öğle yemeğine davet etti. "Bir arkadaşımın tanışmanı istiyorum" dedi.

Daveti kabul ettim. Tanışacağım kişinin beni iki yıl önce reddeden yayınevinin yeni yöneticisi olduğunu öğrendim. Yemek iyi geçti ve adam Lisa'yla birlikte yaptığımız işleri ilgi çekici buldu. "Son zamanlarda

verdiğin mesaj ne üzerine?” diye sordu.

Yüreğimdaki en sıcak konuyu paylaşmaya başladım. Gücenikliği aşmayı ve bize acı verenleri bağışlamayı konu eden bir mesajdı. Sormaya devam etti ve mesajı daha ayrıntılı açıkladım. On beş dakika sonra, “John, bunu yayınlamayız, çünkü bir yılda sadece yirmi iki ila yirmi dört kitap yayınlıyoruz ve bu kitaplar tanınmış yazarlar ve hizmetkârlar tarafından yazılıyor” dedi.

Ona şaşkınlıkla bakarak “sana kitabı yayımlaman için tanıtımaya çalışmıyordum; vaazlarımda hangi konu hakkında konuştuğumu sen sordun” diye yanıtladım.

Hatasını anladı ve güldü. “Oh evet, doğru, devam et.”

Böylece paylaşmaya devam ettim. On beş dakika daha geçti ve yine sözümü kesti. “Üç ay içinde benim için bir taslak metin hazırlayabilir misin?”

Şaşkınlıkla “Benim kitabımı yayınlamayacağını sanıyordum” dedim.

“Fikrimi değiştirdim,” dedi. “Bu mesajın dünyaya açılması gerek.”

Şirket 1994 Haziran ayında *Şeytan'ın Yemi*'ni piyasaya çıkardı. Çok heyecanlıyım. Tanrı, kendi başıma açamayacağım bir kapı açmıştı. Hemen popüler olacağı ve iyi bir satış rakamına ulaşacağı hakkında iyimserdim; ancak, ilk yedi ayda bu beklentim gerçekleşmedi. Aylar geçtikçe, yayınevinden cesaret kırıcı satış rakamları alıyordum. Yüreğimde bu mesajın pek çok insana, dünya uluslarına ulaşacağına inanıyordum. Umudumu kaybetmeyi reddettim, ama tüm göstergeler bir başka hayal kırıklığına işaret ediyordu.

Birkaç ay sonra, yayınevinin pazarlama biriminden bir telefon geldi. “John, 16 Ocak 1995'te seni programlarına çıkarmak isteyen uluslararası bir canlı talk show programı var. Sana yirmi dakika verecekler ve esasen Lisa, sen, dört çocuğunuz ve seyahat hizmetin hakkında konuşmak istiyorlar. Ancak kitabından da söz etmek istiyorlar. Bu bir başlangıç; sanki kapıda bir çatlak. Senin adına kabul etmemizi ister misin?”

“Kesinlikle evet!”

Programa gittim ve o akşam programı sunanlar çok ünlü bir karı kocaydı. Bana hoş geldin dedikten sonra, adamın yaptığı ilk iş *Şeytan'ın Yemi*'ni ekrana gösterip “Şeytan'ın yemi nedir? Bu mesaj ne hakkında?” diye sormak oldu.

Ailemiz yerine bu konunun öne çıkmasına şaşırdım, ama kitabın mesajı hakkında hemen konuşmaya başladım. Sanki stüdyoda her şey dona kalmış gibiydi. Stüdyo asistanına dikkat etmem söylenmişti, çünkü röportaj sırasında kaç dakika kaldığını gösteren tabelalar tutacaktı. Sadece yirmi dakikam olacağı özellikle vurgulanmıştı. Stüdyo asistanı hiçbir tabela

tutmadı. Sunucular sözlerime dikkat kesilmişti ve ne sözümü kestiler ne de araya laf sıkıştırdılar. Çift ve ben zamanın nasıl aktığını anlamadık ve programın ardından hiç durmadan kırk dakika konuştuğumu öğrendim.

Sunucular derinden etkilendiler. Ülkedeki en büyük konferanslardan birini düzenliyordu. Canlı yayın sırasında ilk yaptığı şeylerden biri, bu konuda konuşmam için beni konferanslarına davet etmek oldu.

Birkaç gün sonra, yayımcı beni arayıp Amerika'nın her yerindeki kitapçıların ellerindeki bütün *Şeytan'ın Yemi* kopyalarını sattığını ve yirmi bin adet daha sipariş edildiğini bildirdi. "John, biz daha önce böyle bir şey görmedik," dedi, "ve talk show programı da daha önce hiç böyle bir ilgi görmediklerini söylüyor." Yüreğimde bütün bunların Tanrı'nın işi olduğunu biliyordum ve bu olağanüstü ilgi mesajın Tanrı'ya ait olduğunu doğruluyordu.

Şeytan'ın Yemi, sonunda uluslararası platformda en çok satan oldu ve geçen yirmi beş yılda listelerde yer aldı. Bu kitabı yazdığım tarihte basılı kitap, elektronik kitap ve sesli kitap formatlarında iki milyon rakamına yaklaşıyor. Nasıl bu kadar büyüdüğünü görmek gerçekten ironik. İlk başta beni yazar olarak reddeden bir yayınevinin tüm zamanların en çok satan kitaplarından biri *Şeytan'ın Yemi* oldu. Tanrı'nın espri anlayışı gerçekten müthiş!

Eğer itaat etmeyip yazmasaydım, mesaj bu kadar çok insanı teşvik etmeyecekti. Yazmak mesajın çoğalmasına neden oldu, çünkü hitap edebileceğimden çok daha fazla sayıda insana kitap aracılığıyla ulaşıyordu.

Aslında, bu yaygın çoğalma kitabın yazımıyla başlamadı. Yol boyunca aldığımız darbelerin acısına rağmen devam etmemizle birlikte zaten çoğalma başlamıştı. İlk pastörümün üzerindeki bütün baskıyı almak ve daha sonra gençlik pastörü olarak kilisenin etki alanını çoğaltmak için gayretle çalıştım. Çoğalma, günler ve geceler boyunca çalışarak ve sonra Tanrı'nın sesine itaat edip yazarak ve kitapları yayınlarak Uluslararası Messenger aracılığıyla devam etti.

Şeytan'ın Yemi'nin çoğalma sürecinin artık oturduğunu, kitap satışlarıyla ve dünyanın çeşitli yerlerindeki konferanslarda ve kiliselerde mesajı paylaşmama birlikte doğal olarak büyümeye devam edeceğini düşündüm. Yanılmıştım. Tanrı bize daha fazlasını emanet etmek üzereydi.

DÜŞÜNÜN

1. Çoğaltmayı teşvik eden bir tutumunuz mu var? Yoksa daha çok saklayan bir zihniyete mi sahipsiniz? Rahatça ve idame ederek mi yaşıyorsunuz yoksa kendinize meydan okumaya devam ediyor musunuz?
2. Çoğaltma tembellikle ve pasiflikle gerçekleşmez. Sadece gayretli olmakla kalmamalı, ayrıca işlerimizde ateşli olmalıyız. Kendinizi çok çalışan biri olarak mı görürsünüz? Yaptığınız iş konusunda ateşli misiniz? Yeterli ya da diğerlerinden daha iyi gördüğünüz bir başarı düzeyine eriştiğiniz zaman, işlerinizi gevşettiniz mi?
3. Yazmaya başladığımda, hayal kırıklığı, reddedilme ve cesaret kaybı yaşadım. Ama Tanrı'nın yapmamı söylediği şeye sadık kaldığımda tünelden çıkış göründü. Tanrı'nın hayatınızda olan lütfunda nasıl ilerliyorsunuz? Hikâyem hayal kırıklığını ve cesaretsizliği aşmanız için sizi nasıl teşvik ediyor?

“RAB’bin kutsamasıyla, çoğaldılar alabildiğine.”
– Mezmurlar 107:38

Büyük Çoğaltma

Tanrı, çoğu zaman hayal kırıklığını ve hoşnutsuzluğu ya ilk çoğalma ya da bir sonraki çoğalma için imanımızı harekete geçirecek bir katalizör olarak kullanacaktır. Bunun bir örneğini Avram'ın (İbrahim) yaşamında bulabiliriz. Tanrı, yetmiş beş yaşındayken ona bir görünümde göründü ve ona konuştu:

“Korkma, Avram. Senin kalkanın benim. Ödülün çok büyük olacak.” (Yaratılış 15:1)

Sahneyi kuralım. Her Şeye Egemen Tanrı bütün dünyayı, içindeki devasa kaynaklarla birlikte yaratmıştır ve hepsine O sahiptir. O her zaman var olmuştur ve asla sonu yoktur. Başka hiçbir varlık O'nun yüceliğine yaklaşamaz. O'nda yaşam yoktur; O bizzat *yaşamdır*. Her kalıcı bilgi, bilgelik, hazineler ve zevkler O'ndadır. O'nun haricinde değerli olan bir şey bulunmaz.

Bunu aklımızda tutarak, bu müthiş Varlık, İbrahim'in kalkanı olduğunu, yani onu *koruduğunu* ve ona *büyük bir ödül* vereceğini ilan etti. Hem *korumayı* hem de *büyük ödülü* ele alalım.

İlk olarak, *kalkan* ya da *koruma*. Amerika Birleşik Devletleri başkanının bütün silahlı kuvvetlere sizi *koruması* emri verdiğini hayal edin. Bütün generaller komutalarındaki birliklere sizin önceliğe sahip olduğunuzu bildiriyor ve güvenliğinizi sağlamak için gerekli her şey sağlanıyor. Eğer gerekirse, her bir askeri tam teçhizatlı olarak yanınıza verirler. Neredeyse hayal dahi edilemez bir şey, ama eğer böyle bir şey olsaydı, kendinizi gayet güvende ve emniyette hissedeceğinize eminim. Ama böyle bir koruma bile Her Şeye Egemen Tanrı'nın *“Senin kalkanın benim”* demesinin yanında hiç kalır.

Peki ya *büyük ödül*? Eğer komşunuz size *“Sana devasa bir ödül vereceğim”* derse, bu çok nazik ve cömert bir hareket olur, ama muhtemelen size sunabileceği çok bir şeyi yoktur. Eğer Amerika'nın en

zengin adamı aynı şeyi söylerse, daha da heyecanlanırsınız. Ama ikisi de burada İbrahim'e söylenen söze denk olamaz. Tüm evrendeki her şeye sahip olan Varlık bir ödül teklif ediyor! Avram'a "Ödülün çok büyük olacak" diyor. Dürüst olmak gerekirse, bu vaadin muazzamlığını kavramak zordur. Ve henüz sahneyi kurmuş değiliz.

Aklımızı başımızdan alan bir başka şey, Yaratıcı'nın bir haberci göndermemesidir; kendisi bizzat gelir. Her Şeye Gücü Yeten Tanrı bu akıl almaz vaatleri yüz yüze verir. Bunun çapını düşünebilir misiniz? Tepkimiz ne olurdu? Sözcükler hissedeceğimiz heyecanı, sevinci, mutluluğu ve huşuyu nasıl ifade edebilir? Ama Avram'ın tepkisi bu duygulara yakın değildi. Aslında, heyecanlanmadı; hayal kırıklığı yaşıyordu!

"Avram, 'Ey Egemen RAB, bana ne vereceksin?' dedi, 'Çocuk sahibi olamadım.'" (Yaratılış 15:2)

Verdiği yanıtta hoşnutsuzluğu duyuyor musunuz? Şaşırtıcı! Ama Avram'ın bu coşku yoksunluğu iyi bir şey olabilir mi? Avram'ın şöyle demiş olduğunu varsayın, "Vav, bu müthiş! Şölen başlasın!" Nihai sonuç farklı olur muydu? Aslında daha iyi soru şudur, eğer tepkisi bu olsaydı, Tanrı Avram'a görünür müydü? Sanmıyorum, bunu açıklayayım. Açıklık getirmek için Avram'ın hikâyesine bir ara verelim. Yıllar sonra, İsraililer çölde dolaşırken hoşnutsuzlukları kişisel rahatsızlıklarından kaynaklandı ve ne üzücü ki bu onların kaderlerine mal oldu. Ancak Elçi Pavlus kendi tanrısal tutumunu şöyle belirtir:

"Çünkü ben her durumda eldekiyle yetinmeyi öğrendim. Yoksulluk çekmeyi de bilirim, bolluk içinde yaşamayı da. İster tok ister aç, ister bolluk ister ihtiyaç içinde olayım, her durumda, her koşulda yaşamamanın sırrını öğrendim." (Filipililer 4:11-12)

Tanrı, hem Pavlus'ta hem de Avram'da zorlukları göğüslemeye ve kendilerinden öteye bakmaya razı olan kişiler buldu. Hoşnutsuzlukları kişisel değil, başkalarına odaklıydı.

İşte genel bir kural: Eğer hoşnutsuzluğum kişisel eksiklerimden ileri geliyorsa, Tanrı bundan hoşnut olmaz. Diğer taraftan, eğer hoşnutsuzluk başkalarının ihtiyaçlarına ve Tanrı'nın Egemenliği'nin büyümesine odaklanıyorsa, Tanrı bundan hoşnut olur. Avram'ın hayal kırıklığı böyleydi ve sonuçta ne oldu? Tanrı, gökteki yıldızları ve denizdeki kumları işaret etti ve sayabileceğinden çok daha fazlasını etkileyecek bir ödül vaat ederek Avram'ın vizyonunu genişletti. Tanrı'nın yüreği hareketlendi ve şunu ilan etti, "Seninle yaptığım antlaşmayı sürdüreceğim, *soyunu*

alabildiğine çoğaltacağım” (Yaratılış 17:2).

Ya Avram hayatının son derece bereketlenmiş olmasıyla yetinseydi, ne olacaktı? Yetmiş beş yaşında bir çocuğu olabileceğine inanmak için bir nedeni olur muydu? *Hoşnutsuzluğu çoğalmak için katalizör haline geldi.*

Bu hoşnutsuzluğun ihmal edilecek bir şey olmadığını, ama artan verimlilik için bir sıçrama tahtası olduğunu öğrendim. Laodikya Kilisesi’nde eksik olan şey buydu. İsa, onları “hiçbir şeye gereksinmem yok” diyen tutumları nedeniyle ciddi biçimde azarladı (Vahiy 3:17). Başkalarının etkilendiğini görmediklerinde hayal kırıklığı hissetmediler, çünkü kendilerine odaklanmışlardı ve ellerindeki bollukla rahat içindelerdi. Sonuç olarak, çoğaltmayı amaçlamadılar.

Bu, Stan’in mücadele ettiği ayartıyı tanımlıyor. Bazı zamanlar ben de bununla mücadele ediyorum ve bunu savaşıyor ve üzerimde atmam gerekiyor. Aslında neredeyse hepimiz ya da çoğumuz bunu yapıyoruz.

Tanrı’ya ne kadar uzun hizmet edersem, gerçek bir imanlının hakiki ürünlerinden birinin diğerlerini Tanrı’nın Egemenliği’ne getirmek için duyduğu derin tutku olduğunu o kadar çok anlarım. Kurtulduğumuz anda tamamen yeni bir insana dönüşüyoruz. Hizmet etmek için güçlü bir tutkuyla yeniden doğuyoruz. İsa diyor ki:

“Kuşaklarınız belinizde bağlı ve kandilleriniz yanar durumda hazır olun.” (Luka 12:35)

Efendimiz’in bu buyruğu, bütün imanlıların koruması gereken tutumu vurgular: *hizmet* ve hizmet etme *tutkusu*. *Korumak* sözcüğünü seçmemin nedeni bunun zaten yeni doğamızın bir parçası olmasıdır. Ancak kurtuluşumuzun karşılıksız bir armağan olmasına rağmen, kurtulmak için “işlere” yönelme korkumuzdan dolayı bu tutum çoğu kez göz ardı edilir. Ne var ki, konunun bununla hiçbir ilgisi yoktur; hizmet etmek ruhumuzun doğuştan gelen arzusudur. Yeni yaşamımızın bu devasa unsurunu ele almaktan ya da açıkça ifade etmekten neden kaçınıyoruz? Yoksa Hristiyanlığı yeniden keşfetme isteği daha çok tüketici tabanlı bir iman tecrübesi haline mi geliyor? Düşmüş insan doğasının ruhsal tembelliginden mi medet umuyoruz?

İsa neden “Kuşaklarınız belinizde bağlı olsun” diyor? Giyinmeyi neden hizmetle eşleştiriyor? Vahiy kitabı bize bir ipucu verir:

“Sevinelim, coşalım! O’nu yüceltelim! Çünkü Kuzu’nun düğünü başlıyor, Gelini hazırlandı. Giymesi için ona temiz ve parlak ince keten giysiler verildi. İnce keten kutsalların adil işlerini simgeler.” (Vahiy 19:7-8)

İlk olarak Tanrı'nın değil, gelinin hazırlandığını görüyoruz. İkincisi, gelinin kendisini nasıl bir tutumla hazırladığıdır. Bütün gelinler gelinliklerini seçmek için oldukça zaman harcarlar. Büyük gün için yapılacaklar listesinin ilk sırasındadır. Batı kültüründe gelin, kıyafetini *satın almak ve alışveriş yapmak* için uzun zaman ayırır. Tanrı'nın Egemenliği'nde Mesih'in gelini olarak giysimizi hazırlamak için önemli miktarda zaman harcarız. Giysimiz ince ketendendir ve yukarıdaki ayete göre Tanrı'nın Egemenliği'ni büyütmek için yaptığımız hizmetten oluşur. Bu nedenle, hizmet etmek ruhsal DNA'mızda vardır. İsa dedi ki, "Baba beni gönderdiği gibi, ben de sizi gönderiyorum" (Yuhanna 20:21). O hizmet etmek için geldi (bkz. Markos 10:45) ve bizim sorumluluğumuz bundan farklı değil. İsa, ayrıca hizmet etmenin "neden" önemli olduğunu söyler: "Benim yemeğim, beni gönderenin isteğini yerine getirmek ve O'nun işini tamamlamaktır" (Yuhanna 4:34).

Yemek yemeden ya da beslenmeden fiziksel olarak çok dayanamayız. Aynı şekilde, Tanrı'nın Egemenliği'ni büyütmek için hizmet eden bir imanlı da beslenmeksizin çok dayanamaz ve sonunda yoldan çıkar. Ve Luka 12. bölümde İsa'nın tarif ettiği senaryo budur. Bu nedenle, düşmüş dünya sisteminin güçleri çoğaltmanın önünü açan türden bir hoşnutsuzluk taşımayalım diye bizi rahat ve kendini beğenen bir tutuma sokmak için çok çalışır.

Böylece, sevgili okuyucu, etki seviyenize ilişkin hoşnutsuzluğunuzu küçük görmeyin! Çünkü bu, çoğaltmaya inanmanız için Tanrı'nın çoğu zaman imanınızı harekete geçirmek amacıyla kullandığı bir yoldur.

BENİM HOŞNUTSUZLUĞUM

Şeytan Yemi kitabı sadece Amerika'da değil, ama diğer ülkelerde de yükselişe geçtiğinde, bu durumdan tatmin olduğumu düşünmüştünüzdür. Tatmin olmadım. Başka bir seviyede hoşnutsuzluk duymaya başladım.

Şimdi çok daha büyük kiliselerde ve konferanslarda konuşuyordum, ama mesajın bütünü tek bir toplantı süresinde aktaramamaktan ileri gelen bir hayal kırıklığım vardı. Bir kitabı yazmak kabaca dört yüz saatimi alıyor ve bu kitabın yazımı sırasında Kutsal Ruh çok fazla şeyi açıklar. Bu gerçekler Tanrı'nın çok sevdiği halkını güçlendirmek, özgürleştirmek ya da kendisine yakınlaştırmak amacıyla veriliyor.

Kiliselerin ya da konferansların çoğunda bir mesaj için ayrılan zaman otuz beş ila kırk beş dakikadır. Bu yüzden, *Şeytan'ın Yemi* hakkında konuşurken, sadece bir bölümü ya da en iyi ihtimalle bir buçuk bölümü ele alabiliyordum. Bu durum, kitabı satın alıp okumadıkça, mesajın yüzde doksanının insanlara ulaşmaması anlamına geliyordu. Bu da katılanların yaklaşık beşte biriydi.

Bu hayal kırıklığımın sonucunda kitabın yayınlanmasından dört ya da beş yıl sonra aklıma bir fikir geldi: Neden kitabın bir müfredatını/ çalışmasını oluşturamayalım? On iki adet otuz dakikalık video öğretebilir ve her bölümde kritik gerçekleri ele alabilirdim. Böylece insanlar, ister grup halinde ister bireysel olarak, sadece okuyarak değil, ama görerek ve işiterek mesajın tamamını alabilirlerdi. Bu yöntem mesajın etkinliğini de büyütecekti. Gruplar ya da bireyler için tartışma soruları üreterek Kutsal Ruh'un daha derinden çalışmasına fırsat verecek ve mesajı her birey için daha pratik hale getirecektik.

Bu fikri takımımızla tartıştım. Bir üyemiz, on iki videoyu tamamlayacak bir eğitmen rehberinin yanı sıra bir öğrenci kitabı meydana getirmek için bir eğitim şirketi aramamızı önerdi. Bu müfredat/çalışma çok çeşitli bağlamlarda kullanılabilirdi.

Bu işi, daha önce Amerika'nın büyük kuruluşları dahil olmak üzere yirmi beş binden fazla müşteri için yapmış olan mükemmel bir şirket bulduk. Daha ilk başta isteğimizi açıkça belirttik, "Kolayına kaçmak yok, kaliteden taviz yok ve son derece yenilikçi olun. Hem stil hem teknoloji bakımından yıllar sonrasını hedefleyin." Yan bir not olarak, Amerikan başkanlarından birinin çalışanları için bir Kutsal Kitap çalışması yapma ayrıcalığına eriştim. Beyaz Sarayı'nın batı kanadından giriş yaparken, içerdeki düzenin mükemmelliği dikkatimi çekti. O gün yüreğime şu düşünce geldi, *Bu düzen ABD başkanını temsil ediyor; biz de Messenger olarak evrenin Kralı'nı temsil ediyoruz.* Daha en başta mükemmellik arayışımızı vurgulamamıza rağmen, bu deneyimin ardından, kaliteyi feda etmemek ya da işin kolayına kaçmamak için daha da kararlı olacaktık.

Müfredatı/çalışmayı hazırladıktan sonra, iki takım üyemiz tam zamanlı telefon görüşmeleri yapmak için görevlendirildi (2000'lerin başında önderle iletişim kurmanın en iyi yolu hâlâ telefonda). Son on yılda hizmet ettiğimiz bütün kiliseleri arayarak önderleri bu müfredattan/çalışmadan haberdar edeceklerdi. Yüreğimizde pastörlerle yan yana gelmek, kilise cemaatlerini yetiştirmelerine yardımcı olmak ve nihai olarak yerel kiliseyi güçlendirmek vardı. O günlerde piyasada bizimkine benzer çok sayıda müfredat yoktu; fikir henüz yeniydi.

Fikrimizin önderlerde ses getirmesine çok sevindik; aldığımız tepki akıl almazdı! Kısa süre sonra kiliseler, küçük gruplarda ve ana ibadet zamanlarında katılımların hızla çoğaldığını bildirmeye başladılar. İlk başta sadece üç yüzden az üyesi olan kiliselerin bu müfredatı hizmetlerinde kullanacağını düşündük. Ancak, binlerce kişinin katıldığı birkaç kilise de Pazar ibadetlerinde videoları kullanıyordu. Onlar da büyüyorlardı. Önderler, hafta sonuna denk gelen tatillerde uzakta olacakları için

cemaatin sonraki dersin gösterilmemesini istediğini bildirdi. Kiliselere katılımın ikiye, hatta üçe katlandığına dair haberler aldık.

Pastörler, kiliselerinde ve küçük gruplarında olanları diğer pastör arkadaşlarıyla paylaştılar. Artık pastörler bizi arıyor ve müfredatı almak istiyorlardı. Birkaç yıl içinde Amerika'dan yirmi binin üzerinde ve Avustralya'dan binin üzerinde kilise müfredatımıza dahil oldu. Kiliselerle ilişkiler birimiz yedi tam zamanlı çalışana yükseldi. Ofisimize hayatların, ailelerin ve kiliselerin değiştiğine dair tanıklıklar yağıp durdu.

Sonraki yıllarda, hizmetimizin çıkardığı başlıca kitaplar için birer müfredat/çalışma ürettik. On iki yıl içinde Amerika ve Avustralya'nın her yanındaki kiliselerde ondan fazla müfredatımız kullanıldı.

Bu çoğaltmanın öngöremediğimiz, ama sonradan keşfettiğimiz bir özelliği vardı. Asla bir kitap satın almayacak ya da konuşmamı iştmecek tonlarca insan artık mesajlara ulaşıyordu. Bu kişiler, materyalleri işlemeye karar veren kiliselere ya da küçük gruplara katılıyordu.

“GÜVENİLİR OLDUN”

Elbette minnet dolup taştk! Şimdi satılan toplam kitap adedi milyonlara, müfredat/çalışma sayısıysa yüzbinlere ulaştı. Ama hâlâ hoşnutsuzlukla boğuşuyordum. Bu mesajın Mesih'in bedeni için olduğunu ve çok ürün verdiğini biliyordum, ama içerdiği gerçeklere ihtiyacı olan hâlâ birçok imanlı vardı.

Satlıandan daha fazla kopyayı ücretsiz verme ayrıcalığını sağlaması için Rab'bin önünde durdum. Dünyanın dört bir yanında kitap satın almak için mali imkânlarla sahip olmayan pastörler, önderler ve imanlılar vardı. Hristiyan yayınların satışına izin verilmeyen ülkelerdeki yeraltı kiliselerinde milyonlar vardı. Hatta kitap ithal etmek için kaynakları olmayan ülkelerde sayısız imanlı yaşıyordu.

Onlara nasıl yardım edebilirdik?

Büyük bir ihtiyaç olduğunu biliyordum, ama bu pastörlerle ve önderlerle iletişime geçmek imkânsız bir iş gibi görünüyordu. Ancak, bir şeyler yapmalıydık. Bize ulaşanlara yanıt vererek işe başladık. Uluslararası birim direktörümüze, gelişmekte olan ya da Hristiyanlar'ın zulüm gördüğü ülkelerden önderlerin kitaba ihtiyacı olursa, tüm ihtiyaçlarını hediye olarak göndereceğimizi ya da kitapların baskı maliyetini karşılayacağımızı bildirdik.

Yılda on bin ile yirmi bin adet kitap gibi küçük bir miktar sağlayabildiğimiz için hayal kırıklığı devam etti. Bu rakam gereken öğrenci yetiştirme materyallerini karşılamak bakımından bir kova suda damla gibiydi, ama önümüze çıkan her fırsatı değerlendirerek yıldan yıla devam ettik.

Sonra 2010 yılının Ulusal Anma Günü geldi (31 Mayıs). Lisa, bir kadınlar

konferansında hizmet etmek için İngiltere'deydi. Golf oynamaktan yeni dönmüştüm. Kutsal Kitap'ımı aldım ve Daniel kitabını okumak için bir dürtü hissederek bodrum katımıza indim. İkinci bölümü okurken, Kutsal Ruh aniden bodrumu doldurdu ve yüreğimde şu sözleri işittim: "Oğlum, İngilizce konuşan dünyada *güvenilir* oldun. Şimdi mesajlarını dünyadaki her bir pastörün ve önderin eline ulaştırmanı istiyorum."

Tanrı'nın varlığı dakikalarca devam etti. Varlığı çekilene dek huşu ve hayranlıkla dolu olarak kalakaldım. O gün bir değişim olduğumu biliyordum. Artık sadece önümüze gelen fırsatları yakalamakla kalmayacaktık, ama şimdi tanrısal bir görevimiz vardı: Ülkeleri, dilleri ya da mali durumları ne olursa olsun, ihtiyaçta olan pastörleri ve önderleri bilinçli olarak arayacaktık.

Kutsal Ruh'la bu karşılaşmadaki dikkat çeken ayrıntı *güvenilir* sözcüğünün zikredilmesi idi. O dönemde "güvenilir" olmayı "çoğalma" ile ilişkilendirmiyordum—bu gerçek henüz bana açılmamıştı. Eğer o zamanlar güvenilir olmanın Kutsal Kitap'taki tanımı sorulsaydı, yanıtlım asla *çoğalma* ifadesini içermezdi. Kutsal Ruh'un bodrumda söylediği sözler, yüreğimin bu anlayışa açılmasının başlangıcıydı. Tanrı'dan işittiğimi biliyordum, ama hizmetimin böylesine muazzam bir görevi nasıl gerçekleştirebileceğini gene de sorguluyordum.

Bu dönemde, meşhur bir müjdecinin uluslararası hizmeti için çalışan eski bir arkadaşımız olan Rob Birkbeck'le görüştük. Rob o hizmette kıdemli bir direktördü ve sorumluluklarından birisi müjdecinin kitaplarını yayınlamak ve dağıtmaktı. Bu yüzden, Rob'un dünyanın hemen hemen her ülkesinde yayıncılarla ve pastör ağlarıyla bağlantıları vardı. Rob, müjdecinin emekli olması nedeniyle kısa süre önce görevinden ayrılmıştı. Lisa ve ben, uluslararası direktörümüz geçenlerde ayrıldığı için Rob ve eşi Vanessa'yı bizim takımımıza davet ettik. Hiç birimiz bu ortaklığın yaratacağı etkiyi öngöremedik.

Tarih 2011'in Ocak ayıydı ve Rob ve Vanessa'nın yanı sıra hizmetimizin üst düzey önderleriyle birlikte konferans odamızda toplandık. Toplantı sırasında "Geçen yıl yabancı ülkelerin pastörlerine ve önderlerine kaç adet kitap verdik?" diye sordum.

Takım üyelerinden biri yılsonu özetine baktı ve "Otuz üç bin" diye cevapladı. Beğendiğimi ifade eden bir yanıt işiteceğini düşündü, ama tam tersiydi. Hayal kırıklığım dile geldi: "Bu berbat!" Sonra ağızımdan şu sözler döküldü, "Bu yıl gelişmekte olan ve zulüm gören ülkelerdeki pastör ve önderlere 250.000 kitap vereceğiz."

Tüm oda sessizliğe gömüldü. Lisa, daha sonra bana, o anda kusacak gibi olduğunu söyledi! (Müthiş bir mizah anlayışı var!)

En sonunda, Operasyon Direktörümüz olan en büyük oğlumuz konuştu. “Baba,” dedi Addison, “o kadar çok yapmak istediğine emin misin?”

“Evet, yapacağız,” diye tüm yüreğimle karşılık verdim.

Sonraki yirmi dakika boyunca bana meydan okumayı sürdürdü. Sessizce bizi izleyen diğer herkesin önünde karşılıklı konuşup durduk. Çok saygılıydı, ama talimatımın aşırı olduğunu iddia etmekten geri adım atmıyordu. Sonunda üzgün bir biçimde şöyle söyledi, “Sadece takımımıza gerçekçi olmayan bir hedef vermek istemiyorum!”

O noktada artık burama geldi. Yumruğumu masaya vurdum ve sertçe ilan ettim, “Bu yıl 250.000 kitap vereceğim dedim.” Oda sessizleşti. Kısa süre sonra toplantı sona erdi ve hepimiz huzursuz bir yürekle dağıldık.

Ertesi sabah yalnız kaldığımızda oğlum bana şöyle söyledi, “Dün benimle konuşma biçiminden biraz rahatsız oldum.”

Şimdi ikimiz de sakindik ve barış istiyorduk. “Oğlum, takımımızın fikirlerine çok değer verdiğimi biliyorsun,” diye cevap verdim. “Nihai bir karar vermeden önce genelde herkesin önerilerini ve düşüncelerini değerlendiririm. Ancak dün farklıydı. Hepinize “Sizce 250.000 adet kitap vermeli miyiz?” ya da “Sizce gelecek yıl kaç adet kitap vermeliyiz?” diye sormadım. Bunu yapacağımızı belirttim! Ama sen yirmi dakika boyunca benimle tartıştın.”

Bunu kabul etti, ama sakince son bir dilekte bulundu: “Baba, bu konuda yirmi dört saat dua edebilir misin? Eğer bundan sonra hâlâ bunu yapmamız gerektiğine inanırsan, takımımız bunu gerçekleştirmek için var gücüyle çalışacak.”

“Elbette dua ederim,” diye karşılık verdim.

Dürüst olmak gerekirse, çok fazla dua etmedim! Sözümü tutmak için yarım yürekle küçük bir dua fısıldadım, ama bodrumda Kutsal Ruh’la karşılaştığım için yapılacak doğru şeyin bu olduğunu zaten biliyordum.

Şimdi merak ediyor olabilirsiniz, “Gergin miydin?” Kesinlikle. İçimde korkular yükseliyordu! Paranın nereden geleceğine kafayı takmamak için kendimi tutuyordum. Eğer zihnim bu yola girmesine izin verseydim, çabucak oğlumun görüşüne kulak verir ve “makul” görünen bir rakamı desteklerdim. Çeyrek milyonluk bir hedef imkânsız görünüyordu, ama aldığım talimata sadık kalmaya kararlıyım. Öyle ya da böyle yaratıcı bir stratejinin ortaya çıkacağını ya da mucizevi bir sağlayış olacağını biliyordum. Ama sadece birinin değil, ikisinin birden olacağını tahmin etmemiştim.

Üç hafta sonra, Florida’da bir otel odasında yeni bir kitap üzerinde çalışıyordum. Takımımız yazı yazdığım sabah saatlerinde beni aramayacaklarını bilirler; çünkü odaklanmam için en iyi zamandır. Ancak cep telefonum çaldı ve arayanın ofis olduğunu gördüm. Acil ya da

önemli bir şey olduğunu tahmin ederek telefonu açtım. Arka plandan neşeli bir ortamın sesleri geliyordu. Üç hafta önceki tartışmalı toplantıya katılanların hepsi odadaydı ve bir şeyleri kutlayıp gülüyor gibiydiler.

Arayan Addison'du. "Baba, 250.000 kitap verme girişimimizi mali ortaklarımıza bildirmek için henüz resmi bir duyuru göndermedik, ama takım üyelerinden biri tanıdığı biriyle konuşmuş ve planımızı duyduğu zaman proje için 300,000 dolar vermeyi taahhüt etmiş!"

O zamana kadar, hizmetimizin bir kimseden bağış olarak aldığı en büyük armağan 50,000 dolardı. Bunu duyunca kutlamaya katıldım! Sevinç ve hayretle dolu pek çok yorumun ardından herkese şöyle söyledim, "Üç hafta önceki toplantıda neden bu kadar ısrarcı olduğumu şimdi anladınız mı?"

Oğlum gülerken hemen atıldı, "Baba, eğer bir milyon kitap vereceğimizi söylersen, tamamen seninleyim." Diğerleri de ona yürekten katıldılar.

O sabahı asla unutmayacağım. Telefonu kapattım ve daha fazla yazamadım. Tüm yapabildiğim odanın bir ucundan diğer ucuna koşturarak "Sana şükrolsun! Sana şükrolsun! Sana şükrolsun" demekti. Tüm zaman boyunca gözlerimden yaşlar akıyordu. Özlemine çektikleri öğrenci yetiştirme kaynaklarına kavuşan tutkulu pastörlerin ve önderlerin mutluluğunu yüreğinde görebiliyordum.

Addison'un dürüstlüğü ve bana meydan okuyuşu için minnettarım. Düşüncelerini içinde saklamayıp odadaki çoğu insanın hislerini dile getirdiği için memnunum. Addison'un sözlerinde muhtemelen kendi kaygılarının ifade edildiğini işittiler ve bu düşüncelere karşı çıkılması gerekiyordu. Bütün bu drama yaklaşan korkularla yüzleşmemizi sağladı ve eğer bu korkulara kulak verseydik muhtemelen kararımızı değiştirerek kendi yöntemlerimize bel bağlayacaktık. Vizyonumuz solacaktı ve bu kadar büyük, cömert bir armağan almayacaktık. Belki topu topu elli bin kitap dağıtacak ya da kararsız kalacaktık.

Bir hedef belirledik ve Kutsal Ruh bunu işitti ve sonra bize olağanüstü bir armağan vermesi için o adamın yüreğini harekete geçirdi. Takım olarak, yeni bir iman seviyesine çıktık.

O yıl Tanrı'nın lütfuyla kırk sekiz ülkeden pastörlere ve önderlere tam 271.700 adet ücretsiz kitap verebildik. Bu ülkeler arasında İran, Irak, Suriye, Lübnan, Özbekistan, Kazakistan, Türkmenistan, Hırvatistan, Arnavutluk, Mısır, Vietnam, Myanmar, Kamboçya, Çin, Moğolistan, Türkiye ve ihtiyaç içindeki birçok Afrika ülkesi vardı. Önceki yıllarda, on binlerce adet vermiştik; şimdiyse çeyrek milyonu aşan bir rakama ulaştık. Erişim etkinliğimiz sekiz katın üzerinde arttı. Tanrı'ya hamdolsun; bu büyük bir çoğaltmadır!

DAHA FAZLA HOŞNUTSUZLUK

Daha fazlası olabilir mi?

2011'in Mayıs ayında, yönetim kurulu odasındaki gerilimli toplantıdan dört ay sonra, Ortadoğu'nun her yerinden gelen pastörlere ve önderlere hizmet etmek için Rob'la birlikte Lübnan'ın Beyrut şehrine seyahat ettik. Toplantıların ortasında Rob bir ricayla bana yaklaştı: "İrak'ın Erbil kentinden bir pastör seninle biraz konuşmak istiyor. Onunla görüşmek ister misin?"

"Elbette!"

Rob, otel lobisinde görüşmemiz için bir zaman ayarladı. Pastör yaklaşık 45 yaşlarında genç biriydi; gözleri Rab için tutku ve ateşle parlıyordu. Tanrı'nın Egemenliği'ni büyütme konusundaki ciddiyetini görebiliyordum. Kuşağı belinde ve kandili yanar durumdaydı! Erbil'den buraya tek bir sebeple gelmişti; öğretilen ve toplantılardan güç bulmak. Kaybolmuş olanlarla ilgilenmenin önemini anlayan ilerici ve gelişmeye açık bir önder olduğu görülüyordu.

Toplantımız neşeli bir havada hal hatır sorarak başladı. Ama sohbetimiz giderek ciddileşti ve bir noktada bana şöyle dedi, "Pastör Bevere, sizi ruhsal bir baba gibi görüyorum. Yazdığınız her şeyi okuyorum." (Kendi dilinde çok sınırlı sayıda kitap olmasına rağmen, İngilizce okuyabiliyordu.) "Hatta Uluslararası Messenger internet sitenizdeki materyalleri indirmek için kredi kartımı bile kullanıyorum..."

O noktadan sonra sohbetten koştum. Dürüst olmak gerekirse, neler hakkında konuştuğumuzu çok hatırlamıyorum. Zihnim bas bas bağıyordu, *Yıkılmış, savaşın harap ettiği Irak ülkesinde yaşayan bir pastörün internet sitemizden materyal almak için kredi kartını mı kullanması gerekiyor?* O anda bu kronik ihtiyacı Rab'bin önüne getirmek için yalnız kalmayı iple çektim.

Birbirimize hoşça kal dedikten sonra, hemen odama çıktım ve kapıyı kapattım. Sinirliydim. Bağurdım, "Tanrım, bize emanet ettiğin mesajları ihtiyacı olan pastörlere ve önderlere nasıl ulaştıracağımızı bize göstermelisin." Yandaki odada kimin kaldığını umursamıyordum. Bu önderlere kaynaklar sağlamak görevini yerine getirmek için cennetin stratejisini öğrenmeliydim.

Bu yoğun dua zamanından birkaç gün sonra bir fikir geldi. Hizmetimizin katbekat etkinleşmesini sağlayacak bir strateji fikriydi bu; aslında, fazladan çok bir çalışma ya da masraf yapmadan katbekat olarak etkinliğimizi çoğaltacaktı.

Parlak bir fikirdi... ve ancak Tanrı'nın bilgeliği olabilirdi. Çok basitti, ama aklımıza gelmemiştii. Okumaya devam edin!

DÜŞÜNÜN

1. Hayal kırıklığı ve hoşnutsuzluk çoğu zaman çoğalma için imanımızı harekete geçirecek bir katalizör olarak hareket edebilir. Tanrı, hayatınızın belli bir alanında büyümeniz için size meydan okuyor mu? Eğer öyleyse, O'nun telkinlerine nasıl tepki veriyorsunuz?
2. Eğer hoşnutsuzluk kişisel eksiklerden ileri geliyorsa, Tanrı bundan hoşnut olmaz. Diğer taraftan, eğer hoşnutsuzluk başkalarının ihtiyaçlarına ve Tanrı'nın Egemenliği'nin büyümesine odaklanıyorsa, Tanrı bundan hoşnut olur. Sizin hoşnutsuzluğunuzun odağında ne var?
3. 250,000 adet kitabı ücretsiz verme hikâyemi düşünün. Tanrı'nın vaatlerine tutunmak ve yeni çoğaltma seviyelerine erişmek için iman neden hayati önemdedir? Başkaları sizinle aynı fikirde olmasa bile Tanrı'ya itaat etmeniz neden önemlidir?

MessengerX

Günelik Öğrenci Yetiştirme Uygulamanız

Tamamen Ücretsiz!

Sadece mobil cihazınıza
indirin ve gidin!

Ya da aşağıdaki web
versiyonunu kullanın:

MessengerX.com

110'dan Fazla Dil ve Artış Sürüyor

110'dan fazla dile çevrilmiş içeriği anında görüntüleyin.

Ve giderek daha fazla çevrilmiş içerik ilave etmeyi
sürdürüyoruz.

İzleyin. Okuyun. Dinleyin.

Kurslar, ekitaplar, sesli kitaplar, kısa filmler ve izlemeniz, okumanız ve dinlemeniz için daha fazlasını içeren zengin bir kütüphaneyi keşfedin.

Seveceğiniz Harika Özellikler!

- Tanrı sözünü yaymanıza yardımcı olacak basit ve kolay paylaşım araçları.
- Chromecast ve favori akıllı TV'lerinize AirPlay ile bağlantı.
- Tüm cihazlarınız üzerinde etkinliklerinizi takip edin. Favorilerinizi hızlı erişim için kitaplığınıza kaydedin.
- Çevrim dışı görüntülemek için cihazınıza indirin.
- Tam aradığınızı bulmanız için güçlü arama ve filtreleme.

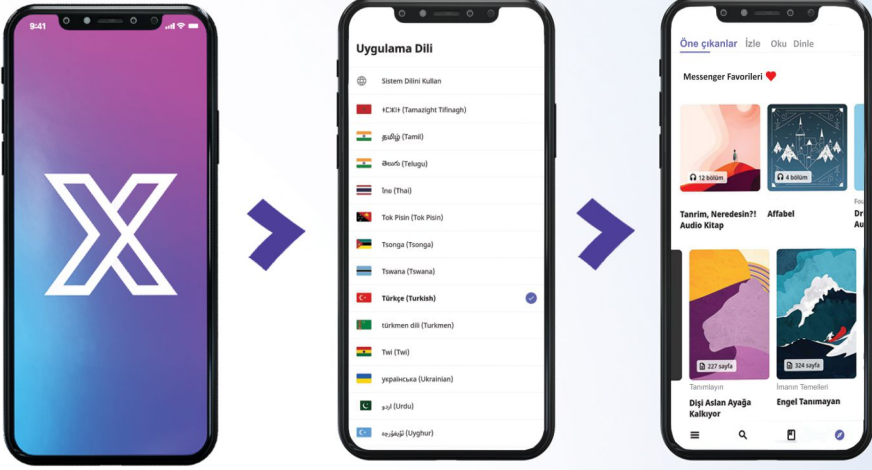

En Önemli Konularda Büyüyün

Bu konuları keşfedin: aile dinamikleri, sağlıklı ilişkiler, eşinizi bulmak, pornografiden özgürlük, imanınızı bina etmek, Tanrı'dan işitmek, iş dünyasında önderlik ve daha fazlası!

Gelişim Yolculuğunuz

MessengerX bir sonraki adımınızı atmanıza yardımcı olmak için var; bu nedenle ilerlemenizi sürdürmenize yardımcı olacak güçlü araçlar içeren bir öğrenci yetiştirme yolculuğu tasarladık.

- 1 Apple Store ya da Google Play'den **MessengerX** uygulamasını indirin
- 2 Bir hesap oluşturun ve dilinizi değiştirin
- 3 Favori kaynaklarınızı tarayın, okuyun, izleyin, dinleyin, indirin ve paylaşın

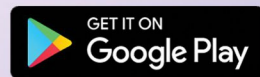
Öğrenci olarak Yetişin, Öğrenci Yetiştirin

MessengerX'in bir üyesi olarak dünyanın her yanındaki insanlara kaynaklar sağlama hizmetine yardım edeceksiniz.

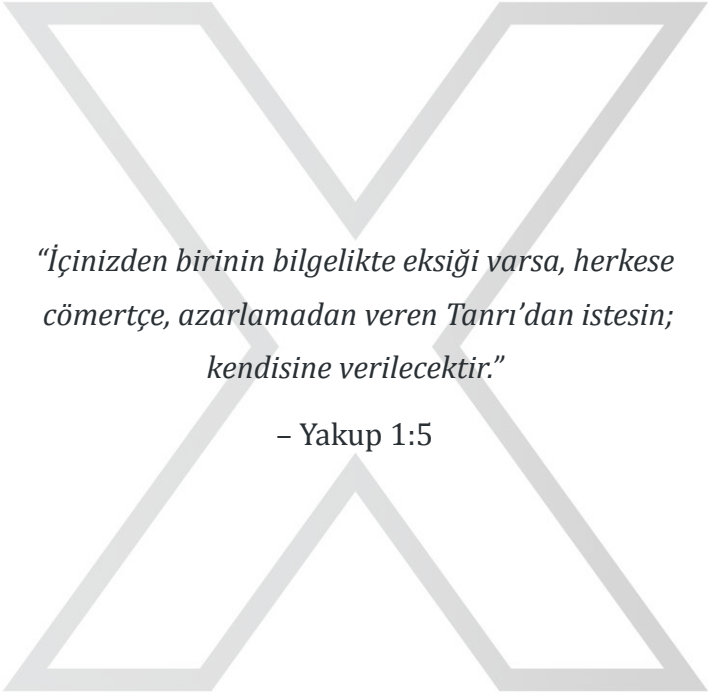
Çünkü herkesin bilmeye hakkı var!

MessengerX

MessengerX.com

*“İçinizden birinin bilgelikte eksiği varsa, herkese
cömertçe, azarlamadan veren Tanrı’dan istesin;
kendisine verilecektir.”*

– Yakup 1:5

Stratejik Fikirler

Her geçen yıl *esinlenmiş bir stratejik fikrin* muazzam değerine daha da ikna oluyorum. Çoğu kez Tanrı'nın sağlayışının ve müdahalesinin taktiksel bir plan olmadan gerçekleşmesini istiyoruz, ama sıklıkla böyle olmuyor. Tanrı'nın neden olduğu stratejik fikirler ortaya çıkıyor! Kutsal Kitap'ta bu stratejik fikirlere bolca örnek var, ama bu gerçeği desteklemek için sadece birkaç tanesinden söz edelim:

- Milyonlarca insanın içebilmesi için *stratejik fikir* olarak acı sulara bir tahta parçası atmak (bkz. Çıkış 15:22–25).
- Milyonlarca insana su sağlamak için farklı bir *esinlenmiş fikir* olarak kayaya vurmak (bkz. Çıkış 17:5–6).
- *Stratejik fikir* olarak güçlü bir kentin aşılabilir surlarının etrafında altı gün boyunca sessizce bir kere yürümek. Sonra farklı bir *stratejik fikir* olarak yedinci gün yedi kere yürüyerek borular çalarak tüm güçle bağırarak. Bütün bunlar kente girerek fethetmek içindi (bkz. Yeşu 6).
- *Stratejik fikir* olarak bir ordunun seçkin savaşçıları ayırt etmek için on binlercesine bir dereden su içirtmek ve sonra yere bakarak içenlerle savaş alanına bakarak içenleri birbirinden ayırmak (bkz. Hakimler 7:4–6).
- *Stratejik fikir* olarak düşmana doğrudan saldırmayıp onları arkadan çevirmek ve saldırı için Rab'in işareti olarak pelesenk ağaçlarının tepesinden yürüyüş sesi duymayı beklemek (bkz. 2. Samuel 5:22–25).
- *Stratejik fikir* olarak büyük bir kuraklık zamanında bir anne ve oğlundan kendilerinin son yiyeceğiyle peygamberi doydurmalarını istemek; buna itaat ettiklerinde diğer pek çok ailenin aksine onlar açlıktan ölmeyecekti (bkz. 1. Krallar 17:8–15).
- *Stratejik fikir* olarak iki oğlunu kaybetmek üzere olan borçlu bir

dul kadına evinde ne olduğunu sormak. Sonra diğerlerinden boş kaplar istemesini ve elindeki azıcık zeytinyağıyla bütün kapları doldurmasını buyurmak; sonra zeytinyağını satıp borcunu ödemesini söylemek (bkz. 2. Krallar 4:1–7).

- *Stratejik fikir* olarak deri hastalığı olan bir komutana tamamen iyileşmesi için Şeria Irmağı'na gidip suda yedi kez yıkanmasını söylemek (bkz. 2. Krallar 5:1–19).
- *Stratejik fikir* olarak görkemli bir zafer kazanmak için ordunun önünden Rab'be ezgiler okuyan, O'nun görkemini öven adamlar göndermek (bkz. 2. Tarihler 20:21–26).
- *Stratejik fikir* olarak daha sağlıklı, daha iyi beslenmiş olmak ve ülkenin diğer gençlerinden üstün olmak kralın zengin sofrasındaki yiyecekler yerine sebze yemek (bkz. Daniel 1:8–16).
- *Stratejik fikir* olarak şarabın bittiği bir düğün şölenini kurtarmak için oradaki küpleri suyla doldurup sonuçta en iyi şarabı üretmek (bkz. Yuhanna 2:6–10).
- *Stratejik fikir* olarak binlerce insanı doyurmak için az bir yiyeceği almak, sonra onu kutsamak, bölmek ve dağıtmak (bkz. Matta 14:13–21).
- *Stratejik fikir* olarak kör bir adamın gözlerini açmak için yere tükürmek, çamur yapmak ve çamuru adamın gözlerine sürmek. Sonra gözlerinin açılması için gidip yıkanmasını söylemek (bkz. Yuhanna 9:6–7).
- *Stratejik fikir* olarak kurtulmak için batan bir gemiyi terk etmemek (bkz. Elçilerin İşleri 27:21–44).

Her durumda esinlenmiş fikirler Tanrı'nın müdahalesini sağladı. Bu olayların tümünde ortak bir nokta görüyor musunuz? Bütün stratejik fikirler bereketi alan kişinin zaten elinde mevcut olan bir kaynağın kullanılmasına ya da kişinin tutumunu değiştirmesine dayanıyor. Her durumda Tanrı'nın sağlayışı bilindik bir şeyin içine paketlenmiş oluyor. Diğer bir deyişle, mucizeye yol açan anahtar bileşen sihirli bir biçimde ortaya çıkmıyor.

Tanrı, olağanüstü sonuçlar üretmek için çoğu zaman sıradan olanı sıra dışı bir yolla kullanan stratejiler verir. Bu tespit esinlenmiş bir fikrin önemini ortaya koyar. Bize "Bütün servetine mal olsa da akla sahip çık" denmektedir (Özdeyişler 4:7). Stratejik fikir Tanrısal bilgeliğin bir türüdür ve iyi haber şu ki, Tanrı sizden bilgeliğini esirgemez. Sıra dışı zorluklarla karşılaştığımızda, Elçi Yakup bize şöyle söyler:

“İçinizden birinin bilgelikte [stratejik fikir] eksiği varsa, herkese cömertçe, azarlamadan veren Tanrı’dan istesin; kendisine verilecektir.” (Yakup 1:5; parantez içindeki açıklama bana ait)

O, sizden bilgeliği esirgemeyecek ya da saklamayacaktır, apaçık hale getirecektir. Bu O’nun vaadidir. Ancak, esinlenmiş bir stratejik fikir almak için yerine getirilmesi gereken iki koşul vardır:

“Yalnız hiç kuşku duymadan, imanla istesin. Çünkü kuşku duyan kişi rüzgarın sürükleyip savurduğu deniz dalgasına benzer. Her bakımdan değişken, kararsız olan kişi Rab’den bir şey alacağını ummasın.” (Yakup 1:6-8)

Güvenli imanla istemeliyiz—taktiksel bir fikir almayı *umut* etmeyiz; bütünüyle bekleriz. Ayrıca, isteğimiz için tutkuya sahip olmalıyız; onu *ümitsizce istemeliyiz*. İsteğimiz *eğer alırsam harika olur; alamazsam sorun değil* gibisinden gevşek, duygusuz bir tutumdan gelmez. İstenileni almak için bir çaresizlik hissiyatı ve sağlam bir kararlılık vardır.

Stratejik fikir Tanrı’dan bir armağandır ve bir kez alındığında, bambaşka bir etkinlik boyutuna kapı açacaktır. Çoğaltma yapmamız için bizi güçlendirir.

ESİNLENMİŞ STRATEJİK BİR FİKİR

Beyrut’taki otel odasına geri dönelim; odama dönüp sessizce dua etmedim; bunu yapamadım. Aklım durmuş, fikirlerim tükenmişti ve Tanrı’nın bana bu muhtaç ve tutkulu pastörlere kaynak sağlama sorumluluğunu emanet ettiğini biliyordum. Otel odalarında bağırma alışkanlığım yoktur, ama o gün sesimin duyulması umurumda olmadı. Etkinliğimizi çoğaltacak bir *strateji* (bilgelik) almak için ümitsiz bir haykırıştı.

Yoğun bir dua zamanının ardında, yüreğim esenlikle doldu. İsteğimin işitildiğini anladım ve üzerime rahatlık geldiğinde cevabın geleceğine artık ikna oldum. Henüz *stratejik fikri* ya da *planı* almamış olmama rağmen, yüreğimden şükürler dökülmeye başladı.

Birkaç gün sonra aklıma bir düşünce geldi: *Bu kitapları basmak ve dağıtmak için çok miktarda zaman, para ve enerji harcıyoruz, ama her önder sadece tek bir materyal alıyor. Neden yıllar önce İngiltere’de yaptığımız işi yapmıyoruz? Neden diğer dillerde de bütün müfredatı önderlere sunmuyuz? O zaman bütün etkinliğimizi çoğaltırız!*

Ama gene de büyük bir zorluk vardı; bu kadar çok materyali nasıl

basabilir ve dağıtabilirdik? Hedeflediğimiz ülkelerin çoğunda müfredatın basım maliyetini karşılarsak bile, dağıtımcılarımız taşıyabileceklerinden daha ağır bir yükten sorumlu olacaktı, çünkü dağıtım işi genelde nakliyatın son derece zor olduğu ormanlar, dağlar, çöller ya da ırmaklar yoluyla yapılıyordu. Çoğu zaman asfalt yollar yoktu. Bunun yanı sıra, zulüm yapılan ülkelerde nakliyeciler muhalif yetkililer tarafından kolayca teşhis ediliyor ve materyallere el konuyordu.

Daha çok dua ve düşünmenin ardından, bütün müfredatı bir DVD'ye (bilgisayar sistemi için "salt okunur" veri içeren DVD formatlı disk) kaydetmekle ilgili başka bir fikir geldi. Ama bu plan da bazı sorular içeriyordu: Bu ülkelerdeki pastörlerin ve önderlerin bilgisayara erişim imkânı var mı? Evetse, bilgisayarları DVD okuyabilir mi? Ayrıca teknik bir soru: bütün bu çalışmayı kaydetmek için standart bir DVD'nin yeterli kapasitesi var mıydı?

Araştırmaya kararlıyım, bu nedenle ilk olarak Rob'la görüştüm. 160'dan fazla ülkede bulunduğu için hedefimizdeki ülkelerdeki teknik kapasiteler hakkında en bilgili olan oydu. Ona şunu sordum, "Ülkelerin çoğunda pastörler ve önderler, yoksul olsalar bile, bilgisayar kullanır mı?"

"Çoğu kullanır, ama az sayıda bilmeyen de var."

"Bilgisayarları DVD okuyabilir mi? Eğer okuyabilirse, bir DVD'ye ne kadar materyal sığdırabiliriz?"

Rob beni aydınlattı ve şöyle dedi, "Evet. Ve ikinci soru için ancak kabaca bir tahmin yapabilirim!"

Sonra fikri ortaya attım, "Kitabın arkasına içine DVD'yi koyabileceğimiz bir cep yaptırabilir miyiz?"

"Evet!" diye cevapladı hevesle.

"Bu işler kitap başına maliyeti ne kadar arttırır?"

Rob araştırma yaptı ve bir iki gün içinde bilgi verdi: "Harika haberlerim var. Kitap başına basım ve dağıtım maliyetine baktığımda, DVD'yi ilave etmek yüzde 5'lik ek bir maliyet yaratıyor."

Heyecanlandım, ama hâlâ biraz çekiniyordum, çünkü bir diske ne kadarlık veri sığabileceğinden emin değildim.

"Ama daha da iyi haber şu," dedi Rob. "DVD'ye sadece tüm müfredatı koymakla kalmıyoruz, ayrıca sesli kitap, iki ya da üç başka kitap, Yeni Antlaşma ve bir PDF dosyası (eğer imkanı varsa pastörlerin daha fazla kitap basabilmesi için) da koyabiliyoruz!"

En hafif tabirle, sevinçle ve enerjiyle dolduk.

Bu konuşma bir diğer *stratejik fikre* yol açtı. Bir kez daha, ülkelerin teknik kapasitelerine bağlıydı. "Bu ülkelerin çoğunda internete erişim var mı?"

“Çoğunda, evet,” diye karşılık verdi Rob.

“Bütün bu çevrilmiş kaynakları içeren bir internet sitesi yapsak nasıl olur? Hristiyan sitesi olduğunu belli etmeyen bir ad veririz; böylece Kutsal Kitap’a karşı olan devletler onu yasaklamaz. Kitabın ön sayfasına internet sitesinin adresini koyarız ve bütün kaynaklarımızı bu siteden ücretsiz indirmeleri için pastörleri teşvik edebiliriz, böylece tüm kilise olarak birlikte bu kaynakların üzerinden geçebilirler.”

Şekerci dükkânındaki iki çocuğa döndük; heyecanımızı tutamıyorduk. Stratejiyi güçlendirmek için konuştuğumuz daha çok fikir açığa çıktı.

Gereken tüm çalışmaları tamamladıktan sonra, büyük miktarda üretim yapacağımızdan, bu “önderlik kitlerinin” tanesinin üretim ve dağıtım maliyetinin kabaca dört dolar olacağını belirledik. Messenger takımımız bir internet sitesi geliştirmek için gerekli bilgi ve beceriye sahipti.

Takımımız cennetten gelen bu fikrin sadece önderleri değil, toplulukları ya da küçük grupları eğitme, yetiştirme ve güçlendirme potansiyeli sağladığını kısa sürede anladı. Dünyanın her yerindeki birçok küçük köyde sadece bir kilise vardı ve sadece birkaç dolarla toplumu önemli oranda etkileyebilecektik. Yatırıma karşılık ne müthiş bir getiri! Bu gerçekten mümkün olabilir miydi?

Messenger’deki bir sonraki önderlik toplantısında bu vizyonu paylaştık. Heyecan herkesi sardı; takımdakiler planı işitince çok sevindiler ve şevke geldiler. Tutkuyla konuştum, “İster on yıl, ister yirmi yıl ya da kaç yıl sürerse sürsün, Tanrı’nın emanet ettiği kaynaklarla gezegendeki her öndere ulaşacağız ve yardımcı olacağız.”

Bir ay sonra, Teksaslı bir işadamı ofisimizi aradı. Lisa ve benimle on beş dakikalık bir görüşme yapmak istedi. O ve eşi Kolorado’ya uçtular. Toplantımız sırasında ağlamaya başladı. Gözyaşları içinde titreyerek şöyle söyledi, “Ne yaptığınızı biliyorum! Uzak yerlerdeki pastörleri kaynaklarınızla güçlendiriyorsunuz. Bunun bir parçası olmak istiyorum.” Sonra masanın üzerine bir çek koydu. Neredeyse sandalyemden düşecektim; üzerinde 750.000 dolar yazıyordu.

Sonraki birkaç ayda internet sitesini tasarladık ve dünyanın çeşitli ülkelerinde ve bölgelerinde “önderlik seti” planını uygulamaya koymak için gayretle çalıştık. DVD’ye koyacağımız kitabın, müfredatın ve diğer kitapların her dile çevirisi için bir kerelik bir maliyet üstlenecektik. Rob, çok sayıda dil için en iyi çevirmenleri tuttu ve onları yönetti. Toplamda bir milyon doları biraz geçen iki cömert bağış ilk yılımız için gereken sermayeyi karşıladı.

BİR TAKIM KURMA FİKRİ

Bu noktada, zaman çizgisinde geçmişe dönelim ve 2011'in Ocak ayına ve 250.000 kitabı ücretsiz verme kararını izleyen günlere gidelim. İki büyük bağış henüz verilmemişti, ama verilmedikleri için memnunum, çünkü fon eksikliğimiz bize bir strateji vermesi için her sabah Tanrı'yı aramamızı sağlayan bir katalizör olmuştu. Vizyonu duyurmak için bir plana ve ardından bu devasa çabayı sürdürmek için verme armağanına sahip kişilerden oluşan büyük bir takım kurmaya ihtiyacımız vardı. Böyle bir takım kurmak dili, yeri ya da mali durumu ne olursa olsun, her pastöre ve öndere kaynak sağlamamızı mümkün kılacaktı.

Dua ederek geçen birçok sabahın ardından, Kutsal Ruh yüreğime fısıldadı, "Oğlum, golfa olan ilginle tanınıyorsun. Bunu insanları toplamak için kullan. Takıma katılmaları ve misyonu desteklemeleri için doğru adamları ve kadınları çekeceğim." Birden ülkenin en güzel otellerinden biri olan, üstelik turnuva standartlarında iki golf sahasına sahip Kolorado Springs'teki The Broadmoor aklıma geldi. Bunun üzerine planı Addison ve Lisa'ya açtım.

Dinlediler ve "Bunu ne zaman yapacağız?" diye sordular

"Bu yaz yapalım," diye yanıtladım.

Bu etkinliği düzenleyecek yeterli zamanımız olmayabileceğinden endişelendik. Dünyanın en uzun süreli beş yıldızlı, beş elmaslı otellerinden birinde yeterli oda müsait olacak mıydı? Genelde yıllar önceden odalar rezerve edilirdi ve biz en yoğun sezonu hedefliyorduk. Diğer bir endişemiz: Potansiyel misafirlerimiz hâlihazırda yaz planlarını yapmışlar mıydı?

Oğlum idareyi ele aldı ve birkaç gün için şu haberle döndü, "Baba, otel bir hafta hariç yaz boyunca tamamen dolu. O hafta için yaklaşık yüz oda rezerve edebiliriz ve o hafta sen ve annem evdesiniz."

"Rezerve edelim!" diye hiç tereddütsüz cevap verdim.

O ise ihtiyatlıydı, "Bir sözleşme imzalamalıyız; taahhüt altına gireceğiz. Odaları doldurabilir miyiz?"

Bir kez daha düşünmeden konuştum, "Odalar dolacak." Bu konuyu çok düşünmek istemiyordum; kendi mantığıma dayanıp planın dışına çıkmak istemiyordum.

ABD'de bu çabayı seve seve destekleyecek birçok kilise ve işadamlı olduğunu biliyordum. Aklıma gelen herkesi aradım ve neredeyse herkes katılmaya büyük ilgi gösterdi. Birkaç ay içinde, taahhüt ettiğimiz odaları dolduracak sayıda çifte ulaştık.

Turnuvayı planlarken takımımız bunun sadece bir golf turnuvası değil,

gelişmiş bir etkinlik, unutulmaz bir deneyim olmasına karar verdi. Bu etkinliğin özellikle golf oynamayan eşler için eğlenceli olması bakımından kusursuz olmasını hedefledik. Lisa kadınlar için özel toplantılar düzenleyecekti. Otele vardıkları zaman, çiftlere içinde atıştırmalıklar ve armağanlar bulunan sepetler verecektik. Nefis yemekler, The Broadmoor'a özgü özel deneyimler, önderlik zamanları ve tüm katılımcılar için kaliteli ödüller olacaktı. Bütün bunlar takıma katıldıkları için onlara minnetimizin birer ifadesi olacaktı.

İlk Messenger Golf Kupası 2011 Haziran ayında düzenlendi. Etkinlikten önce, profesyonel sporcuları ve tanınmış müzisyenleri aradım ve imzalı eşyalarını bağışlamalarını istedim. Ayrıca başka işletmelerden değerli armağanlar ya da hizmetler aldık. Bu katkıların tümünü resmi yemek sırasında açık arttırma ile satışa çıkardık. İlk turnuvarımızda 340.000 doların biraz üzerinde para topladık, ama biraz acemice oldu. Vizyonu paylaşmak için henüz en iyi stratejiyle bağlantı kurmamıştık.

O sonbaharda takım üyelerimizden biri başka bir esinlenmiş fikirle çıkageldi. 2012 yılının yaz aylarında ikinci turnuvarımızı planlarken şöyle dedi, "İmzalı beyzbol toplu, futbol kaskı, gitar ve benzeri eşyaları açık arttırmayla satıyoruz. Bu eşyaları sattığımızda tek bir ülke için gereken materyallerin maliyetini çıkartamıyoruz. O zaman eşya satmayalım, ülkeleri açık arttırmaya çıkaralım. Bir ülkenin değeri çok daha fazla."

Hepimiz bu fikre bayıldık, ama daha da güzelleşti! Şöyle devam etti, "Bu etkinliğe gelen çok rekabetçi insanlar var, bu yüzden bir sıralama tablosu yapalım. Ülkeler için bağış yaptıkça, verdikleri tutarlar tabloya yansıtılsın. Ülkelere en fazla miktarda sponsor olanlara topları, gitarları ve diğer ödülleri verelim."

Yaratıcı fikirler akmaya devam etti. Bir yerde itiraz ettim, "Açık arttırmaları sevmiyorum; birkaç dakikalık sessizlik sanki sonsuzluk gibi geliyor. Bir saat koyalım ve az bir zaman verelim, diyelim otuz beş dakika olsun. Katılımcılarımıza zaman bittiğinde, açık arttırmanın da sona ereceğini söyleyelim. Projesi fonlanmayan ülkeler dışarıda kalsın. Böyle yaparsak bir aciliyet duygusu yaratır."

Bu noktada bir *projeyi* nasıl tanımladığımızı kısaca anlatayım. İki şey içerir; birincisi önderlik setinin bütün basılı, sesli ve video bileşenlerinin çeviri maliyeti dil başına kabaca 17.500 dolar. İkincisi kitapların ya da önderlik setlerinin bir ülke için basımı ve dağıtım maliyeti. Her ülkede 500 ila 40.000 önder vardı. Çoğu ülkede ortalama olarak 5000 ila 10.000 önder vardı ve ortalama maliyet 20.000 ila 40.000 dolar kadardı.

Sonraki toplantılarda, deneyimi geliştirmek, vizyonu aktarmak ve ikinci etkinliği düzenlemek konusunda fikirler akmaya devam etti.

O yıl açık arttırma sırasında, taahhüt edilen fonların geçen yılki miktarı ikiye katladığına tanık olduk. Verdiğimiz zaman içinde elliden fazla projenin maliyeti tam olarak karşılandı. Momentum arttı ve bir yıl sonraki üçüncü Messenger Kupası'nda çok daha fazla projeyi fonlamak üzere 1.3 milyon dolardan fazla bağış topladık.

Her yıl kaynaklar için istekler büyüdü. Daha fazla sayıda ülke Rob'a temsilciler gönderip oradaki imanlılar için kaynaklar talep etti. Sonunda, projelerin sayısı 100 sınırını aştı ve altıncı Messenger Kupası'nda 140'tan fazla proje için 2 milyonun üzerinde bağış toplandı. Dokuzuncu yılımızda 200'e yakın proje için neredeyse 3 milyon dolarlık bağışa ulaştık!

2020 yılında bu kitabın çıktığı dönemde, Messenger Kupası takımı 100'den fazla ülkedeki pastörlere ve önderlere 120'den fazla dilde 30 milyon adetini üzerinde kaynak sağlamıştır.

Bu zaman boyunca, hepimiz kahramanlarımdan biri olan Andrew Carnegie'den ilham aldık. Kendisi servetinin çoğunu bağışlayan, tarihin en tanınmış hayırseverlerinden biridir. Bugünkü değeriyle Carnegie, hayır işlerine milyarca dolar bağışladı! Bu bağışların büyük bir bölümü halk kütüphaneleri kurulması amacıyla verildi. Esasen, 1883 ile 1918 yılları arasında Amerika'nın kırk yedi eyaletinde 2500'den fazla kütüphane kurdu.

Size ilginç bir soru soracağım: ABD hangi dönemde bir dünya gücü haline geldi? 1883 ile 1925 yılları arasında, yani Carnegie'nin kütüphaneler kurduğu aynı dönemde! Halkın bilgiye erişmesine yaptığı katkılarla Amerika'nın bir dünya önderi olarak ortaya çıkmasına yardımcı olduğuna inanıyorum.

Bu ilke ruhsal bilgi için de geçerlidir! Tanrı şunu beyan eder:

“Yok oldu halkım bilgisizlikten.” (Hoşea 4:6)

Halkım bilgisizliği yüzünden sürgün edilecek.” (Yeşaya 5:13)

Hizmetimizde geçirdiğimiz birçok yılın ardından bir köyü ya da kasabayı değiştirmenin en etkili yolunun bir kilise binası inşa etmek olmadığı anlaşıldı. Bunu yapmak yerel önderleri bize bağımlı kılar. Eğer yerel önderlere köylerini, kasabalarını ya da kentlerini etkilemeleri için onları güçlendirecek ruhsal bilgiler verirsek, çok daha fazla etkin oluruz. Bu bilgiler, gerektiği takdirde bina ve diğer kaynakları içerecek olan bir hizmeti büyütme ve sürdürme için gereken imanı üretmeye yardım eder.

Kaynaklarla ilgili stratejik girişimimiz bakımından, eğer bir kilise binası

inşa etmeye kalksaydık, bize on binlerce dolara mal olabilirdi. Ancak sadece yüzlerce dolarlık kaynakları içeren önderlik setlerini üretmek çok daha küçük bir bütçeyle mümkün oldu!

Gelişmekte olan kiliselere önderlik setleri bağışladığımız son on yıl, kırk yıllık hizmet hayatımın hiç tartışmasız en keyif aldığım dönemi olmuştur. Ulusları öğrenciler olarak yetiştirme tutkusunda ve vizyonunda birleşmiş bir takımın parçası olmayı seviyorum (bkz. Matta 28:19–20). Bir araya gelerek, herhangi birimizin tek başına yapabileceğinden kat kat daha fazla iş başardık. Bu gayretimiz şu sözlere gerçekten iyi bir örnek oluyor, “Beşiniz yüz kişinin, yüzünüz on bin kişinin hakkından gelecek!” (Levililer 26:8) (Bu ayet, ayrıca çoğaltmanın sonraki bir bölümde ele alacağımız bir başka anahtar unsurunu, yani işbirliğini vurgular.)

Toplanma çağrımızın merkezinde İsa’nın şu benzetmesi vardır:

“İsa kendisini yemeğe çağırılmış olana da şöyle dedi: ‘Bir öğlen ya da akşam yemeği verdiğin zaman dostlarını, kardeşlerini, akrabalarını ve zengin komşularını çağırma. Yoksa onlar da seni çağırarak karşılık verirler. Ama ziyafet verdiğin zaman yoksulları, kötürümleri, sakatları, körleri çağır. Böylece mutlu olursun. Çünkü bunlar *sana karşılık verecek durumda değildirler*. Karşılığı sana, doğru kişiler dirildiği zaman verilecektir.’” (Luka 14:12-14)

Ulaştığımız önderler kötürüm, sakat ya da kör olmayabilir, ama bizim bu benzetmeyle ilgimiz onları bize *karşılık verecek durumda olmamasıdır*. Eğer Amerika’da bir kilise ya da konferansta hizmet edersem, Uluslararası Messenger hizmetine bir hediye ya da sunu vererek “teşekkür ederler.” Yatırım yaptığımız diğer ülkelerdeki bu önderler bunu yapamaz. İş dünyasından bağış yapanlar, kilise önderleri ve Messenger çalışanlarımızdan oluşan takım üyelerimiz harika bir ayrıcalığa sahip olduğumuzun farkındalar: yardım ettiklerimizden bir karşılık beklemeden vermek.

Birkaç yıl önce, Lisa ve ben Ortadoğu’dan binlerce önderin katıldığı bir konferans için Ermenistan’ın Erivan kentine seyahat ettik. Oradayken, ayrı bir salonda İran, Afganistan, Suriye ve benzer ülkelerden gelen pastörlerle bir araya geldik. Kamera ve fotoğraf makinelerine izin verilmedi ve kimlikler gizli tutuldu. Tanrı’nın aramızdaki varlığı güçlüydü ve ben tüm zaman boyunca, “Lisa ve benim onlara hitap etmemiz yerine onlar bize konuşmalı” diye düşündüm. Bir noktada şöyle söyledim, “Hepiniz Lisa ve beni kahraman gibi görüyorsunuz. Hayır, gerçek kahramanlar John ve Lisa Bevere değil, sizi kaynaklarla bereketlemek için milyonlarca dolar

bağışlayan işadamları ve kiliselerdir.” Ve ardından hepimiz ağladık.

Toplantıdan sonra İranlı bir pastör şunu sordu, “İnsanlar daha önce hiç karşılaşmadıkları kişiler için bu kadar çok parayı nasıl verebilirler?”

Yanıtım çok basit gibi görünmesine rağmen gerçektir: “Yüreklerindeki Tanrı sevgisinden ötürü.” Bir kez daha gözyaşlarımızı tutamadık.

DAHA BÜYÜK ÇOĞALTMA

2019 yılında kendi imkânlarımızla kaynaklarımızı dağıtmak için kurduğumuz internet sitemizin artık yetersiz kaldığını fark ettik. 2011’de ilk başladığımız zaman ihtiyacı karşılıyordu, ama şimdi kullanımı hantal ve sınırlıydı. Örneğin, siteyi akıllı telefonlarla kullanmak çok güçtü. Lisa, takım üyelerimizin birçoğu ve ben pek çok yoksul ve sorunlu ülkeye seyahat etmiştik. İnsanlar çadırlarda, topraktan evlerde ya da tahtadan kulübelerde yaşamalarına rağmen, çoğunun bir tür akıllı telefon kullandığını elde olmadan fark ettik. Esasen 2020 yılında beş milyardan fazla insanın akıllı telefon kullanacağı tahmin ediliyor.

Çok sayıda seyahatin ardından anlaşıldı ki, henüz olmasa da çok yakında, gezegendeki her insana mobil iletişim yoluyla ulaşmak mümkün olacaktı. Tarihin akışında sanki bir kez daha yeni bir “Roma yolu” deneyimi yaşamakta olduğumuzu hissettim.

Kısaca açıklayayım: Kutsal Yazılar’da şu ifade geçer, “Ama zaman dolunca Tanrı... öz Oğlu’nu gönderdi” (Galatyalılar 4:4). “Zamanın dolması” birçok şeyi içine alır. “Zaman dolunca” Müjde bilinen dünyanın her yanına erişecektir. İ.Ö. 312’de Romalılar, o dönemde bilinen dünyanın her yanını kaplayan kara yolları ve denizcilik rotaları geliştirmeye başladılar. İsa, “Dünyanın her yanına gidin” buyruğunu verdiğinde, bu rotalar iyice yerleşmişti. Bu durum Tanrı’nın Sözü’nün bilinen dünyaya hızlıca yayılmasını sağladı.

İsa’nın ikinci gelişinin yolunu hazırlamak için zamanın dolduğuna inanıyorum; internet günümüzün Roma yoludur. Bütün ulusları öğrenciler olarak yetiştirmek amacıyla tüm dünyaya Tanrı’nın Sözü’nü yayma kapasitesine sahibiz.

Bunu bilen takımımız yeniden dua etmeye, hayaller kurmaya ve stratejiler oluşturmaya başladı. Aylar süren araştırmanın ardından, internet tabanlı uygulamalar alanında Amerika’nın en iyi şirketlerinden biriyle bir projeye başladık. Iphone ve Android sistemleri ile tabletler ve bilgisayarla uyumlu yüksek etkinliğe sahip, çok fonksiyonlu ve kullanıcı dostu bir öğrenci yetiştirme platformu kurduk. Günümüzün teknolojiyle mümkün olan en iyi platformu kurmaya kararlıydık. Dünyanın her

yanındaki kilise önderlerinin en iyisine sahip olmasını istiyorduk. Şimdiye kadar 227 ülkeden platformumuzda bulunan kitapları, kursları ve diğer öğrenci yetiştirme araçlarını kullanan milyonlarca kullanıcı tespit ettik. Herkese ulaşma hedefimiz için geriye az sayıda ülke kaldı!

Zaman geçtikçe, çoğaltmak için başka yollar düşündük. Platformumuzun etkinliğini büyütmek ve güçlendirmek için platform üzerinde özgün, hayat değiştiren mesajlar vermeleri için diğer saygın öğretmenleri misafir olarak davet etmeye karar verdik. Şimdi dünyanın her yanındaki önderler bilgisayarlarını, tabletlerini ya da telefonlarını kullanarak birebir ya da küçük grup ve kilise ortamında eğitim verebilirler. Bu yaklaşım sadece platformun etkinliğini çoğaltmakla kalmadı, ayrıca fiziki bir kitaptan çok daha uzun süre dayanacak ve gelecek kuşaklara da yararlı olacak.

Lisa ve ben yazmamaya karar verseydik ne olacaktı? Ya da en çok satan yazarlar olmakla yetinseydik ve müfredatlar/çalışmalar için çaba harcamasaydık? Ya takımımız sadece İngilizce konuşan bireylere ve kiliselere erişmekle yetinseydi? Ya çalışanlarımız Amerika'nın her yerinden insanları The Broadmoor otelinde toplayıp bir takım kurmak için gayret sarf etmeseydi? Her bir girişim bizi oldukça geren ve Tanrı'nın lütfuna dayanmaya mecbur bırakan zorluklar barındırıyordu. Her bir adımda işleri gevşetmek ve daha büyük hizmet etkinliği için gayret sarf etmemek çok daha kolay olacaktı.

Tanrı'nın Ruhu'na kulak verdiğimizde, daha büyük bir çoğaltmaya adım gireriz. Henüz başlangıçta her bir adımı ya da iki üç adım sonrasını göstermeyecektir. Otuzlu yaşlarımın başında kristal bir küreye bakıp otuz yıl sonra takım olarak aştığımız yolun tamamını önceden görmek çok daha kolay olurdu. Ne var ki, eğer bu mümkün olsaydı, yoğun dualar ve önderlik yoluyla her adımda zorlu bir çarpışmaya girmezdik. Ayrıca, her itaatın sonucunda gerçekleşen iman ve karakter gücünü elde etmeyecektik.

Çoğaltmak insanoğlunun düşüncesi değildir; Tanrı'nın düşüncesidir. Tanrı'nın insanlığa ilk buyruğu şudur, "Size emanet ettiğim her şey, Egemenliğimi çoğaltmak içindir" (Yaratılış 1:22 ve Matta 25:14-29 ayetlerini bu tek cümlede yorumladım). Bu çok önemli noktayı yeniden ifade edeyim: Bu çoğaltma üzerinizde baskı yaratmamalıdır, çünkü en nihayetinde O'nun armağanıdır. Tüm yapmanız gereken dua etmek, dinlemek, iman etmek ve yüreğinize koyduğu şeye itaat etmektir.

Sözün özü: O, çoğaltmanız için sizi yönlendirecek.

Belki şöyle düşünüyorsunuz, *Son üç bölümde paylaştığın tanıklık yüreğimi harekete geçiriyor, ama ben genç bir anneyim, öğrenciyim, profesyonel sporcuym, işçiyim—Egemenliği nasıl çoğaltabilirim?*

Bu konu gelecek bölümde başlıyor.

DÜŞÜNÜN

1. Tanrı'nın sağlayışını ve müdahalesini aradığımızda, çoğu zaman stratejik bir fikir biçiminde gelir. Tanrı'nın esinlediği bir fikir yoluyla koşullarınızın değiştiğini gördünüz mü? Nasıl?
2. Bilgelige sahip çıkmak yapabileceğiniz en önemli şeydir. Hayatınızın hangi alanında bilgelige ihtiyacınız var? Tanrı'nın bilgeliğini almak için O'na nasıl yaklaşmalısınız?
3. Stratejik bir fikir Tanrı'dan bir armağandır ve farklı bir etkinlik boyutuna kapı açma ve çoğaltmamız için bizi güçlendirme potansiyeline sahiptir. Fikri aldıktan sonra, hangi adımları atmanız gerekir?

“Tanrı’nın bize bağısladığı lütfa göre, ayrı ayrı ruhsal armağanlarımız (charisma) vardır. Birinin armağanı peygamberlikse, imanı oranında peygamberlik etsin. Hizmetse, hizmet etsin. Öğretmekse, öğretsin. Öğüt veren, öğütte bulunsun. Bağısta bulunan, bunu cömertçe yapsın. Yöneten, gayretle yönetsin. Merhamet eden, bunu güler yüzle yapsın.”

- Romalılar 12:6-8

Yatırım

Elçi Pavlus, Tanrı'nın her bir hizmetkârına verdiği çeşitli armağanları vurgular. Bir kez daha, bunun kapsamlı bir liste olmadığına, ama Tanrı vergisi yeteneklerin geniş bir yelpazesini kapsadığına inanıyorum. Bu konuda benimle aynı fikirde olamayabilirsiniz, ama dayanağını paylaşmama izin verin.

Elçinin listesinin hiçbir yerinde şarkı söylemek, bir mahkemede davaları savunmak, tümörleri ameliyatla çıkarmak, ilham veren resimler yapmak, müzik aleti çalmak ve her gün tanık olduğumuz diğer Tanrı vergisi yetenekleri görmüyoruz. İşte bu nedenle her şeyi kapsadığına inanmıyorum. Eğer hâlâ aynı fikirde değilseniz, düşüncenize saygı duyuyorum; konu uzun uzadıya tartışmayı gerektirmez, çünkü başlıca bir nokta değildir.

Pavlus'un sözlerine geri dönersek, armağanları yani *charisma*'yı "belli işleri iyi yapmak" olarak yorumlayabiliriz. Bu yorum aslında kitabımızın ana odağını ortaya koymaktadır. Son üç bölümde *peygamberlik* ve *öğretme* armağanlarının çoğaltılmasına tanıklık verdim. Şimdi dikkatimizi farklı bir armağana, *bağışta bulunmaya* çevirelim.

EGEMENLİĞE YATIRIM

Mike adında bir arkadaşım var. On bir yaşında İsa Mesih'e iman etti; ancak, Tanrı'nın Egemenliği'ni büyütmede verimsizdi. Bu durumdan ötürü tatminsizliği giderek büyüdü ve otuz beş yaşına geldiğinde, ebedi bir etki bırakmamaktan artık usandı. Genelde bu noktaya gelen kişiler bilgi, bilgelik ya da iman olmadan derhal bir değişiklik yapmaya girişirler. Ancak Mike bilgece davranarak farklı yaklaştı. Kalıcı bir etki bırakmanın ilk adımının "deponu doldurmak" olduğuna karar verdi; böylece sonraki altı ay içinde Kutsal Kitap'tan iki bin adet ayet ezberledi!

Altı aylık dönemin hemen ardından, Phoenix, Arizona'da düzenlenen

bir önderlik konferansına katılmaya karar verdi. Kendisine bir otel odası tutacak kadar parası olmadığından, iki yataklı bir daireyi on bir öğrenciyle paylaştı.

Konferans sırasında özel bir sunu toplandı. Önder, ne kadar bağış verecekleri konusunda dua etmeleri için katılımcıları teşvik etti. Mike Rab'bin şöyle dediğini işitti, "200 dolar vermeni istiyorum"

Mike itiraz etti, "Rab, tüm param bu!"

Rab yumuşak bir sesle yanıtladı, "Daha fazla vermeni istemiyorum."

Mike itaat etti ve tüm parasını verdi. Sonra Tanrı, yılın geri kalanı boyunca her ay ondalığının 100 dolar fazlasını vermesini buyurdu.

Kısa süre içinde Tanrı ona stratejik fikirler vermeye başladı ve yeni işi istikrarlı biçimde büyüdü. Ertesi yıl Mike, Tanrı'nın Egemenliği'ni büyütme için her ay ondalığının 400 dolar fazlasını vermesi gerektiğini hissetti.

Bir yıl sonra, verdiği aylık tutar ondalığının 1000 dolar üzerine çıktı. Sonraki yıl ondalığının 4000 dolar üzerine ve ertesi yıl ondalığının 10.000 dolar üzerine çıktı.

Bu noktada Mike, Tanrı'nın Egemenliği'ne 10 milyon dolar verme imkânı için Rab'be dua etti. Bu, neredeyse ulaşılmaz imkânsız olan devasa bir istek gibi görünüyordu, ama O imanında ve isteğinde sağlamdı. Ancak, yüreğinde işittiği söz onu şoke etti: "Oğlum, beni neden sınırlandırıyor?" Bunun üzerine Mike sınırları kaldırdı ve daha da fazlası için iman etti. Bundan kısa süre sonra, verdiği aylık bağış miktarı hızla artmaya başladı. Sonraki yıl boyunca her ay ondalığının 17.000 dolar fazlasını verdi. Yıllar içinde aylık ondalığının 25.000 dolar fazlasını, 40.000 dolar fazlasını ve 50.000 dolar fazlasını verdi. En sonunda Mike, Tanrı'nın Egemenliği'ni büyümesi için aylık ondalığının 100.000 dolar fazlasını vermeye başladı. Onunla son konuştuğumda, her ay ondalığının 150.000 dolar fazlasını bağışlama seviyesine ulaşmıştı!

Mike çok iyi bir hayat yaşıyor, ama kabaca tüm gelirinin %10 ila %15'i ile geçimini sürdürüyor. Evet, doğru okudunuz; yıllık kazancının yaklaşık %85 ila %90'ını bağış olarak veriyor. Bu başarısını Kutsal Kitap'ı öğrenmesine, dua ederken Tanrı'yı dinlemesine ve kendisinden daha olgun imanlılar tarafından yetiştirilmesine bağlıyor.

Mesele çoğaltma olduğunda, *bağışta bulunmayı* görmezden gelemezsiniz, çünkü çoğu zaman anahtar bir öğedir. Finans alanında pek çok iyi niyetli imanlı *sunuları* şu şekilde görür: *Diğerlerinin uğruna neyden vazgeçmeye istekliyim?* Bu soylu ve tanrısal bir görüştür, ama eğer tek bakış açısı buysa, eksik kalır. Açıklayayım.

İlk olarak Tanrı, yüreğimize insanlara olan sevgisini dökmüştür; bu

sevgi fedakârca bağış vermemiz ve hizmet etmemiz için içsel bir arzu yaratır. Bağış veren herhangi birinin en önde gelen arzusu bu olmalıdır. Ancak, bilgece bağış yapan bir kimse bir sunuyu sadece bir sevgi ve hizmet armağanı olarak değil, ayrıca bir *yatırım* olarak görür. Yatırım yapmak, bir kaynağı büyütmek için onu tüketmekten kaçınmaktır. Özellikle finans bağlamında, fonu çoğaltmak amacıyla yatırıma dönüştürmek için şimdiki zamanda harcamaktan çekinmektir.

Lisa ve ben birkaç yıl önce iki parsellik bir arazi bulduk. Arazinin değerinin altında olduğunu ve zamanla değerleneceğini hissettik. Araziyi satın alacak kadar nakit paramız vardı ve paramızı değerlendirmek için kişisel amaçlı harcamamaya karar vermiştik. Arazi beklediğimizden daha çok getiri sağladı ve yatırımımız sadece iki yıl içinde ikiye katlandı. Böylece iki yılın sonunda iki kat fazla paraya sahip olduk. Şimdi daha büyük ölçekte yatırım yapabilir duruma gelmiştik.

İsa, Tanrı'nın Egemenliği'ne yatırım yaptığımızda, “*bu çağda bunların kat kat fazlasına*” kavuşacağımızı söyler” (Luka 18:29–30). Bu ayette “*gelecek çağda*” değil, “*bu çağda*” der. Lisa ve ben arazi yatırımımızın iki katına çıkmasına sevindik, ama İsa'nın belirttiği şey aynı miktar değildir; *iki kat fazlası ile kat kat fazlası* arasında büyük bir fark vardır. *Kat kat fazlasını* çoğaltan bir yatırımın potansiyeli nedir? Mike'nin hayatı bu gerçeğe bir tanıklıktır.

Elçi Pavlus yaptığımız bağışları tohum ekmeye benzetir. Koşullara bağlı olmakla birlikte, ortalama olarak bir buğday tanesi tüketilmeyip toprağa ekildiğinde, yüz kat buğday tanesi verecektir. İşte bu olay “*kat kat fazla*” kategorisine girer. Bu yüzden şöyle söyleniyor, “Eli açık olan daha çok kazanır, hak yiyenin sonuysa yoksulluktur” (Özdeyişler 11:24). Bağışta bulunma söz konusu olduğunda, imanlıların artış ve çoğaltma fikirlerinden kaçınmamaları için Süleyman, İsa ve Pavlus bu gerçeği vurgulamıştır.

Birçok kişi Mike'in yıllık kazancının %10 ile %15'i ile geçimini sürdürmesini sadece bir sevgi kurbanı olarak görecektir; ancak Mike daha büyük resmi görmektedir. Ruhunu ezberlediği iki bin ayetle doyurarak Tanrı'nın bilgeliğiyle dolduğu için, bunu sadece bir sevgi eylemi olarak değil, bir yatırım unsuru olarak da görmektedir.

Bu bağışları, Lisa ve benim iki parsellik araziye gördüğümüz gibi görüyor. Başarılı bir restorana sahip bir aileden farksız yaklaşıyor. Aile üyeleri tüm kârı bireysel olarak tüketmek yerine, kârın önemli bir yüzdesini daha fazla restoran açmak, daha çok sayıda personeli işe almak, daha çok yiyecek satın almak ve işi büyütmek için gereken başka ne varsa yapmak için kullanıyor. Eğer bu iş iyi yapılırsa, sonunda beş

restoran açabilirler ve kazançlarını beş kat arttırabilirler. Sonuç: sadece bir restorana sahip olmaları halinde bereketleyecekleri insan sayısından çok daha fazlasını bereketleme kapasitesine erişecekler.

Eğer Mike bu yaptığını yatırımdan farklı bir şey olarak görseydi, bağışta bulunmanın daha derin anlamını idrak etme düzeyine erişemezdi. Talant benzetmesinin ele aldığı şey tam olarak budur. İsa'nın sözlerine bakalım: "Beş talant alan, hemen gidip bu parayı işletti ve beş talant daha kazandı" (Matta 25:16). Burada kâhyanın nasıl çoğalttığını tasvir etmek için *yatırım* anlamındaki "işletti" sözcüğünü özellikle kullanır.

BAŞKA BİR ÇOĞALTMA BENZETMESİ

İsa'nın çoğaltmayı resmetmek için anlattığı farklı bir benzetmeye bakalım:

"Oradakiler bu sözleri dinlerken İsa konuşmasını bir benzetmeyle sürdürdü. Çünkü Yeruşalim'e yaklaşmıştı ve onlar, Tanrı'nın Egemenliği'nin hemen ortaya çıkacağını sanıyorlardı." (Luka 19:11)

Bu benzetmenin giriş kısmını seviyorum. İnsanlar İsa'nın Tanrı'nın Egemenliği'ni hemen ortaya çıkaracağını ve kendilerini Roma'nın işgalinden kurtaracağını sanıyorlardı. Onların bu düşüncesini düzeltmek için doğru bakış açısını verir; istediği şey O'nun ayrılışından sonra Tanrı'nın Egemenliği'ni büyütmemizdir. Ama bu nasıl gerçekleşecektir? İşleterek yani *yatırımla*. Hikâyeyi dinleyin:

"Soylu bir adam, kral atanıp dönmek üzere uzak bir ülkeye gitti. Gitmeden önce kölelerinden onunu çağırıp onlara birer mina verdi. 'Ben dönünceye dek bu paraları *işletin*' dedi." (Luka 19:12-13)

Matta'nın anlattığında olduğu gibi, bize işletmemizi, yani "yatırım yapmamızı" buyurur. Bize emanet edilenler konusunda tembel olmamalı, *sıkı* ve *bilgece* çalışmalıyız.

Bu iki benzetme birbirinin aynı gibi görünse de, farklılardır. Onları ayıran unsurları inceleyelim. Birincisi, Matta üç köleden söz ederken, Luka on köleden söz eder. İkincisi, Matta'nın benzetmesinde her bir köleye farklı miktarlar verilirken, burada hepsine aynı miktar, yani birer mina verilmektedir. Üçüncüsü, Matta'da bir talant, yani yaklaşık 35 kiloluk gümüş emanet edilirken burada para verilmektedir. İki hikâyeyi karşılaştırdığımda, Matta'nın hikâyesinde eşit miktarda dağıtılmayan armağanlardan söz ederken, Luka'nın benzetmesinde her imanıyla eşit

olarak verilen temel iman, Tanrı sevgisi, Tanrı sözü, antlaşma nimetleri ve benzerlerinin resmedildiğine inanıyorum. Ancak altta yatan prensip aynıdır. Hikâyeye devam edelim:

“Adam kral atanmış olarak geri döndüğünde, parayı vermiş olduğu köleleri çağırıp ne kazandıklarını öğrenmek istedi. Birincisi geldi, ‘Efendimiz’ dedi, ‘Senin *bir minan on mina daha kazandı.*’ Efendisi ona, ‘Aferin, iyi köle!’ dedi. ‘En küçük işte *güvenilir* olduğunu gösterdiğin için *on kent* üzerinde yetkili olacaksın.’” (Luka 19:15-17)

Vurgulayacak pek çok nokta var. Birincisi, köle ona emanet edilenle yatırım yaptı ve çoğalttı. İkincisi, *sıkı* ve *bilgece* çalıştı ve bunun sonucunda on kat fazla kazandı. *Bilgece* çalışmak Tanrı’nın bilgeliğiyle uyumlu olmaktır ve bu uyum sadece arkadaşım Mike’in yaptığı gibi, Tanrı’nın öğüdünü dinlemekle mümkün olur. Üçüncüsü, bir kere daha *çoğaltma* ile *güvenilir olmak* arasında doğrudan ilişki vardır. Başka bir eylem ya da erdemden söz edilmez, çünkü Tanrı’nın gözünde güvenilir olmak çoğaltmak demektir. Son olarak, kâhyanın ebedi ödülü yaptığı çoğaltmayla orantılıdır; birinci kâhyaya on kentin yöneticiliği emanet edilir.

Şimdi ikinci kâhyaya bakalım:

“İkincisi gelip, ‘Efendimiz, senin bir minan beş mina daha kazandı’ dedi. Efendisi ona da, ‘Sen beş kent üzerinde yetkili olacaksın’ dedi.” (Luka 19:18-19)

İkinci kâhya on kat değil, beş kat çoğalttı. Kazandığı ebedi ödül yatırım düzeyini yansıtmaktadır; on yerine beş kent. Neden diğer kâhya gibi on kat çoğaltmadı? Tanrı’nın bilgeliğine iyice kulak vermedi mi? Fırsatlar mı kaçırdı? İlk bölümümüzdeki Stan gibi sonraki yıllarında işleri gevşetti mi? Emeklilik zihniyeti mi vardı?

Birkaç yıl önce bir önderlik konferansında çoğaltma hakkında konuştum. Tanrı’nın Egemenliği için hâlihazırda milyonlarca dolar bağış yapan Kaliforniya’nın önde gelen şirketlerinden birinin sahibi konuşmamın ardından yanıma geldi. Şaşkın, ama aynı zamanda aydınlanmış görünüyordu. Şöyle dedi, “John, çok başarılı olduğum için artık işleri gevşetme zihniyetine girmiştim. Bu tutumu benimsemek çok kolay, ama şimdi yanlısını görüyorum. Bundan sonra Tanrı’nın bana verdiklerini çoğaltmak için daha odaklı ve gayretli olacağım.” Hakiki tövbesi sayesinde beş kat yerine on kat çoğaltan bir kâhya haline gelmesi mümkün olacaktır.

Peki ya üçüncü kâhya?

“Başka biri geldi, ‘Efendimiz’ dedi, ‘İşte senin minan! Onu bir mendile sarıp sakladım. Çünkü senden korktum, sert adamsın; kendinden koymadığını alır, ekmediğini biçersin.’ Efendisi ona, ‘Ey kötü köle, seni kendi ağzından çıkan sözle yargılayacağım’ dedi. ‘Kendinden koymadığını alan, ekmediğini biçen sert bir adam olduğumu bildiğine göre, neden paramı faize vermedin? Ben de geldiğimde onu faiziyle geri alırdım.’” (Luka 19:20-23)

Matta’daki hikâyede olduğu gibi, bu kâhyada da aynı büyük kusurlar var. İlk olarak korktu ve ikinci olarak efendisinin karakterini bilmiyordu. Bu benzetme, bir kez daha Tanrı’nın bize verdiklerini *saklamanın güvenilirlik* değil, *kötülük* olduğunu belirtir. Kralın tepkisini hayal edin! Tembellik tutumu kralı öfkelenirdi ve öfkesini belli etti! Düşünecek olursak aklımız başımıza gelecektir.

Sonra olanlar Matta benzetmesinden çıkardığımız sonucu daha da pekiştirmektedir:

“Sonra çevrede duranlara, ‘Elindeki minayı alın, on minası olana verin’ dedi. Ona, ‘Efendimiz’ dediler, ‘Onun zaten on minası var!’ O da, ‘Size şunu söyleyeyim, kimde varsa ona daha çok verilecek. Ama kimde yoksa, kendisinde olan da elinden alınacak’ dedi.” (Luka 19:24-26)

Bir kere daha Tanrı’nın sosyalist bir Yaratıcı olmadığını, düşüncesinin daha ziyade “kapitalist” olduğunu görmekteyiz. İlk kâhyanın zaten on minası olduğu için oradakilerin itiraz ettiğini okuyoruz. Efendi ise “Kim daha iyi *yatırım yaparsa*, ona daha çok verileceğini” beyan ederek onların sözümona “adil olalım” zihniyetini düzeltir. Bunun tersine, “*Saklayan* kişiler ellerindeki az miktarı bile kaybedecektir.”

Şaşırtıcı olduğu kadar korkutucu gerçek şudur: Eğer Mike’nin yaptığını yapmazsak, yani Tanrı Sözü’nde ve O’nunla paydaşlıkta bol zaman geçirmezsek, Tanrı’nın karakterine kolaylıkla içinde bulunduğumuz ortamın önyargısıyla bakabiliriz. Bu, toplumun önyargısı, Hollywood’un önyargısı, Instagram’ın önyargısı, haber ajanslarının önyargısı, sert bir baba önyargısı, dincilik önyargısı, herhangi bir hayat tecrübesinin önyargısı ya da beğendiğimiz veya beğenmediğimiz sosyolojik bir düşüncenin önyargısı olabilir. Tanrı’yı ve O’nun Sözü’nü derinden bildiğimizde, bu hatalı önyargıları tanıyabiliriz.

HERKES BAĞIŞ VERMEYE ÇAĞIRILIR

Mike *bağış verme* armağanına sahiptir ve olağanüstüdür. Ancak, hepimiz *bağış vermeliyiz*.

Açıklığa kavuşturmak için, bunu İsa'nın verdiği dünyanın her yanına gidip Müjde'yi duyurma göreviyle karşılaştırayım (bkz. Mar. 16:15–16). Bu görev her imanlıya verilmiştir. Hepimiz Tanrı'nın elçisi olmalı ve Müjde'yi kaybolmuş insanlarla paylaşmalıyız. Bu, aynı zamanda Pavlus'un tüm imanlılara yönelik sözlerinde yer alır: “Müjdeci olarak işini yap” (2. Timoteos 4:5).

Bununla beraber, müjdeci olarak anılan ayrı bir hizmet görevi ve bu görevi tamamlayan bir armağan vardır. Pavlus şöyle yazar, “... *kimini müjdeci... atadı*” (Efesliler 4:11). Herkes değil, kimileri bu görevi yürütmeye çağrılmıştır. Bu armağan, insanların kurtuluşunun hasadını toplama yeteneğini olağanüstü hale getirir. Elçilerin İşleri'nde bütün imanlılar değil, sadece Filipus müjdeci olarak anılır (bkz. Elçilerin İşleri 21:8). Billy Graham, T. L. Osborn ve Reinhard Bonnke armağanlı müjdecilerdi. Takımlarının da yardımıyla, on milyonlarca canı Tanrı'nın Egemenliği'ne aktardılar. Tanrı vergisi armağanlarını, tıpkı Mike ve önceden sözünü ettiğim diğerleri gibi çoğalttılar.

Tıpkı onlar gibi, biz de *bağış yapmaya* çağırılırız, ama bazılarında *bağışta bulunma charisması* vardır. Bir müjdeci canları kazanmakta nasıl olağanüstüyse, onlar da finansal bağışlarda olağanüstüdür. Bu kitabın mesajı Tanrı vergisi armağanlarımızı çoğaltmaya odaklanır. Ancak, finansal bağışlar çoğaltmanın hayati bir unsuru olduğundan, bu bölümün geri kalanında her birimizin çağrıldığı bu alana, yani finansal bağışlarımızı çoğaltmaya özel önem vermek istiyorum.

Hizmet ettiğim kırk yıl içinde, finansal bağış konusunda iki aşırı ucun varlığına tanık oldum. Bu aşırılıklar kiliselerde birçok kişiyi etkiliyor ve bunun değişmesini içtenlikle umut ediyorum. Birincisi, sadece almak için verenler var; bencilce nedenler yüzünden daha fazlasını istiyorlar. Eğer nesnel olursak ve bunun adını koyarsak, bu motivasyonu tanımlayan doğru sözcük *açgözlülük* olur.

Ne yazık ki, bu hatalı zihniyet diğer aşırı ucun doğmasına yardımcı olmuştur (sarkaç salınımı). Çoğunlukla Tanrı'nın Sözü'nü etrafıca çalışmayan kişilerde görülür. İnsanların finansal bağış vermeye yönelik imanını geliştiren her tür öğretiden gücenirler. Bu tutum, sunu vermekle ilgili herhangi bir teşviki reddetmeye kadar ileri gidebilir. Özet olarak, bu düşüncenin savunucuları kendi etkinlikleri kadar dinleyicilerinin etkin olmalarını da engellerler. Sonuçta, Müjde'ye ket vurulmuş olur.

İsa'ya iman ettikten sonra, Lisa ve ben bağışta bulunmak konusunda kapsamlı öğreti veren bir kiliseye katılıyorduk. 1980'lerdi ve o dönemde birçok kişi misyon odaklı olmak yerine kendine odaklıydı. Kilisemizin öğretileri çoğunlukla sağlam olmasına rağmen, karakter zafiyeti nedeniyle birçok insan daha büyük evler, lüks arabalar, pahalı tatiller ve çeşitli narsist "istekleri" elde etme motivasyonu ile bağış verirdi. Odak noktaları imansızların peşinden koştuğu şeylerden pek farklı değildi, bizimkilerin tek farkı ellerinde Kutsal Kitap'tan çıkardıkları bir formül vardı. Lisa ve ben, bu işte bir dengesizlik olduğunu görüyorduk, ama ne olduğunu açıkça ifade edemiyorduk.

Dürüst olmak gerekirse, böyle bir ortamda bulunduğumuzdan, bağış yapma konusunu sağlıklı bir ışık altında görebilmemiz için Lisa ve benim arınmamız ve olgunlaşmamız gerekti. Kilisenin önderi en sonunda uyarıya boyun eğdi ve her şeyi kaybetti. Sonucu gördükten sonra, sarkacın diğer ucuna geçme tehlikesiyle yüzleştik, ama tecrübeler değil, Tanrı'nın Sözü'ne iman etmeye kararlıydık.

Kendi hizmetimiz için bu kiliseden ayrıldıktan birkaç yıl sonra gözümüzü açan bir olay oldu. Bir ibadet sırasında vaaz vermeye hazırlanırken Kutsal Ruh şunu sordu, "Oğlum, *dincilik ruhunun* ne olduğunu biliyor musun?"

Bu konu hakkında okumuş, konuşmuş, başkalarını dinlemiş ve hatta dinci zihniyet hakkında yazı yazmıştım, ama O bunu sorduğunda, henüz idrak etmediğim bir konu olduğunu fark ettim. "Bilmiyorum. Yoksa sormazdın. Nedir?" diye karşılık verdim.

Kutsal Ruh'un cevabını işittim, "Dincilik ruhu, insanın kendi isteğini gerçekleştirmesi amacıyla Sözü'mü kullanmasıdır. Böyle biri, talimatlarımı yüreğimin arzularını üstün tutarak yerine getirmez. Sözü'mü kendi kazancı için uygular."

Bu sözler, içinde bulunduğum zehirli ortamdan ötürü yüreğimde yapılması gereken düzeltmeler için katalizör oldu. Kutsal Ruh'tan gelen bu mesaj, bağış yapabileceğimizi ve hatta bunun yararlarını gönenebileceğimizi, ama yine de kötü niyetli olabileceğimizi açığa çıkardı. Motivasyon doğru olmasa bile Tanrı'nın yasaları faydalı olacaktır.

Elçi Pavlus bağışta bulunmakla ilgili çiftçilik örneğini verdiği için, ben de aynı yolu izleyeceğim. Bir çiftçi tek bir amaçla tohum eker: ürünlerini toplamak. Ürünlerinin tüketemediği kısmını saklamak için daha büyük ambarlar yapar ve kendi kendine şöyle der, "Ey canım, yıllarca yetecek kadar bol malın var. Rahatına bak, ye, iç, yaşamın tadını çıkar diyeceğim." (Luka 12:19).

Tanrı'nın ona verdiği karşılık nedir? "Ey akılsız!" (20. ayet). İsa'nın belirttiği gibi, bu çiftçi açgözlü olmasına rağmen, ekme ve biçme yasası

onun için de geçerli oldu.

Diğer taraftan, farklı bir çiftçi insanlara yardım etmek ve onları doyurmak isteyebilir. İlk çiftçi gibi onun da toprakları bol ürün verir, ama onun tepkisi farklıdır. Kendi kendine şöyle der, “Vay canına, sadece ben doymakla kalmayacağım, ayrıca topluluğumun daha güçlü ve sağlıklı olmasına yardım edebileceğim! Cömert olabilirim!”

Ekme ve biçme yasası iki adam için de eşit derecede çalışır. İlk çiftçinin açgözlü motivasyonu yüzünden herkesin ekmekten ve biçmekten vazgeçmesi gülünç olacaktır. Ancak, ne yazık ki, Tanrı'nın Egemenliği'ne bağlıta bulunma konusunda birçoklarının yaptığı şey budur.

Pavlus'un sözlerine derinlemesine dalalım. Sözlerine şöyle başlıyor:

“Bu nedenle önce yanınıza gelmeleri ve cömertçe vermeyi vaat ettiğiniz *armağanları* hazırlamaları için kardeşlere ricada bulunmayı gerekli gördüm. Öyle ki, *armağanınız* cimrilik değil, cömertlik örneği olarak hazır olsun.” (2. Korintliler 9:5)

Hiç kuşkusuz Pavlus, parasal bir armağandan ya da bir sunudan söz ediyor. Tanrı'nın bağlıta bulunanlar için ne yapacağımızı tasvir etmek için çiftçilik prensibini kullanmaya devam eder:

“Şunu unutmayın: Az eken az biçer, çok eken çok biçer.” (2. Korintliler 9:6)

Eğer armağan verirken ya da bağlıta bulunurken tek motivasyonumuz insanlara yardım etmekse, Pavlus neden ektikten sonra biçeceğimizi söylüyor? Çoğaltmak için ikincil bir arzumuzun olması, özellikle de birincil arzumuzu, yani Tanrı'nın Egemenliği için canlar kazanmamızın güçlenmesine ve artmasına yardımcı olacaksa, yanlış mıdır? Pavlus, İsa'nın talant benzetmesiyle yaptığı gibi Korint Kilisesi'ndeki yeni imanlıları etkinliklerini nasıl çoğaltacakları konusunda eğitiyor olabilir mi? Pavlus onları merhametli olmaya teşvik ederken, aynı zamanda daha büyük bir bereket olmaları amacıyla yatırım yapmalarını da istiyor mu? Pavlus'un motivasyonunun bu olduğunu düşünüyorum, çünkü bakın nasıl devam ediyor:

“Herkes yüreğinde niyet ettiği gibi versin; isteksizce ya da zorlanmış gibi değil. Çünkü Tanrı sevinçle vereni sever. Her zaman, her yönden, *her şeye yeterli ölçüde sahip olarak her iyi işe cömertçe katkıda bulunabilmeniz için*, Tanrı her nimeti size *bol bol* sağlayacak güçtedir.” (2. Korintliler 9:7-8)

İki şeyin gerçekleşeceğine dikkat edin. Kişisel ihtiyaçlar karşılanacak, ama Pavlus ayrıca her iyi işe katkıda bulunmak için bolca sağlanacağını belirtir. Cömertlik kapasitemiz çoğaltılır, çünkü yatırım yaptık ya da tohum ektik. Bu motivasyon daha da pekiştirilir:

“Ekinciye tohum ve yiyecek ekmek sağlayan Tanrı, sizin de ekeceğinizi sağlayıp *çoğaltacak*, doğruluğunuzun *ürünlerini artıracaktır*. Her durumda *cömert olmanız için* her bakımdan zenginleştiriliyorsunuz. Cömertliğiniz bizim aracılığımızla Tanrı’ya şükran nedeni oluyor.” (2. Korintliler 9:10-11)

Pavlus, özellikle bağışta bulunmanız aracılığıyla Tanrı’nın ekeceğinizi çoğaltacağını, ürünlerinizi artıracığını belirtir. Bu sayede her durumda cömert olma yeteneğine kavuşacaksınız. Bu gerçek sadece bağış yapma armağanına sahip olanlar için değil, her imanlı için geçerlidir. Tanrı’nın uzun zaman önce yürürlüğe koyduğu bir ruhsal yasadır.

Lisa ve ben hizmete başladığımızda, gelirimiz yılda 18.000 dolardı. Faturalarımızı zor ödüyorduk. Hizmetteki ilk Noel’imizi hatırlıyorum. Arta kalan birkaç dolarımızı toplayıp küçük hediye sepetleri yapmak için ufak tefek şeyler almıştık. Başka bir şey satın almak için paramız yoktu.

Birkaç yıl sonra pastörümüz özel bir sunu topladı. Lisa ve ben bu sunuya bağışta bulunmak istedik. Tanrı bizimle konuştu: “1000 dolar verin.”

İki yıldan beri küçük bir dairenin peşinatını ödemek için para biriktiriyorduk. O zamana kadar 1800 dolar biriktirmiştik; tüm paramız buydu, ne emekliliğimiz, ne yatırımlarımız ne de başka birikimlerimiz vardı. Eğer bu tutarı bağışlasaydık, geriye sadece 800 dolarımız kalacaktı. Görünüşe göre, yıllarca yaptığımız birikimler bu tek sunuyla önemli ölçüde azalacaktı. Belli ki, bir evin peşinatını ödemek için gereken parayı toplamamız gene yıllar alacaktı. Ancak başkalarını etkileme fırsatının bir parçası olmak istediğimiz için verdik. Ayrıca daha cömert olmak istedik. Kutsal Yazılar’dan biliyorduk ki, bağış yapma kapasitemizi artırmanın tek yolu elimizdeki azı çoğaltmaktır.

Yıllar geçtikçe, hediye sepetlerinden ve 1000 dolarlık sunudan daha fazlasını verebildik. Sadece bu yıl misyon çalışmalarına o ilk büyük sununun elli katını bağışlayabildik. Daha çok hayatı her bakımdan etkilemek istiyoruz. Tanrı yeteneğimizi çoğalttı ve cömert olmamız için güçlendirdi.

Tanrı bize ölçüsüzce verir. Belli bir amaç için Tanrı’nın Egemenliği’ni büyütme yaptığımız yatırımı çoğaltacaktır, öyle ki, cömertliğimiz artsın. Güve ve pasın çürütemediği, hiçbir hırsızın girip çalamadığı göksel

hesaplarımızı çoğaltıyoruz ve bu hayatta da o hesaplardan çekeceğiz. Evet, ebedi bir ödülümüz var, ama bu çağda da cömertliğimizi geliştirmek için bir hesabımız da var. Pavlus Filipili imanlılara yazdığı mektupta bunu açıkça belirtti:

“Armağan peşinde değilim, ama ruhsal kazancın hesabınızda birikmesini istiyorum.” (Filipililer 4:17)

Bazı insanların banka hesapları, borsa senedi hesapları ve yatırım hesapları olduğu gibi, tüm imanlıların göksel bir hesabı vardır. Bu hesap, yeryüzünde Tanrı'nın Egemenliği'ni büyütmeadaki etkinliğimizi çoğaltmak için bizi güçlendirir. Eğer bütün imanlılar bu ruhsal yasayı bilseydi, anlasaydı ve uygulasaydı neler olurdu? Müjde'yi dünyaya çok daha hızlı yayardık! Tanrı'nın Egemenliği'nin düşmanının imanlıların finansal tohumlar ekmesini engellemek için neden her yolu denediği açık değil mi?

Lisa ve benim, Phil ve Dana adında yakın arkadaşımız olan bir çift var. Phil ve Dana ölçüsüzce bağış yapan bir çift. Tanrı'nın Egemenliği'ne gelirlerinin yaklaşık %50'sini verirler. Daha geçenlerde, bir hizmete yapacakları bir müjdeleme etkinliği için 100.000 dolar bağış yaptılar. İki gün sonra, başka bir hizmete gene bir müjdeleme etkinliği için bir 100.000 dolar daha verdiler. Bunu biliyorum, çünkü bağış yaptıkları ikinci hizmet Uluslararası Messenger idi.

Phil, yıllar önce işini başlattığında ortalama bir performans sergiliyordu ve mükemmel olmaktan çok uzaktı. Ancak, bundan yirmi beş yıl önce Phil ve Dana, gelecek üç yıl içinde bir hizmet kuruluşuna 250.000 dolar vermek için Tanrı'ya taahhütte bulundular. Bu taahhüt bütünüyle imkânsız görünüyordu, ama Tanrı'nın müdahalesine alan açmak istediler.

Phil'in işleri serpildi, ama işlerinin ne kadar iyi gittiğinin farkında değildi. Üç ay sonra, hesabında fazladan 250.000 dolar bulunduğunu gördü. Böylece, o ve Dana, taahhütlerini yerine getirmeyi üç yıla yaymak yerine parayı hemen bağışlamaya karar verdiler. Bana şöyle dedi, “John, işte ondan sonra büyük bağışlar yapmaya başladık.”

Mike gibi onlar da geri çekilmeye razı olmadılar. Geri çekilmenin kolay olacağı bir zamanda güçlü bir imanla devam ettiler; sonuçta göksel hesapları hayal edemeyecekleri kadar çok büyüdü. Bu büyüme sizin ve benim için de geçerli değil mi? Pavlus bizi şöyle teşvik ediyor:

“Tanrı, bizde etkin olan kudretiyle, dilediğimiz ya da düşündüğümüz her şeyden çok daha fazlasını yapabilecek güçtedir.” (Efesliler 3:20)

ATILIM

Hizmet ettiğim yıllar içinde hem *charismamız* hem de *bağışlarımız* bakımından mutlaka sınanacağımızı öğrendim. Hiçbir yayıncının kitabınız hakkında sizinle konuşmaya yanaşmayacağı bir dönem olabilir; esasen bu dönem yıllarca sürebilir. Siz vazgeçmeyi düşünürsünüz, çünkü gayretli çalışmalarınıza rağmen kitapla ilgili hiçbir gelişme görülmez ve bunu değiştirmenin olası bir yolunu bulamazsınız. Ama itaatle devam edersiniz. Aniden bir *atılım* yaşarsınız.

Ya da sürekli bağışlar yaparsınız, ama hızlı bir çoğalma görmezsiniz ve mali durumunuz bağışlara devam edemeyecek kadar kısıtlı görünür. Ama sonra Tanrı, Mike gibi size de konuşur ve imkânsız görünen bir talimata itaat edersiniz. Bir anda bir *atılıma* tanık olursunuz ve bağış konusunda farklı bir boyuta çıkarsınız.

Atılım ne anlama gelir? Dictionary.com sitesinde bu sözcük “bir engeli ya da kısıtlamayı ortadan kaldıran ya da aşan bir eylem ya da olay” şeklinde açıklanır. Bunu düşünün: Su, bir duvarla sınırlandırılır. Su yükselmeye devam eder, ama duvar bir engel olarak durmayı sürdürür. Aniden duvarda çatlaklar görülmeye başlar; kısa süre içinde su aniden duvarı yarıp geçer. Artık engel aşılmıştır ve su önceden kısıtlandığı yerden serbestçe akar. Bu bir atılımdır.

Kral Davut şunu beyan eder, “Her şeyi yarıp geçen sular gibi, Tanrı düşmanlarımı *benim elimle* yarıp geçti” (1. Tarihler 14:11). Suyun yükselmesi bizim gerçeğe itaatimizin sürdüğünün bir resmidir ve atılımın ardından serbestçe akan su ise verimliliği ya da bolluğu temsil eder.

Arkadaşlarımız Phil ve Dana’dan 100.000 dolar bağış almamızdan sonra, Phil bana işlerinin o hafta rekor kırdığını ve 100.000 doların tamamını ve daha da fazlasını aynı hafta içinde geri kazandığını söyledi. İşte atılım budur. İşler onlar için böyle başlamadı; verdiler, verdiler, ama anında fazla bir hasat görmediler. Ama sürekli olarak ekim yaptıkları yılların ardından, bir atılım yaşadılar ve artık neredeyse eker ekmez hasatları görüyorlar.

Peygamber Amos, bu gerçeği Kutsal Ruh aracılığıyla dile getirir. Aşağıdaki ayetlerde bu gerçek güzel bir resimle tasvir edilir:

“İşte, günler geliyor’ diyor RAB,
‘Çift süren orakçıya,
Üzüm basan ekin ekene erişecek,
Dağlardan tatlı şarap damlayacak,
Bütün *tepelerden akacak.*” (Amos 9:13)

O kadar bol bir hasat görülecektir ki, çift sürenler, yani ekin ekenler, orakçılara yani biçenlere yetişecektir.

Üzümleri ezenler hâlâ geçen mevsimin üzümlerini ezerken, ekin ekenler gelecek yıl için işe başlayacaklardır! Ama ortaya çıkacak sonucun resmi çarpıcıdır. Çift sürenlerin, ekin ekenlerin, orakçıların ve üzüm ezenlerin tümünün ortak arzusu şarap yapmaktır. Beyan edilen şu sonucu dinleyin: “Dağlardan tatlı şarap damlayacak, bütün tepelerden akacak.” Artık verimsiz bir dönem olmayacaktır.

Charismamız ve finansal bağışlarımızla ilgili olarak bu olayın gerçekleştiği bir dönüm noktası vardır. Hem Mike hem de Phil ve Dana bu dönüm noktasını aşmıştır. Uluslararası Messenger olarak biz de yıllar boyunca ektiğimiz kaynaklar aracılığıyla değişen hayatlarla ilgili sayısız tanıklığa sahibiz. Üzümler hasat edilebilecekleri dönemden daha önce olgunlaşıyorlar!

Birçok kişi atılımdan hemen önce vazgeçerler. Zorluklar nedeniyle ya da arzu edilen sonuçları görmedikleri için yılgınlığa düşerler. Lisa ve ben kolayca kendi düşüncemize ve mantığımıza dönebilir ve Tanrı'nın Ruhu'nun sesini duymazlıktan gelebilirdik. Çok ihtiyacımız olan bir evin peşinatını ödemek için en az 5000 dolara ihtiyacımız vardı. Şehrimizdeki güzel dairelerin çoğu sadece yetişkinler içindi ve bebeklere izin verilmiyordu. Şöyle bir mantık yürütebilirdik, “Önce eve girelim, sonra yeniden para biriktirir ve gelecekteki bir etkinlik için 1000 dolar veririz.” Tanrı'nın Egemenliği'ne yatırım yapmak ve kaynaklarımızı çoğaltmak için hayati bir fırsatı kaçırmış olacaktık.

Hikâyemizin hayrete düşüren kısmı, altı ay sonra mucizevi biçimde 5.000 dolara kavuşmamız oldu. Lisa, babasının açmış olduğu, ama bizim haberdar olmadığımız bir banka hesabından toplu bir para aldı. Buna ilaveten, ihtiyacımız olduğundan habersiz iki kişi bize 2000 dolar verdi. Böylece bir yıldan daha kısa sürede yeni evimize taşındık. Bu tam bir mucizeydi ve “imkânsız” görüldüğü bir anda Tanrı'nın sağlayışını görmemiz imanımızın ve dayanma gücümüzün pekişmesi için çok daha iyiydi. Eğer Kutsal Ruh'un vermemizi buyurduğu 1.000 dolara tutunsaydık, bu mucizenin gerçekleşeceğine inanmıyorum.

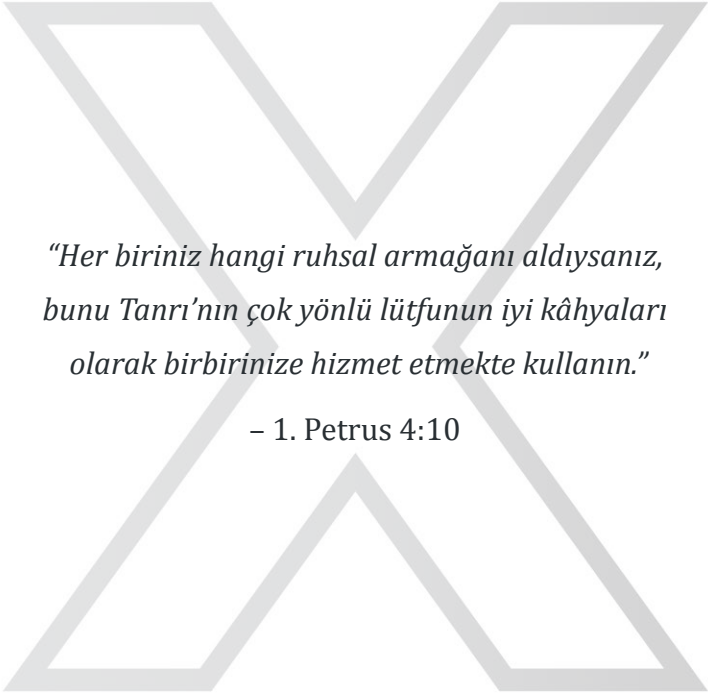
Konunun bu noktasında bir uyarıda bulunmak hikmetli olur: Haddimizi aşarak hareket etmemeliyiz. Ne demek istiyorum? Baş Ortağımız olan Kutsal Ruh'un öğüdünü aramalıyız. RAB diyor ki, “Yararlı olanı size öğreten, gitmeniz gereken yolda sizi yürüten Tanrınız RAB benim” (Yeşaya 48:17). Hassas vicdanımızı (Kutsal Ruh'un bizi aydınlattığı yer) korumamız ve Tanrı'nın bize gösterdiklerine itaat etmemiz hayati önemdedir, çünkü Tanrı'nın Egemenliği'ne yatırımlarımızdan

yararlanmamız için bizi yürüten O'dur. Eğer Tanrı, isteğini yüreğimize fısıldamasaydı, o 1.000 doları vermeyecektik.

Bazı insanlar O'nun öğüdünü dinlemez. Bazıları O'nun öğüdünü işitemez, çünkü çok kereler "hayır" demişlerdir. Vicdanları artık hassas değildir. Eğer bu durum sizi tarif ediyorsa, sadece tövbe edin ve O'nun sesini bastırduğunuz için af dileyin. Hassasiyetiniz hemen geri dönecektir; Rab bağışlamakta çabuktur! Ama sonra O'nun telkinlerini dinleyin ve mantığının sesinin sizi itaatsizliğe sürüklemesine izin vermeyin.

DÜŞÜNÜN

1. Tanrı yüreğinize insanlar için duyduğu sevgiyi döktü ve bu sevgi sizi *bağış yapmaya* ve hizmet etmeye yönlendirmelidir. Mevcut durumda hangi yollarla hizmet ediyor ve diğerlerine bağış yapıyorsunuz? Bağış ve hizmet alanlarında büyüyebileceğiniz bazı yaratıcı yollar nedir?
2. Bilgece bağış yapan biri sunuları sadece bir sevgi ve hizmet armağanı olarak değil, ayrıca bir *yatırım* olarak görür. Bağışlarınız ve hizmetiniz aracılığıyla, yatırımınıza ne tür bir getiri bekleyebilirsiniz? Hizmeti ve bağış yapmayı bir yatırım olarak görmemiz bu konudaki tutumunuzu nasıl değiştirir?
3. Hem *charismanız* hem de *bağışlarınız* bakımından sınanacaksınız. Bu sınavlar sırasında, hasadınızın gecikmiş ve gayretinizin verimsiz görüneceği zamanlardan geçeceksiniz. Vazgeçmek için ayartıldığınız zaman, yanıtınız ne olmalı? Teşvikinizi nasıl koruyabilirsiniz?

*“Her biriniz hangi ruhsal armağanı aldıysanız,
bunu Tanrı’nın çok yönlü lütfunun iyi kâhyaları
olarak birbirinize hizmet etmekte kullanın.”*

- 1. Petrus 4:10

Katalizör

Bu çok önemli bölümde, *etkin artışın katalizörünü* ortaya koyacağım. *Etkin* sözcüğünü kullandığımda, sonsuza dek kalan çoğaltmadan söz ediyorum.

Katalizör bir olaya ya da değişime zemin hazırlayan ya da onu hızlandıran anahtar bir öğedir (birçok sözlükten alınmış benim tanımım). Hepimize armağanlar verilir, ama bunların kalıcı potansiyelini tetikleyen şey elçi Petrus'un sözlerinde vurgulanır, "*Hizmet etmekte kullanın.*" Hizmet etmek *katalizördür*, ama hakiki bir emekle hizmet etmek her zaman sevgiden kaynaklanır. Elçi Pavlus şöyle yazar:

"İmanın ürünü olan etkinliğinizi, *sevgiye dayanan emeğinizi* ve Rabbimiz İsa Mesih'e bağladığınız umuttan kaynaklanan dayanıklılığınızı Babamız Tanrı'nın önünde durmadan anıyoruz."
(1. Selanikliler 1:3)

Gerçek hizmet sevgiyle yanan bir yürekte kaynaklanır. Bu hizmet sıkıntılar, zorluklar ya da diğer olumsuz koşullarla değişmeyen içsel bir tutumdur. Bazen sözde, ama çoğunlukla eylemde kendisini gösterir.

"HİNDİ" HANIM

Hizmet etme konusunu bir hikâyeyle tasvir edeceğim. Sözünü edeceğim çift *isimlerini gizli tutmak isteyen* çok yakın arkadaşlarımızdır. Bu yüzden, onların isteği üzerine gerçek isimlerini kullanmayacağım.

Riley ve Dave Amerika'nın en büyük şehirlerinden birinin kenar mahallelerinden birinde yaşıyorlar. Evleri birbirine bitişik olduğu için tanışmaları onların kaderinde vardı.

Evlenmelerinden kısa süre sonra, Riley birçok kilisenin, sığınma evinin ve yardım kuruluşunun Noel'de bol bol yemek ve hediye dağıtmasına rağmen, Şükran Günü tatilinde neden çok az şey yapıldığını merak etti.

Aileye ve birlikte yemek yemeye odaklandığı için Şükran Günü'nün önemli olduğuna inanır. Bekâr anneler, özürülüler ve evsizler düzgün bir yemek için büyük sıkıntılara giriyorlar. Çorba dağıtımlarının gerekli bir amaca hizmet ettiğine, ama evde pişirilen bir yemeğin vereceği sıcak duyguları sağlamadığını düşünür.

Riley şöyle söyledi, "Her birimiz kendi başımıza bir etki yapma fırsatına sahibiz, ama birlikte olduğumuzda bu etki daha büyüktür." Kutsal Yazılar'da eğitimidir ve birlikte uyum içinde çalışan iki kişinin emeğinin tek başlarına yapabileceklerinin on katı olacağını bilir (bkz. Yasa'nın Tekrarı 32:30). Ayrıca daha çok imanlı bir araya geldikçe ürünlerin de çoğalacağını farkındadır. Yüreğinde yanan bir diğer gerçek, hakiki hizmetkârların bir takımın parçası olmak istediği ve övgü almayı umursamadığıdır. Riley'in tutumu çoğaltma için gereken bu önemli öğeleri içeriyordu.

İlk Şükran Günü fırsatı geldiğinde Riley, hindiler satın almak için ailesinden ve arkadaşlarından para topladı. Çoğaltıcı bir düşünceyle, o ve Dave topladıkları miktarın aynısını vermeyi taahhüt ettiler. O yıl, on bir hindi satın aldı ve arabasının kaportası üstünde ismini gizli tutarak dağıttı. İkinci yıl, hindilerin sayısı otuz bire çıktı.

Üçüncü yıl, ailesine ve arkadaşlarına anonim olmak şartıyla bu vizyonu başkalarıyla paylaşabileceklerini söyledi. Böyle yaptılar ve girişim hızla çoğalmaya başladı. Beşinci yılda beş yüz aileye ulaştılar ve her bağışın yanına ayrıca iki konserve sebze ile dolmalık malzeme verebildiler.

İşte o sırada, Kurtuluş Ordusu adlı kuruluşla resmi bir *anonim* dağıtım sözleşmesi yaptı. Bu yardım kuruluşu sosyal hizmetlerle bağlantılıdır ve gerçekten ihtiyacı olan insanları taramak için bir başvuru süreci vardı. Seçilen kişilerin ihtiyaçlarını sağlamaları için başka seçenekleri yoktu (yiyecek karneleri, devlet yardımları vs.). Riley ve takımı, Kurtuluş Ordusu'na ait bir yerde hem doğrudan arabaya hem de yayalara dağıtım alanları kurdu.

Muhtaç oldukları yiyecekleri almak için birçok kişi değişik fikirler üretti. Yük arabaları çektiler, sepetli bisikletler sürdüler, alışveriş arabalarını iteklediler, arabası olan komşularından yardım istediler ya da sadece yürüdüler ve hindiyi, sebzeleri ve dolmalık malzemeyi alıp bazen uzak mesafedeki karavanlarına, dairelerine, parklara ya da yaşadıkları diğer açık alanlara taşıdılar. Evsiz bir adam, kendisi ve arkadaşları için aldığı hindiyi pişirmek için çöpe atılmış bir tava ile propan tüpünü kullanmayı akıl etmişti.

Sonunda dağıtım o kadar büyüdü ki, gelen kalabalıkları idare etmek için yeni bir alan gerekti. Yakınlardaki YMCA kuruluşunun geniş ve boş bir arazisi vardı, ama YMCA ile Kurtuluş Ordusu arasındaki ilişkiler gergindi.

Ortaya çıkan ihtiyaç, bu iki kuruluşu farklılıklarını çözümlene yoluna götürdü. Böylece uzlaştılar ve o zamandan beri Riley'in projesinin yanı sıra diğer toplumsal girişimlerde birlikte çalıştılar.

Riley ve Dave, her yıl bir önceki yılın dağıtım sayısını aşacak bir hedef belirliyor. Kendi ilçelerinde yaşayan hiç kimsenin Şükran Günü'nü düzgün bir yemek yemeden geçirmemesi için kararlıydılar. Sayı arttıkça dağıtım daha karmaşık ve zor hale geldi, özellikle de artan fiyatlar ve bazı arkadaşların hizmeti bırakması ya da taşınması nedeniyle. Çift, finansal olarak daha güçlüydü ve ilerlemenin bu dönemde gecikmesini istemiyorlardı, bu nedenle bağışlanan her bir dolar için iki dolar vermeyi kararlaştırdılar. (Bir not olarak, bu altı yıl içinde finansal olarak güçlenmeleri şaşırtıcı değil. Tanrı, daha etkin olabilmeleri için onların bağışlarını çoğaltıyordu.)

Riley'in sözleriyle, "Bir şekilde Tanrı, her zaman farklı kaynaklardan para sağlıyor, toplumların daha da yükselmesine neden oluyor." Ve bunu daha da şaşırtıcı hale getiren şey, çiftin daha en başında devlet programlarından ya da başka kuruluşlardan bir kuruş para almamaya karar vermeleriydi. Tüm para aileden, arkadaşlardan ve arkadaşların çevresinden gelmeliydi.

Sayıların artmasıyla birlikte yeni güçlükler ortaya çıktı. İhtiyaç sahiplerinin çokluğu nedeniyle bütün hindileri bir gün içinde dağıtmak imkânsızlaştı. Riley ve Dave, bu yüzden dağıtımı iki güne yaymak zorunda kaldılar, bu durum önemli bir engel oluşturdu: İkinci günkü dağıtım için hindileri bir geceliğine nerede depolayacaklardı? Riley bu soruna bir çözüm bulmak için ısrar etti. Gece yarısı hindileri satın aldıkları büyük market zinciri devreye girdi ve soğuk hava kamyonlarını ödünç verdi. Böylece para depolama yerine yiyeceğe harcanabilirdi.

Listelenemeyecek kadar çok sayıda başka engeller ve zorluklarla da karşılaştılar. Bu çiftin imanı güçlü ve kararlılıkları kaya gibi. Sıkıntılar karşısında sürekli dua ettiler, Tanrı'ya yakardılar, esinlenen stratejik fikirler edindiler ve Tanrı'nın lütfuyla yardım gördüler.

Hizmetlerinde yirmi altıncı yıla eriştiler ve ben bu satırları yazarken sadece bu yıl 10.500 aileyi doyurdular (bir ailede ortalama 4 kişi olsa, toplam kişi sayısı 42.000 olur). Kendi ilçelerinin tamamında ve iki komşu ilçenin büyük kısmında yaşayan muhtaç kişileri etkin biçimde doyurdular (bu bölgenin Amerika'nın en büyük şehirlerinden birini içine aldığı unutmayın). Bunun için, her biri on beş metre uzunluğunda beş römorku hindiyle, üç römorku da sebze ve dolmalık malzemelerle doldurdular. İki yüzden fazla gönüllü bu iş için seferber oldu ve pek çoğu günler öncesinden çalışmaya başladı. Bu kişilerin çoğu başlangıçtan beri Riley'le birlikte ve şaşırtıcı olan şey şu: Gönüllülerin

çoğunluğu hâlâ “Hindi” Hanımın gerçek kimliğini bilmiyor!

Tanık oldukları çoğaltma aracılığıyla gerçekleşen mucizelerin, hikâyelerin ve değişen hayatların tam bir listesini çıkarmak imkânsız. Sayısız insan İsa’ya iman etti ve bunların başında Riley’in kocası Dave geliyor. Birçokları imana geri döndü. Aileler barıştı ve devlet görevlileri, market işçileri, Kurtuluş Ordusu ve YMCA çalışanları, gönüllüler ve bir bakıma tüm toplum bu hizmetten ilham aldı.

Birkaç kısa hikâye paylaşmama izin verin. Riley’in arkadaşlarından biri yerel bir motorsiklet kulübünün saymanı. Bu sayman her yıl kulüp üyelerinden “Hindi” Hanım için bağış toplamalarını istiyor. Kimin daha çok verebileceği konusunda birbirlerine meydan okuyorlar. Riley geçen yılki Şükran Günü’nden sonra, motorcuların gelecek Şükran Günü için bağışlarını 3.000 dolar artıracaklarını bildiren bir mesaj aldı.

Bir yıl, “Hindi” Hanım’ın takımı dağıtımın ardından arta kalanları yerel bir kiliseye bağışlamaya karar verdi. Aldıkları bu bağış, Şükran Günü’nde ve yılın diğer zamanlarında kendi yardım programlarını başlatmaları için tüm kiliseyi teşvik etti.

Farklı eyaletlere transfer olan Kurtuluş Ordusu takım üyeleri Riley’inkini örnek alan programlar başlatmak için hevesliler. Riley’in hikâyesini çok uzaklardan duyan diğer takım üyeleriye, hizmeti öğrenmek için Riley’in bölgesine taşındı.

Riley bir pastör değil, bir kilise adına çalışmıyor ve bir iş kadını ya da işletme müdürü değil. O bir eş, bir anne ve sadakatle kiliseye katılan adanmış bir imanlı. Yaptığı çoğaltmadan memnun olan güçlü bir Tanrı’ya hizmet ettiğini çok iyi biliyor. Bu çiftin arkadaşı olmaktan onur duyuyorum.

EBEDİ ÇOĞALTMANIN BİR NUMARALI ÖRNEĞİ

Sevgiyle motive olan hizmet çoğaltmanın katalizörüdür. Kutsal Yazılar’da çoğaltmayla ilgili bazı harika hikâyeleri düşünelim. Elbette, hepsinin üstünde İsa yer alır. Şöyle diyor:

“Sizin aranızda böyle olmayacak. Aranızda büyük olmak isteyen, ötekilerin hizmetkârı olsun. Aranızda birinci olmak isteyen, hepinizin kulu olsun. Çünkü İnsanoğlu bile hizmet edilmeye değil, *hizmet etmeye ve canını birçokları için fideye olarak vermeye geldi.*” (Markos 10:43-45)

İsa, hakiki büyüklüğe götüren yolu tarif eder—hizmet edilmeyi değil, hizmet etmeyi amaçlamak. Yaptığı yüce hizmet eylemini tanımlarken şu

sözleri kullanması şaşırtıcı değildir: “Size doğrusunu söyleyeyim, buğday tanesi toprağa düşüp ölmedikçe yalnız kalır. Ama ölürse çok ürün verir” (Yuhanna 12:24). Bir kez daha, *ekmek* (ya da *yatırım yapmak*) ve *biçmek* kavramları ima edilmektedir. Ekilen bir buğday tanesinin pek çok ürün vermesi gibi, İsa’nın itaatkâr hizmeti de sayısız Tanrı oğulları ve kızları üretmiştir. Ne müthiş bir örnek! O yolu açtı, çıtayı koydu ve bize *etkin* çoğaltmanın yolunu gösterdi. İsa bize şöyle diyor:

“Siz beni Öğretmen ve Rab diye çağırıyorsunuz. Doğru söylüyorsunuz, öyleyim. Ben Rab ve Öğretmen olduğum halde ayaklarınızı yıkadım; öyleyse, sizler de birbirinizin ayaklarını yıkamalısınız. Size yaptığımın aynısını yapmanız için *bir örnek gösterdim.*” (Yuhanna 13:13-15)

Bir önder ve iletişimci olarak, *son sözün* önemini iyi bilirim. Son söz okuyucunuza, dinleyicinize, öğrencinize, takım üyenize, çalışanınıza, çocuğunuza vs. bıraktığınız beyan ya da mesajdır. Dinleyicilerinizin nihai olarak almasını istediğiniz hâkim düşüncedir.

Veryüzünde hizmet ettiği dönemde İsa’nın söylediği son söz neydi? Çarmıha gerilmeden hemen önce örnek olarak tasvir ettiği bir vaazdı; öğrencilerinin ayaklarını yıkamasıydı.

Size karşı dürüst olacağım; genç bir imanlıyken, küçük bir grupta ne zaman birisi “Birbirimizin ayağını yıkayalım” önerisi getirdiğinde bu beni son derece rahatsız ederdi. Ortamdan sıvışmak için hemen bir sebep uydurdum, çünkü erkeklerin ayaklarıma dokunmasından hoşlanmazdım!

Yıllar sonra, ayak yıkamanın arkadaşlarımla uyguladığı bir gelenek olduğunu bilmekten mutluyum. Benzer bir örnek Musa’nın bir direğin üzerine yılan koymasına (bkz. Çölde Sayım 21:8–9) ve ona bakan herkesin yılan ısırığından iyileşmesidir. Mucizevi ve güçlü bir olaydı. Ancak, birçok kuşak sonra, İsraililer bu yılanı bir put haline getirdiler (bkz. 2. Krallar 18:4). Bu yılanın özgün olarak simgelediği Rab’be itaat etmek konusuna odaklanmak yerine nesnenin kendisini öne çıkardılar.

1980’lerde Kutsal Kitap çalışma gruplarında benzer bir yol izledik. “Ayak yıkama” ritüelini özgün anlamından kopardık. Temsil ettiği şey yerine eylemin kendisine odaklandık. Birinci yüzyılda yollar taşlı değildi ve yürümeden gayri yegâne ulaşım yolu binek hayvanlarıydı, üstelik henüz Adidas ya da Nike marka tenis ayakkabıları üretilmemişti. İnsanlar sandaletler girer ya da birçok durumda ayakkabısız gezerlerdi ve bu yüzden ayakları toz, toprak, hayvan gübresi vs. ile kirlenirdi. O dönemde,

ayakların günümüz Batı dünyasının bilmediği bir derecede kokulu ve kirli olduğunu söylemek yanlış olmaz.

İnsanlar zengin birinin evine girdiklerinde, hizmetkârlar ya da köleler efendilerinin, ailesinin ve konuklarının ayaklarını yıkamalıydı. Üst sınıftan kişilerin evlerinde çeşitli sorumluluklar vardı: ahırların bakımı, yemek pişirme, odaların temizlenmesi ve diğerleri. Ayak yıkamaksa en düşük derecedeki hizmetkârın görevidi. Bazı çevreler bunu daha da ileri götürdü; bu sevimsiz görev özellikle en düşük kadın kölelere tahsis edilirdi, zira bu iğrenç bir işi yapmak için en “değersiz” görülenler onlardı.

Son Akşam Yemeği’nde İsa ve on iki öğrencisi, rahatça sıgacakları ayrı bir odası olan geniş bir evdeydiler. Muhtemelen çevredeki en varlıklı ev orasıydı. Saatler öncesinde, bu on iki adamın her birinin ayakları evdeki en düşük hizmetkâr tarafından yıkanmıştı. Ama aynı akşam şok edici bir şey oldu ve İsa sadece eline leğeni alıp suyla doldurmadı, ayrıca öğretmenliğini simgeleyen üstlüğü çıkardı ve ayaklarını yıkamaya başladı. İsa’nın ne yaptığını ve bunun neyi temsil ettiğini tam olarak anladılar. Bunun aksine, üniversitedeyken ayak yıkamak kafamı karıştırıyordu ve ayaklarım temiz olduğu için reddediyordum: Kutsal Kitap çalışmasından hemen önce duş almıştım. Ayrıca beni rahatsız ediyordu: *Neredeyse hiç tanımadığım bir adam neden ayaklarımı yıkamaya teşebbüs ediyor?*

Eğer İsa’nın sözlerini yeniden okursanız, çok daha büyük bir anlam kazanacaklar. Kalıcı bir izlenim bırakıyordu: hayatlarının sonuna dek öğrencilerle birlikte kalacak bir resimdi bu. *Son söz.*

Özetle, büyük olmak için gönüllü olarak en düşük hizmetkârın yerini almalıyız. İsa’nın “yumuşak huylu, alçakgönüllüyüm” demesinin nedeni bu olabilir mi (Matta 11:29)?

Bunu idrak etmem zaman aldı. İman ettiğim ilk yıllarda, birçoğumuzun hizmet denince bunun tam tersini anladığımızı düşündüm. Dile getirilmeyen inancımız şuydu, *“Kalabalıklara konuşmadıkça ya da önderlik etmedikçe üstünlük kazanılmaz.”* Hizmet etmek kilisemizdeki düşük pozisyonlu kişiler içindi. Eğer yeterince çok çalışırsan, sonunda önemli bir kişi olurdun. Ah, algımız ne kadar sapmıştı!

Olgunlaşma sürecimde Kutsal Ruh’un gösterdiği sabır için son derece minnettarım! Düşüncelerimi değiştirip dönüştürdü, ama bu dönüşüm zaman aldı. Daha önce ifade ettiğim gibi, hizmetteki ilk dört yılım pastörümüzün kişisel ihtiyaçlarıyla ilgilenmekle geçti.

Bir gün sıradan işlerle uğraşırken, Tanrı’nın Ruhu bana fısıldadı, *“Oğlum, seni terfi ettiriyorum, daha büyük bir hizmet pozisyonu olacak.*

Şimdi işini berbat edersen, bundan sadece kuru temizlemedeki bir gömlek zarar görür. Ama insanlara hizmette yenisi alınabilecek bir gömlek zarar görmeyecek; hayatlar, sevdiğim insanlar zarar görecektir.” Bu sözler karşısında olduğum yere çakılıp kaldım. Daha yüksek pozisyonların daha büyük hizmet sorumlulukları içerdiğini açıklamış ve küçük işlerde her zaman sadık olmanın önemini vurgulamıştı. Gerçek hazineye, yani insanlara hizmet ettiğim zaman hizmetkâr statüm değişmeyecekti.

Rebeka

Özverili hizmetten kaynaklanan çoğaltmanın ilginç bir örneği Eski Antlaşma’daki Rebeka’nın hayatında görülür. Hikâyeyi kısaca hatırlayalım.

İbrahim, varisi İshak için bir gelin bulması amacıyla en güvendiği uşağını ayrılmış olduğu ülkeye geri gönderdi. Uşak, uzun sürecek yolculuk için yanına on deve alarak hemen yola çıktı.

İbrahim’in uşağı ülkeye vardığında, genç kadınların su çekmek için kuyuya geldikleri zamandı. Bunun üzerine şöyle dua etti, “Birine, ‘Lütfen testini indir, biraz su içeyim’ diyeceğim. O da, ‘Sen iç, ben de develerine içireyim’ derse, bileceğim ki o kız kulun İshak için seçtiğin kızdır. Böylece efendime iyilik ettiğini anlayacağım” (Yaratılış 24:14).

O duasını bitirmeden Rebeka omuzunda su testisiyle çıkageldi. Uşak hemen ondan su istedi. Bundan sonra olanlar görülmeye değer:

“Rebeka, ‘İç, efendim’ diyerek *hemen* testisini indirdi, içmesi için ona uzattı. Ona su verdikten sonra, ‘Develerin için de su çekeyim’ dedi, ‘Kanıncaya kadar içsinler.’ *Çabucak* suyu hayvanların teknesine boşalttı, yine su çekmek için kuyuya *koşt*. Adamın bütün develeri için su çekti.” (Yaratılış 24:18-20)

Uşak, on devenin tamamına yeterince su verene dek Rebeka’yı sessizce izledi. Bu birkaç ayette Rebeka’nın hizmetinin göze çarpan bazı özelliklerini görebiliriz. Aşağıda bunları tek tek listeliyorum:

- *İstekli*. Ayaklarını sürümedi. Her şeyi çabucak, hatta kuyuya ileri geri koşarak yaptı. Yavaş ya da gevşek yapılan hizmet hakiki hizmet değildir. Hizmet ederken gayet uyuşuk bir halde “Bütün bu işlerden yoruldum” tavrını sergileyen kişilere rastladınız mı? Rebeka ya da herhangi bir hakiki hizmetkâr böyle değildir. Hakiki hizmetkârlar, eylemlerinden belli olan istekli ve enerjik bir tutuma sahiptir.

- *Fazladan bin adım.* Hizmetkârlar mükemmeliyetçidir. Rebeka kendisinden istenilenleri çok aştı. Çoğumuz deve sahibi olmadığımız ya da bir Ortadoğu çölünde yaşamadığımız için, Rebeka'nın hizmetini daha da müthiş kılan şu ayrıntıyı yakalayamayız. Uzun bir yolun ardından, susuz kalmış bir deve yüz ila yüz elli litre kadar su içebilir. Ve İbrahim'in uşağının on devesi vardı! Haydi, hesap yapalım: Her deve sadece yüz litre su içmiş olsa, Rebeka'nın kuyudan bin litre su çekmesi ve taşınması gerekiyordu! Eğer ortalama bir su testisi 20 litre su alıyorsa, hayvanların teknesine su taşımak için kuyuya elli kez gidip gelmesi gerekiyordu.

Ama olay bundan daha şaşırtıcı! O günlerde iki tür kuyu vardı. Birinci tür kuyularda bir kovanın ucuna ip bağlanırdı ve kova kuyunun içine sarkıtılarak dipteki su çekilirdi. Diğer tür kuyularda ise yer altındaki su pınarına erişmek için yirmi otuz basamak kadar aşağı inilirdi. Rebeka'nın su çektiği kuyunun hangi tür olduğunu biliyor muyuz? Büyük ihtimalle ikinci türdü, çünkü uşak daha sonra Rebeka'nın yaptıklarını ailesine anlatırken "Pınar başına gidip su aldı" ifadesini kullandı (45. ayet). Omuzunda yirmi litre su taşıyarak sadece elli kere kuyuya gidip gelmekle kalmadı, ayrıca her keresinde bütün o basamakları da inip çıktı. Ve unutmayın—kendisine sorulmadan bu işi yapmaya gönüllü oldu! Bu bizi bir sonraki noktaya götürür.

- Duyarlı. Hakiki bir hizmetkâr bir ihtiyaç belirttiğinde hizmete çağrılmayı beklemez; hemen harekete geçer. Yıllar boyunca edindiğim tecrübeler göre, sürekli çağrılmayı bekleyen kişilerin çoğaltmadıkları açıkça görülür. Her zaman eyleme ilk önce geçenler artıran kişiler olmuştur.
- Adanmış. Görev zor olmasına rağmen, Rebeka gayretle hizmet etti. Yıllar içinde bir davranış biçimi gözlemlerim: görev ne kadar zorsa, harika tutumlar o kadar çabuk azalıyor—bu insan doğasıdır. Ancak, biz İsa Mesih'in doğasına sahibiz. O, hayal edilemez bir güçlükten geçerken bile asla vazgeçmedi. İsa'nın doğasıyla yaşayın ve Rebeka'dan ilham alın!
- Tamamlama. Rebeka işini tamamlayana dek durmadı. O vazgeçen biri değildi. Bir görevin yüzde doksanını yapmak o görevi tamamlamak değildir. Kral Saul'un Amalekiler'le savaşında bunu yaptığını hatırlıyoruz: On binlercesini öldürüp birini sağ bıraktığında, Tanrı onun emeğini ödüllendirmedi

(bkz. 1. Samuel 15). Rebeka, bütün bu işleri emeğinin karşılığında bir ödül alacağını bilmeden yaptı. Hizmetkârlığın hakiki işareti budur: Hizmetkârlar ödül karşılığında çalışmazlar, ama hizmet etme eyleminin kendisini ödül olarak görürler. Hizmetin getirdiği sevinci, tatmin duygusunu ve iç huzurunu severler. Eğer bir ödül varsa, bu ödül motivasyon kaynağı değil, fazladan bir bereket olur. Rebeka'nın ödülü muhteşemdi. Suardığı on devenin yüklerinde kendisine ayrılmış hazineler ve armağanlar olduğunu ve bir Tanrı adamıyla evleneceğini bilmiyordu. Ama bunların hiçbiri hakiki ödül değildi: Kalıcı ödül Tanrı'nın İbrahim'e verdiği vaadin parçası olmaktı. Birçok ulusun annesi olacaktı. Bütün uluslar onun aracılığıyla kutsanacaktı. Rebeka müthiş bir çoğaltma yaptı.

BAŞKA ÖRNEKLER

Kutsal Yazılar'da hizmetkâr bir yürekten kaynaklanan ebedi çoğaltmanın başka birçok örneği vardır. Kişisel çalışma zamanınızda daha ayrıntılı inceleyebileceğiniz birkaç örneği aşağıda veriyorum.

Rut

Moavlı Rut, kaynanası Naomi tarafından üç kez kendi yurduna dönmesi için teşvik edildi. Ama Rut bunu reddederek şöyle karşılık verdi:

“Seni bırakıp geri dönmemi isteme! Sen nereye gidersen ben de oraya gideceğim, sen nerede kalırsan ben de orada kalacağım. Senin halkın benim halkım, senin Tanrın benim Tanrım olacak.”
(Rut 1:16)

Rut da tıpkı Rebeka gibi işler kötüye gittiğinde bile fazladan bin adım yürümeye, sıkı çalışmaya ve adanmaya istekliydi. Rut'un yolu muhtemelen Rebeka'dan daha zordu. Moavlı olduğu için, kent halkı soyu yüzünden büyük olasılıkla ona zulmedecekti. Gene de kaynanasına sadakatle hizmet etmek için her zorluğa katlanmayı göze aldı.

Sonuç ne oldu? Kral Davut, Kral Süleyman ve tüm Yahuda kralları dahil birçok büyük soylu adamın annesi oldu. Üstelik, İsa Mesih'in soy ağacında yer aldı. O da İbrahim'e vaat edilen ebedi çoğaltma antlaşmasına dahil oldu.

Elişa

İlyas tarafından üç kez ondan ayrılması için teşvik edilmesine rağmen, Elişa, yine de İlyas'ın yanında kalıp ona hizmet etmeye kararlıydı. Diğer

peygamberler birden çok kez İlyas'a hizmet ettiği için onu alaya alıp hor görmesine rağmen, Elişa onunla kaldı. Diğerlerinin düşüncesi mantıklı görünüyordu; onlar tam zamanlı peygamberler olmuş, statü ve deneyim kazanmışlardı. İlyas yanından alındığında Elişa'nın payına ne düşecekti? Kendi hizmetini kurma fırsatlarını değerlendirmek yerine İlyas'a hizmet ederek yıllarını boşa mı harcamıştı? Diğer peygamberlerin düşüncesi böyleydi, ama Elişa onları dinlemedi. Bunun yerine, kararlı bir tavırla her seferinde onlara "konuşmayın!" dedi (bkz. 2. Krallar 2). Hizmet etmekten ve görevini tamamlamaktan caymayacaktı.

Elişa'nın tutumu Rebeka ve Rut'un kine benzerdi. Sonuç ne dolu? İlyas'ın yaptığından iki kat fazla mucize gerçekleştirdi ve İlyas'ın yapamadığını yaparak İzebel'in hanedanlığına son verdi. Çoğalttı!

Gehazi

Gehazi Elişa'nın hizmetini çoğaltma fırsatına sahipti, ama hizmetkâr yüreğine sahip değildi. Kendi çıkarını arayan, açgözlü biriydi ve bu nedenle etkin çoğaltma yapamadı (bkz. 2. Krallar 5).

X

Yeni Antlaşma'da dullara yardım dağıtan öğrenciler görüyoruz. Bu sorumluluğu ciddiye aldılar. Görevlerini iyi yapmaları için elçiler dua edip ellerini onların üzerine koydular. Sonuç etkileyiciydi, zira Elçilerin İşleri'nde bu şaşırtıcı cümleyi okuruz:

"Böylece Tanrı'nın sözü yayılıyor, Yeruşalim'deki öğrencilerin sayısı *artıkça artıyor*, kâhinlerden birçoğu da iman çağrısına uyuyordu." (Elçilerin İşleri 6:7)

Şaşırtıcı olan neydi? Bu sözleri sesli söyleyin: "artıkça artıyordu." Bunu bir düşünün! Bu sözler, Petrus'un Pentikost Günü'nde üç bin kişinin yeniden doğmasıyla sonuçlanan klasik vaazından sonra kullanılmadı. Hayır, orada *katıldı* sözcüğü geçiyor (bkz. Elçilerin İşleri 2:41). Günlük olarak iman edenleri açıklarken de *gene katıyordu* sözcüğünü görüyoruz (bkz. Elçilerin İşleri 2:47). Kısa süre sonra beş kin kişiye ulaşan imanlı sayısında da aynı şeyi görüyoruz (bkz. Elçilerin İşleri 4:4).

Tüm kilisenin Egemenliği büyütme için birlikte etkin olduğu Elçilerin İşleri 6. bölüme kadar *artıkça artma* (çoğaltma) ifadesi kullanılmaz.

Günümüzde Stan, Mike, Phil, Riley ve Dave gibi insanlar hizmet

yerlerini aldıkları ve armağanlarını kullandıkları zaman çoğaltma gerçekleşiyor. İşte o zaman arttıkça artmayı, *yani büyük çoğaltmayı* görüyoruz.

KRİTİK ÖĞE

Şimdi etkin çoğaltmanın kritik ögesini anlıyor musunuz? Kutsal Yazılar'dan gördüğümüz örnekler ışığında arkadaşlarımız Riley ve Dave'i tekrar düşünelim. Esinlenmiş stratejiler kuran ve iyi hizmet eden bu çift hâlihazırda on binlerce insanın hayatını etkiledi. İsa'nın sözlerine göre Tanrı'nın Egemenliği'nde büyük oldular. Aynı şey Stan, Mike, Phil ve Dana için de geçerli. Her biri hakiki hizmetkârların özelliklerini taşıyor.

Ancak şu sözleri dikkatle dinleyin: *Bencil bir tutumla çoğaltabilirsiniz*, ama bıraktığınız etki kalıcı olmaz. Çoğaltan insanlar bulunduğunu biliyoruz, ama bunu kişisel kazanç motivasyonu ile yaptıkları için bir gün bütün emeklerinin yanıp tükeneceğini görecekler. İsa bunu, kendisine daha büyük ambarlar yapan zengin adam benzetmesinde tasvir eder. Adam kendini beğenmiş bir tavırla "Ey canım, yıllarca yetecek kadar bol malın var. Rahatına bak, ye, iç, yaşamın tadını çıkar" diyerek kendisini kutlar. Ama hikâyenin sonu adam için iyi bitmez, çünkü başardığı her şey bir an içinde yok olup gider.

Bu kitabın başlıca mesajı, kendinize yeryüzünde hazineler biriktirmeniz için size iman aşlamak değil, hayatınızı başkalarına hizmet etmeye adanmanız için sizi teşvik etmektir. İsa bunu yaptığımız zaman, imansızların peşinde gittiği şeylerin bize verileceğini beyan eder (bkz. Matta 6:33). Bunu biliyorum, çünkü ilk elden deneyim ettim.

Lisa ve benim ilk kilisemizle ilgili hikâyemize geri dönelim. Altı yıl boyunca bu zehirli ortamda bulunmanın sonucunda, çoğaltma konusunda sağlıksız fikirlerim vardı. Ayrıldıktan kısa süre sonra, bir sabah arabamı sürerken Kutsal Ruh'la dönüştüren ve özgürleştiren birçok karşılaşmamdan birini yaşadım. Bana şöyle dedi, "Oğlum, bereketleri almak için yüzümü arama. Bırak onları sana vereyim."

Hemen aklıma Matta 6:33 ayeti geldi: "Siz öncelikle O'nun egemenliğinin ve doğruluğunun ardından gidin, o zaman size bütün bunlar da verilecektir." Kutsal Ruh'un sözleri bana düzgün bir bakış açısı sağladı ve içimde kalan bencil eğilimlerin kökünün kazanmasına yardımcı oldu.

Ah, O'na yürekten şükrediyorum. Bencil ve açgözlü olmanın nasıl olduğunu biliyorum; mutsuzluk, gerilim ve Tanrı'nın huzurundan uzak

olmak. Tanrı'nın yolunu ve yüreğini, yani öncelikle O'nun Egemenliğini büyötmeyi amaçlamayı öğrenmek, gündelik hayatıma bol bol sevinç, esenlik ve huzur getirdi!

X

Şimdi şu soruyu sormamızın zamanı geldi: Kendi işimizin lideri değilsek ve bir başkasının takımında hizmet ediyorsak nasıl çoğaltacağız? Bu soruyu gelecek bölümde cevaplayalım ve bundan çok faydalanacağız.

DÜŞÜNÜN

1. İsa, hizmet etmeyi hakiki büyüklüğe götüren yol olarak tanımlar. İsa hizmet etmeyi nasıl resmetti? Hizmetinin sonuçları ne oldu? Tanrı'nın büyüklüğe götüren yolu dünyanınkinden nasıl ayrılır?
2. Rebeka'nın hikâyesini düşünün. Onun hizmetinin dikkate değer özellikleri neydi?
3. Bencil bir tutumla çoğaltabilirsiniz, ama bıraktığınız etki ebedi olmaz. Almak için hizmet etmekle vermek için hizmet etmek arasındaki fark nedir? Özveriyle hizmet etmek neden önemlidir?

“Bu nedenle beni örnek almaya çağırıyorum sizi.”

- 1. Korintliler 4:16

Beni Örnek Alın

Çoğaltmayı engelleyen ve onu ilerleten şeyleri konuşmadan önce, ele almamız gereken önemli bir konu daha var. Bir işverenin altında çalışıyorsak ya da bir başkasına hizmet ediyorsak nasıl çoğaltırız? Çoğu zaman birçoğumuzun çalışma durumu tam olarak budur.

Bu konuyu ele almak için özellikle hizmet alanına odaklanacağım, ama bu ilkeler iş dünyasında, piyasada, eğitim alanında, sağlık sektöründe, devlette, medyada, spor dünyasında, sanat camiasında ve günümüz dünyasındaki herhangi bir alanda her türlü pozisyon için geçerlidir.

Pavlus şöyle söylüyor, “Kâhyada aranan başlıca nitelik güvenilir olmasıdır” (1. Korintliler 4:2). Kutsal Yazılar’dan öğrendiğimize göre güvenilir olmanın başlıca göstergesi çoğaltmaktır. Mektubunun birkaç ayet sonrasında Pavlus, çoğaltmanın anahtar bir bileşenini ortaya koyar. Şöyle yazar:

“Çünkü Mesih’in yolunda sayısız eğiticiniz olsa da *çok sayıda* babanız yoktur. Size Müjde’yi ulaştırmakla Mesih İsa’da manevi babanız oldum.” (1. Korintliler 4:15)

Pavlus Korint Kilisesi’nin *babasıydı*. Bu ayette belirtildiği gibi, *baba* kavramı kesin olarak bir kimseyi imana yönlendiren kişidir. Ancak baba ifadesi farklı biçimlerde de tanımlanabilir. Kutsal Yazılar’da baba, daha sıklıkla imana dönüşle ilgili olmayan birini tanımlar.

Aynı Pavlus, Galatyalılar’a mektubunda şu cümleyi kurar: “Yahudi dininde yaşıtım olan soydaşlarımın birçoğundan daha ilerideydim, atalarımın geleneklerini savunmakta çok daha gayretliydim” (Galatyalılar 1:14). Pavlus burada babalar anlamındaki *atalar* sözcüğünü kullanırken herhangi bir kişiden değil, geldiği soydan söz eder. Bu durumda “çok sayıda babanız yoktur” sözüyle çelişmez.

Pavlus Timoteos'u sıklıkla "oğlu" olarak adlandırır. Ancak, Timoteos'u imana yönlendiren Pavlus değildi, zira "Pavlus, Derbe ve Listra'ya da uğradı. Listra'da Timoteos adında bir İsa öğrencisi vardı. Annesi imanlı bir Yahudi, babası ise Grek'ti. Listra ve Konya'daki kardeşler ondan övgüyle söz ediyorlardı" (Elçilerin İşleri 16:1-2). Belli ki, Pavlus Timoteos'la tanıştığı zaman, hâlihazırda övgüyle sözü edilen bir imanlıydı.

Eski Antlaşma'ya baktığımızda, Davut'un sert ve acımasız önderine "babam" dediğini (bkz. 1. Samuel 24:11), Elişa'nın da kendi önderini "babam" (2. Krallar 2:12) diye çağırdığını okuyoruz. İlyas "ben atalarımın (babalarımın) daha iyi değilim" der (bkz. 1. Krallar 19:4) ve liste uzar gider.

Bu kitapta niyetim *babanın ne olduğunu* incelemek yerine, *bir babanın neyi temsil edebileceğini* göstermektir. Bir baba bir kişiye ya da topluluğa önderlik, ruhsal gıda ve kültür sağlayan kişidir. Ele aldığımız konu uyarınca bir baba çeşitli rollerde olabilir: patronunuz, işvereniniz, bölüm şefiniz, pastörünüz, küçük grup önderiniz, hareketinizin gözetmeni, öğretmeniniz, koçunuz, hizmet ettiğiniz doktor ve liste devam eder. Elbette, muhtemelen bu durumlarda bir "babanın" kolaylıkla bir kadın olabileceği sonucuna varırsınız. Bu yüzden, babalardan söz ederken bu rolde duran kadınları da tanıma dahil ediyorum.

FARKLI HİZMET TARZLARI

Pavlus, Korint Kilisesi'nin babası olarak sonraki ayette şu talimatı verir: "Bu nedenle beni örnek almaya çağırıyorum sizi" (1. Korintliler 4:16).

Pavlus burada "Mesih'i örnek aldığım gibi, siz de beni örnek alın" demez (Bu sözü daha sonra on birinci bölümde söyler.) Ancak, burada basit olarak "beni örnek alın" sözü vardır. Bunun için iyi bir amacı vardır ve bu amaç sonraki ayette açıklanır:

"Rab'be *sadık* olan sevgili çocuğum Timoteos'u *bu amaçla* size gönderiyorum. Her yerde, her kilisede öğrettiğim ve Mesih'te *izlediğim yolları* o size anımsatacaktır." (1. Korintliler 4:17)

Cümlelerin içinde "bu amaçla" ifadesi önemlidir. Pavlus, önceki ayette okuyucularını onu örnek almaya çağırmıştır. Ve vizyon, yöntemler, kültür ve kanılar bakımından kopukluk olmamasını temin etmek için, *sadık* oğlunu onlara göndermektedir. *Sadık* bir oğlun göstergesi nedir? *Sadık bir oğul ya da kız babasının izlediği yolları çoğaltacaktır!* Bunu birazdan daha ayrıntılı ele alacağım, ama önce şunu düşünelim: Pavlus, mektubunda Timoteos'un "Elçi Petrus'un Mesih'te izlediği yolları anımsatacağını" söylemez. Petrus

kilisenin hakiki bir önderi miydi? Kesinlikle evet. Tanrı'nın meshettiği bir önder miydi? Elbette. Kutsal Kitap'ta onun adını taşıyan iki mektup var! Petrus, süre olarak Pavlus'tan daha kıdemli bir elçi miydi? Yine evet.

Gene Pavlus, Timoteos'un "Elçi Yakup'un Mesih'te izlediği yolları anımsatacağını" da yazmaz. Petrus gibi Yakup da kilisede hakiki bir babaydı, Pavlus'tan daha uzun zamandır elçiydi ve güvenilir bir önderdi. Onun da Kutsal Yazılar içinde adıyla anılan bir mektubu var ve Yeruşalim Kilisesi'nin gözetmeni olarak hizmet etti.

Petrus ve Yakup'un hizmet tarzı Pavlus'tan farklı mıydı? Evet. O zaman Pavlus'un yazıları ve izlediği yollar Petrus ve Yakup'unkileri geçersiz mi kılıyor? Kesinlikle hayır! Ancak, onların izlediği yollar Pavlus'un ruhsal babalık yaptığı Korint Kilisesi için uygun değildi.

Pavlus Korint Kilisesi'nde kendi kültürünü yerleştirme sürecindeydi. Onun yöntemleri diğer "babalardan" farklıydı, ama hepsi yüce imanın temellerine ve Mesih'in öğretilerine sadıktı. Buna rağmen, her biri bütün ulusları Mesih'in öğrencileri olarak yetiştirme görevinde farklı yöntemlere, yollara ve kanılara sahipti.

Bu durum birçok imanlının aşına olmadığı bir gerçeği vurgular ve bu farkındalık eksikliği çoğu zaman Mesih'in bedeninde görülen zararlı bölünmelerin kaynağıdır. İşte gerçek şu: Kilisede farklı hizmet tarzları vardır. Diğer bir deyişle, Tanrı'nın Egemenliği'ni ileriye götürme hedefine ulaşmanın farklı yolları vardır.

Pavlus Korint Kilisesi'ne şu talimatı verir:

"Çeşitli etkinlikler (*tarzlar*) vardır, ama herkeste hepsini etkin kılan aynı Tanrı'dır." (1. Korintliler 12:6)

Otuz yıldan bu yana yaptığım hizmet amaçlı seyahatlerde, küresel kilise içinde çeşitli kültürlerin, yöntemlerin ve kanıların var olduğunu tanık oldum. Ancak her ortamda İsa'nın varlığını sezebilirim.

Pavlus, kiliseye verdiği talimatlarda sık sık askeri terimler kullanır. Aslında sadece mecazi bir benzetme değildir; bizler gerçek anlamda Tanrı'nın yeryüzündeki ordusunun mensuplarıyız. Ordunun farklı etkinliklerini tasvir ederek onun verdiği örneğini izleyeceğim. Amerikan ordusu farklı kuvvetlerden oluşmaktadır. Kara, Deniz, Hava, Jandarma, Sahil Güvenlik ve Uzay gücü. Bu kuvvetler, hedeflerini ve sorumluluklarını yerine getirmek için farklı prosedürlere ve yöntemlere sahiptir. Ancak ülkemizi korumak ve devlete hizmet etmek söz konusu olduğunda hepsi birden aynı tarafta yer alır.

Bir Hava Harp okulu öğrencisi özellikle Amerikan Hava Kuvvetleri'ne

hizmet eden bir üye olarak eğitilir. Bu kuvvetin hizmet alanı esasen hava olduğu için aldığı talimatların büyük bir kısmı hava taktik operasyonlarıyla ilgili olacaktır. Eğer bu askeri öğrenci Deniz Kuvvetleri'ne atanırsa, yeni bir eğitime gerek duyacaktır. Elbette, her iki kuvvetin birbiriyle kesiştiği çok sayıda temel teknikler vardır. Ancak, Deniz Kuvvetleri esasen denizde etkin olduğundan, eski bir Hava Kuvvetleri üyesinin elbette yeni operasyonel manevralar ve askeri stratejiler öğrenmesi gerekecektir.

Tanrı'nın Egemenliği de buna benzer. İşte size varsayımsal bir tasvir. Kilise pastörünüzün adı Joe Anderson olsun. O ve önderlik takımı Tanrı'nın lütfuyla kiliseyi on sekiz bin üyeye çıkardılar ve bunu yaparken kendi önderlik tarzlarına özgü yollar, yöntemler ve kültür izlediler. Kilisenizin verimliliği toplumunuzu dikkate değer biçimde etkiledi. Yerel halk tarafından tanınıyorsunuz, ama hizmet bu düzeyde kaldı.

Şimdi başka bir yerde küresel olarak tanınan ve on binlerce üyesi olan çok popüler bir kilise olsun. Pastörünün adı Kevin Smith. Onlar eğilimleri belirliyorlar ve yepyeni hizmet taktikleriyle sizin kilisenizden çok daha fazla kişiyi etkiliyorlar. Kimin yollarını izleyeceksiniz, kendi pastörünün Anderson'ununki mi yoksa Smith'ininki mi?

Küresel üne sahip önderin yollarını izlemek ve onların yöntemlerini benimsemesi için pastörünüzü ikna etmek için bir ayartı hissedebilirsiniz. Eğer bu ayartıya boyun eğerseniz, İsa Mesih'in sadık bir hizmetkârı gibi davranmadığınızı, aksine bölünmeyi, ayrılıkları ve hatta kavgaları körüklediğinizi söylerim. Korintliler gibi sizler de birlik uğruna önderinizin yöntemlerini ve kültürünü izlemelisiniz. Gerçek şu Smith sizin önderiniz değil. Önderiniz Anderson'dur.

Dünyanın her yanına yaptığım seyahatlerde Mesih'in bedenini kuş bakışı gözlemlerken bu temel gerçeği bilmemekten ileri gelen trajedilere tanık oldum. Büyüdükleri kilisenin kültüründen farklı bir kültürlere sahip Kutsal Kitap okullarına gidenleri gözlemledim. Çoğu zaman bu okullar genel kültürü belirleyen büyük bir kiliseyle bağlantılıdır. Öğrenciler hem okulda hem de hafta sonu ibadetlerinde o kilisenin hizmet tarzını deneyim ederler.

Mezun olduktan sonra öğrenciler, büyüdükleri kiliselere tutkuyla dönerler ve kiliselerinin kültürünü ve yöntemlerini değiştirme gayretine girerler. Öğrendikleri yöntemlerin daha alakâlı ve etkili olduğuna inanmakta haklı olsalar bile, eğer çok ısrarcı olurlarsa, kilisenin misyonunun birliğine tehdit oluşturabilirler.

Eğer bu öğrencilerin önerdiği yöntemler topluluk tarafından kabul edilmezse, herkesin birlikte dua ederek öğrencilerin başka bir kiliseye mi geçmesi gerektiğini yoksa önderlerinin kültürüne ve yöntemlerine

içtenlikle boyun eğmesi mi gerektiğini Rab'be sormaları en iyisi olacaktır.

Eğer başka kiliseye geçerlerse, bunu eski kiliselerini incitmeyecek bir tutum içinde yapmaları gerekir. Aslında bölgeden ayrılmaları genelde en iyi seçenektir. Tanrı her zaman bölgeye taze bir başlangıç yapabilen başka bir önder getirebilir ve mevcut ilişkiler nedeniyle ilk kiliseden insanların kopmasını önleyebilir.

SADIK OĞUL

Şimdi Elçi Pavlus'un Timoteos'a "sadık oğul" diye seslenmesini ele alalım. Önceden belirtildiği gibi, sadık bir oğul babasının yollarını çoğaltmayı amaçlayacaktır. Büyük ihtimalle önderinizde olmayan armağanlara sahipsiniz; o zaman şu soru akla gelir: Armağanlarınızı onun yüreğiyle uyumlu mu çoğaltıyorsunuz? Çoğaltmaktaki motivasyonunuz onun kanıları ve kültürüyle örtüşüyor mu yoksa onun yüreğine ters ve amaca zarar verecek biçimde kendi yolunuzu kurmak için mi mücadele ediyorsunuz?

Bunu pratik olarak nasıl gerçekleştirirsiniz? İki şekilde; birincisi, eğer size özgü armağanlara sahip olsaydı önderinizin çıkaracağı sonucun aynısını üretmek için armağanlarınızı kullanmayı amaçlamak. Bunun anlamı önderinizin bir kopyası haline gelerek kendi görevinizden taviz vermeniz değildir. Şunu demek istiyorum: Gençlik pastörü olduğunuzu varsayalım. Topluluğunuzun gençlerine pastörünüzün Pazar sabahı ibadetini kopyalayarak erişmeyeceksiniz.

Hizmetinizi gençlere erişecek bir biçimde adapte etmeniz, ama bunu babanızın yüreğiyle yapmanız bilgece olur. Bu ancak onunla iletişim kurarak yapılabilir. Stratejileriniz ve yöntemleriniz hakkında açık tartışmalar yapılmalıdır. Onun verdiği yanıtları dinlerken, onun yüreğinin sizin parametrelerinize ne kadar uyduğunu görmelisiniz.

Bunu etkin biçimde yapmak için, açık ve dürüst diyaloglar olmalıdır. Eğer kendinizi "pastörünüzün fark etmemesini ya da işitmemesini" umduğunuz bir şeyler yaparken bulursanız, yıkıcı bir yola sapmış olduğunuzu zaten bilirsiniz. Eğer kuşklarınız varsa, bunları ona götürün; belirgin olun, böylece kaygılarınızın ne olduğunu tam olarak duyabilir. Bir ibadet sırasında oturmasını rica etmeniz bilgece olur. Eğer yöntemlerinizden sıkıntı duyarsa, bunların ardındaki "nedeni" ona açıklayın. Eğer hâlâ rahatsızsa, o zaman derhal kabul edilebilir bir plan arayışına girin.

Bunu gerçekleştirmenizin ikinci yolu kendinizi çoğaltmanızdır. Şehirdeki en büyük gençlik grubunu idare ettiğinizi varsayalım. Bu harika; Tanrı yöntemlerinizi bereketliyor ve hayatınızdaki armağanı

insanları çekiyor. Ama benzer armağanlara sahip diğer kişileri buluyor ve öğrendiğiniz yolları ve bilgeliği onlara aktarıyor musunuz? Birçok potansiyel gençlik pastörü yetiştiriyor musunuz? Böyle yaptığınızda, eğer “babanız” kilisenin şehrin başka bir yerinde yeni bir kampüs başlatacağını beyan ederse, hâlihazırda sizin eğittiğiniz ve gitmeye hazır kişiler bulunacak. Birçok kilisenin şehrin diğer yerlerinde kampüsler başlatamamasının ya da farklı bir bölgede yeni kiliseler kuramamasının nedenlerinden birinin, pastöre bağlı hizmet edenlerin kendilerini çoğaltmaması olduğuna inanıyorum.

En iyi ses teknisyeni, video editörü, çocuk öğretmeni, tapınma önderi, gitarist, konuşmacı, kapı görevlisi ya da bir başka hizmette olabilirsiniz, ama tek başına bu, Egemenlik'teki hakiki başarıyı tanımlamaz. Hakiki önem kendinizi çoğaltmakta yatar. Kendinize şunu sorun, *Benimkine benzer armağanlara sahip kişiler için dua ediyor ve onları arıyor muyum?* Bu imanlıları tespit ettikten sonra, bir yandan babanızın yüreğini onlara aktarırken diğer yandan onlara öğretiyor, eğitiyor ve armağanlarını dışarı çıkarıyor musunuz?

Bir başkasının vizyonuna hizmet ederken sadık olmanın iki yolu bunlardır. İsa'nın üzerine basarak şöyle dediğini hatırlamalıyız, “Başkasının malı konusunda güvenilir değilseniz, kendi malınız olmak üzere size kim bir şey verir?” (Luka 16:12).

İsa'nın sözlerini güvenilir olmanın tanımını koyarak yeniden ifade edelim: “Başkasının malını çoğaltmazsanız, kendi malınız olmak üzere size kim bir şey verir?” Ya da, “Eğer önderinizin izlediği yolları, kültürü, güçlü tarafları, vizyonu, kaynakları ve en çok da yüreğini çoğaltmazsanız, kendi malınız olmak üzere size kim bir şey verir?” Gene bir başka biçimde söyleyelim: “Eğer sorumluluk alanınızı genişletmek için tüm gücünüzü, aklınızı, enerjinizi ve yüreğinizi vermezseniz, kendi hizmetiniz olmak üzere size kim bir şey verir?” Bu cümlelerle ifade edildiğinde mesajın ciddiyeti daha açık hale gelir.

Seyahatlerim sırasında tanıştığım tüm başarılı kişiler eskiden bir başkasına ait olanlar konusunda güvenilir olmuş kişilerdi. Sıklıkla hizmete nasıl başladıklarını sordum. İlk başta babasına ya da babalarına ait olan hizmetle ilgili güvenilir olmayıp şimdi hakiki başarıya erişmiş tek bir kişiye bile rastlamadım.

EN BÜYÜK GÜÇLÜĞÜM

Hizmette yeni olduğum zamanlarda, en büyük güçlüğüüm önemli ve tanınan biri olma isteğimi besleyen gizli bir kompleksti. Başkalarına ve en çok da kendime orijinal fikirlere sahip bir önder olduğumu kanıtlamam

gerekliyordu. O zamandan beri pek çok potansiyel önderin bu kompleksle mücadele ettiğini ve bu sorunu yürek düzeyinde çözemedikleri takdirde, düşüşlerine yol açabileceğini öğrendim.

Büyük bir şehirde ülkenin en hızlı büyüyen kiliselerinden birinde gençlik pastörüydüm ve takımımız şehirdeki tüm lise öğrencilerine erişmenin bir yolunu bulmuştu. Benzersiz ve çok iyi bir plandı. Gençlik grubumuzun geleceği tamamen bu girişim etrafında şekillenecekti ve asistanlarımla birlikte bir strateji geliştirmemiz sekiz ayımızı almıştı. Vizyonu gençlik grubuyla paylaşmıştım ve hepsi bu düşünceyi desteklemişti.

Ancak planın başlamasına kısa süre kala, pastörümün yüreğine uymadığını keşfettim. Programı uygulamamamızı istedi. Yaklaşık yirmi dakika onunla tartıştım, ama fikrini değiştirmedim. Başka söyleyecek söz bulamadım, bu yüzden sonunda çenemi kapattım, ancak öfkeliydim. Sekiz aylık çalışma boşa gitmiş, harika bir plan ıskartaya çıkmış ve en kötüsü de tüm vizyonumuz bu program etrafında kurulmuştu. Bütünüyle baştan başlamalıydık. Yirmi dört önderimize ve tüm gençlik grubuna bunu nasıl söyleyebilirdim? Çok çalışmışlardı.

Yıkılmış bir halde teselli bulmak için Lisa'ya gittim. Hayal kırıklığımı paylaştıktan sonra tatlı bir sesle karşı çıktı, "Pekâlâ, John, görünüşe göre Tanrı sana bir şey öğretmeye çalışıyor." Şimdi hem pastörüne hem de eşime kızgındım!

Lisa'dan uzaklaşmaya başladım, çünkü bana destek olmadığını düşünüyordum. Bunun pek çok kayıp lise öğrencisine ulaşmak için yapılmış en harika plan olduğunu düşünüyordum. *Pastörüm ve eşim tamamen kör olmalıydı*; en azından ben böyle düşünüyordum! Kendimi yalnız hissettim, hayallerim suya düşmüştü, öfkeliydim ve kesinlikle avutulmaz bir haldeydim. Bir noktada bunun bir kâbus olduğunu, yakında uyanacağımı ve her şeyin normale döneceğini bile düşündüm. *Bu gerçekten oluyor muydu?*

O anda Tanrı yüreğime çok açık biçimde konuştu. Dedi ki, "Oğlum, gençlik pastörlüğünle ilgili seni yargıladığımda, ilk olarak bana ne kadar genç insan kazandığına bakmayacağım. İlk olarak senin üstüne koyduğum kişiye ne kadar *sadık* kaldığını dikkate alacağım."

Bu sözler beni yerime çiviledi, ama bir sonraki sözü kadar değil. Yüreğime kesin bir dille konuştu, "Bütün şehirdeki her bir lise öğrencisini Bana kazanabilirsin, ama pastörüne *sadık* kalmadığın için emeğinin bütün ödülünü ve itibarını yitirebilirsin."

Birden kutsal korkuyla titremeye başladım. Derhal tövbe ettim, Rab'den bağışlanma istedim, sonra pastörümü arayıp ondan da özür

diledim. Telefonu kapatıp az önce olanları düşünürken, Rab aniden bana bir görüm verdi. Kendimi kasvetli bir halde yirmi dört önderimizle toplantıya girerken gördüm. Üzerimde bir ağırlık vardı ve üzgündüm; bıkkın bir sesle şu duyuruyu yaptım, “Arkadaşlar, bu plan üzerinde aylardır çalıştığımızı biliyorsunuz; gençlik grubumuzun vizyonu, ama baş pastörümüz iptal ediverdi. Hayal ettiğimiz her şey suya düştü.”

Başlarının çaresizce düştüğünü, diğerlerinin gözlerinin ve ağızlarının hayretle açıldığını gördüm. Hepsi birden şoktaydı ve alt üst olmuşlardı. Görümde hepsinin pastörümüze öfkelenmişliğini ve kendilerini onun vizyonsuzluğunun kurbanı gibi gördüklerini anladım.

Tanrı, yapmak istediğimin bu olup olmadığını sordu. Derhal cevap verdim, “Hayır, Rab! Hayır, Rab! Hayır, Rab!” Benim tutumuma ve yürek durumuna baktığını anladım. Bana verdiği bu görüm hâlâ babamın yüreğine sahip olmadığımı gösterdi. Hemen yüreğimin daha derinlerinde tövbe ettim.

Birkaç gün sonra önderlerimle toplantı yaptığımı hatırlıyorum. Ama şimdi yüreğimde kutsal bir korku yanıyordu, gözümde bir parıltı ve sesimde bir kıvılcım vardı. Büyük bir hevesle şöyle dedim, “Arkadaşlar, harika haberlerim var. Baş pastörümüz bizi bir İsmail doğurmaktan esirgedi. Üzerinde çalıştığımız planın bu kilisenin gitmesini istediği yöne uygun olmadığını ifade etti, bu nedenle programdan vazgeçiyoruz!”

Hemen sevinçle karşılık verdiler. Bazıları gülümsedi, bazıları birbiriyle beşlik çaktı ve diğerleri sesli biçimde onayladıklarını gösterdiler. Yüreğimi yakaladılar, çünkü en sonunda ben pastörümün yüreğini yakalamıştım.

Bir yıl sonra, birkaç aydır üzerinde çalışmış olduğumuz başka bir önemli projeye yeniden sınıandım. Bu sefer pastörümün bundan haberi vardı ve izlediğimiz yönü kabul etmişti. Ancak, projenin başlamasından üç ay sonra fikrini değiştirdi. Bir kez daha köklü bir yön değişikliği yaşadık ve pastör özür diledi. Bu durumu öncekinden tamamen farklı bir tutumla ele aldım. İptal ettim, direnmedim, tartışmadım ya da itiraz etmedim. Hissettiğim farkı net olarak hatırlıyorum; eğer seçim bana ait olsaydı, orijinal plana sadık kalırdım, ancak razı olabilmenin verdiği tatmini yaşadım.

Bir kere daha, önderlerime projemizin iptalini sundum, ama sanki benim fikrimmiş gibi davrandım. Tanrı gençlik grubumuzu bereketledi. Bu pozisyonda hizmet ettiğim iki yıl içinde sayı olarak üç kat büyüdü.

Eğer bu sınavlardan başarısız çıksaydım, bugün olduğum yerde olmayacağıma eminim. Ne olacağını size söyleyebilirim, çünkü Kutsal Ruh bana gösterdi. En sonunda programı iptal edecektim, çünkü başka seçeneğim olmayacaktı. Bunu önderlerime yayılan, böylece onları zehirleyen bir tutumla yapacaktım. Sonunda kiliseyi terk edecektim ve

hayatımdaki armağanlarla sadece az sayıda insanı etkileyebilecektim. Ama şimdi sahip olduğumuz hizmete asla sahip olmayacak, dünyadaki milyonlarca insana hitaben konuşmayacak ve yazmayacaktım. Neden? Bir başkasının malı konusunda güvenilir olmadığım için bana Tanrı vergisi bir misyon emanet edilmeyecekti.

Bunu öğrenmek kolay olmadı. A tipi kişiliğe sahip bir önder olduğumdan, en iyisi olduğumu düşündüğüm şey için savaşmaya meyilliydim. Ama Tanrı'nın elde ettiğim sonuçlardan daha çok karakterimle ilgilendiğini öğrendim. Lisa'ya ve bana kendi hizmetimizi emanet etmeden önce sağlam bir temel kurmak istedi.

Sevgili dostum, sen bir öndersin. Eğer O'nun yolunda yürürsek, Tanrı bütün çocuklarına önderlik fırsatları vermeyi vaat etti. Biz "kuyruk değil, başız", "altta değil, her zaman üstteyiz" (bkz. Yasa'nın Tekrarı 28:13). Lütfen benim yaptığım gibi üvendireye karşı gelmeyin. Benden ibret alın ki, Tanrı'nın Egemenliği'ndeki sorumluluğunuz büyüyebilsin.

BİRLİĞİN ÖNEMİ

Bir topluluk, çoğaltma yapmak için birlik olmalıdır. Kutsal Yazılar'ın en çarpıcı kısımlarından biri Yaratılış kitabında geçer. Bir grup tanrısız insan ulaşılması imkânsız bir hedef belirleyerek göklere erişecek bir kule dikmeye giriştiler. Ancak Her Şeye Gücü Yeten Tanrı'nın ne dediğine bakalım:

"Tek bir halk olup aynı dili konuşarak bunu yapmaya başladıklarına göre, düşündüklerini gerçekleştirecek, hiçbir engel tanımayacaklar" dedi (Yaratılış 11:6)

Burada kimin konuştuğunu unutmayın: Tanrı'nın bizzat kendisi. O ne söyledi, "Düşündüklerini gerçekleştirecek, hiçbir engel tanımayacaklar." Tanrı neden böyle bir şey söyledi? Çünkü "tek" bir halktı ve "aynı" dili konuşuyorlardı. Birlik içindeydiler. Fikir birliği içinde beraberce yürüyorlardı.

Eğer bu söz kurtulmamış bir halk için Tanrı'nın ağzından çıkıyorsa, o zaman antlaşma halkı için ne söyler? Çok daha iyi, çünkü O'nun halkı birlik içinde olduğunda "RAB bereketi buyurdu" (Mezmurlar 133:3). *Buyurdu* sözcüğü "emir vermek, yönlendirmek" anlamına gelir. Burada hiçbir esneklik payı yoktur; birlikten bereket doğar ve bu bereket çoğaltmayı içerir.

Bu söz Tanrı'nın Yeni Antlaşma altındaki çocukları için çok daha geçerlidir! Şunun gibi beyanları tekrar tekrar görmemiz hiç şaşırtıcı değildir:

“Böylece Mesih’ten gelen bir cesaret, sevgiden doğan bir teselli ve Ruh’la bir paydaşlık varsa, yürekten bir sevgi ve sevecenlik varsa, aynı düşüncede, sevgide, ruhta ve amaçta birleşerek sevincimi tamamlayın.” (Filipililer 2:1-2)

“Düşüncelerinizde birlik olun, esenlik içinde yaşayın. Sevgi ve esenlik kaynağı olan Tanrı sizinle birlikte olacaktır.” (2. Korintliler 13:11)

“Ancak yaşayışınız Mesih’in Müjdesi’ne layık olsun. Öyle ki, gelip sizi görsem de gelmesem de sizinle ilgili haberleri, tek bir ruhta dimdik durduğunuzu, Müjde’de açıklanan inanç uğruna tek can halinde birlikte mücadele ettiğinizi, size karşı olanlardan hiçbir şekilde yılmadığınızı duyayım.” (Filipililer 1:27)

Bu kiliselerin *babasından* ricalar duyuyoruz. Pavlus bu ayetlerde “aynı düşünce birleşmek”, “tek bir ruh,” “tek can” gibi ifadeler kullanmaktadır. Bu kiliseleri Tanrı’nın buyurduğu berekete kavuşabilecekleri bir konuma sokmak ister. Ancak o zaman gerçekten her bakımdan çoğaltabileceklerini bilmektedir.

Birlik içinde olanlara vaat edilen bereketin mükemmel bir örneği şudur: İsa’nın sadık izleyicileri O’nun buyruğuna itaat ederek üst kattaki odada kaldılar (bkz. Elçilerin İşleri 1:4). İsa, dirilişinin ardından kırk gün boyunca en az 500 kişiye görüldü (bkz. 1. Korintliler 15:6); ancak göğü alınmasından on gün sonra sadece 120 tanesi Yeruşalim’de kaldı. Diğerleri neredeydi? Onların yüzde 75’inden fazlasının İsa’nın sözlerini dinlemediği sonucuna varıyorum. Nerede olduklarını bilmeyebiliriz, ama önceliklerinin O’nun isteğini yerine getirmek olmadığını biliyoruz.

Üst kattaki odada bulunan erkekler ve kadınlar Tanrı’nın Sözü’nün yetkisi altında birleşmişlerdi. Sonra şu soru ortaya çıktı: İsa’nın göreve getirdiği kilise *babası* Petrus’un yetkisine nasıl tepki vereceklerdi?

Müjde metinlerinde Petrus’un çoğu zaman düşüncesizce ve Tanrı’nın isteğiyle uyumsuz hareket ettiğini okuyoruz. İsa’nın Yaşayan Tanrı’nın Oğlu Mesih olduğunu cesaretle beyan ettiği zaman, Rab onu kutsadı. Ama bundan saniyeler sonra İsa, Petrus’a dönüp, “Çekil önümden, Şeytan!” dedi, “Bana engel oluyorsun. Düşüncelerin Tanrı’ya değil, insana özgüdür” (Matta 16:23).

Bir başka seferde, diğer öğrenciler sadece izlerken Petrus su üstünde yürüdü. Bir kere daha öncülük ediyordu. Ama gene saniyeler sonra batmaya başladı. İsa kederlenerek ona, “Ey kıt imanlı, neden kuşku duydu?” dedi (Matta 14:31).

Gene bir başka seferde Petrus, Yuhanna ve Yakup'la birlikte İsa'nın görünümünün değiştiği dağdaydı. Orada İsa'nın yüzünün güneş gibi parladığına ve hatta elbisesinin bile değiştiğine tanık oldular. Musa ve İlyas belirdi ve İsa'yla konuştular. Elçiler için ne büyük onur! Ancak dağdan aşağıya inmelerinden önce Petrus, dağda İsa, Musa ve İlyas için üç çardak kurmalarını önerdi (bkz. Matta 17). Bir kez daha, Tanrı'nın planları ve amaçlarıyla uyumsuzdu.

Bunu akılda tutarak, ilk kilisenin bir önderi olarak Petrus'un ilk kararlarından birini inceleyelim. Ancak bundan önce önemli bir gerçeği hatırlamalıyız: Petrus'un İsa'yı tanıdığını inkâr etmesinin üzerinden sadece günler geçmişti. Bu durum normalde birçok imanlıya, özellikle de Petrus'un yönlendirişine ve kararlarına katılmadıkları zaman onu dinlememek için bir bahane olabilirdi.

O zaman sahneyi kuralım. İsa'nın göğe alınmasının üzerinden birkaç gün geçmişti ve Petrus, Mezmurlar kitabında Yahuda'nın İsa'ya ihanetiyle doğrudan ilgili peygamberlik sözleri buldu. Petrus bu sözleri üst kattaki odada toplanan küçük gruba okudu: "Nitekim Mezmurlar kitabında şöyle yazılmıştır: '*Onun görevini bir başkası üstlensin.*'" (Elçilerin İşleri 1:20). Petrus bir kez daha diğerlerinin görmediği bir şey gördü, ama bu sefer bu işi doğru biçimde ele alacak mıydı?

Okumak üzere olduğunuz şey kesinlikle tahmini görülebilir, ama demek istediğim şey için Kutsal Yazılar'dan yeterince destek sağlamayı umuyorum. Petrus'un karar verme sürecinde bir kez daha Tanrı'nın isteğiyle uyumsuz davrandığını düşünüyorum, çünkü Tanrı'nın Yahuda'nın görevini üstlenmek üzere kimi seçeceğini görmek için başlangıçtan beri onlarla birlikte adamlar arasında "kura çekilmesini" önerdi.

Yeni Antlaşma'nın hiçbir yerinde Tanrı'nın bir elçiyi kurayla seçtiğini göremezsiniz! İsa, bu adamlara Tanrı'nın yolunu göstermek için bir örnek bırakmıştı: İsa, on iki elçisini seçmeden önce Tanrı'dan duymak için bütün geceyi dua ederek geçirdi (bkz. Luka 6:12–13). Eğer Petrus, bir sonraki elçiyi keşfetmek için İsa'ninkine daha benzeyen bir tutum gösterseydi en iyisi olacaktı.

Hatırlarsanız, sadece birkaç yıl sonra, Antakya kilisesindeki peygamberler ve öğretmenler İsa'nın örneğini izlediler. Elçilik hizmeti için Barnaba ve Pavlus'un ayrılmasından önce oruç tutup dua ettiler (bkz. Elçilerin İşleri 13:1–4). Bu örnek Petrus'un aceleci kararının hatalı olduğunun bir diğer göstergesi olabilir.

Üst katta toplanan 120 kişi iki aday buldular: Mattiya ve Yustus. Kura Mattiya'ya düştü ve elçiler arasında sayıldı (bkz. Elçilerin İşleri 1:23–26); ancak Mattiya'nın adını Yeni Antlaşma'nın başka bir yerinde

asla göremezsiniz. Neden? Çünkü Kutsal Yazılar, Tanrı'nın Yahuda'nın yerini almak üzere Mattiya'yı değil, Pavlus'u seçtiğini göstermektedir. Bu nedenle Pavlus şöyle yazdı:

“Bundan sonra Yakup'a, sonra bütün elçilere, son olarak zamansız doğmuş bir çocuğa benzeyen bana da göründü. Ben elçilerin en önemsiziyim. Tanrı'nın kilisesine zulmettiğim için elçi olarak anılmaya bile layık değilim.” (1. Korintliler 15:7-9)

Pavlus kendisini zamansız doğmuş bir çocuğa benzetti; diğer bir deyişle, belki de elçilerden biri olmak için çok gençti. Araştırmalarımda, Pavlus'un doğum tarihi hakkında farklı görüşlerle karşılaştım; farklı kaynakların tahminleri arasında en fazla on dört yıl var. Ama bir şey kesin: hiç kimse doğum tarihini kesin olarak bilmiyor. O halde, Pavlus'un yaşı hakkında bir görüş edinmek için Yeni Antlaşma'nın zaman çizelgesine bakalım.

Çoğu kaynağa göre, İstefanos İsa'nın dirilişinden dört yıl sonra şehit edildi ve bunun anlamı, İsa orijinal elçilerini bu olaydan yedi yıl önce seçmişti. Kutsal Yazılar'da İstefanos'un taşlanması sırasında olay yerinde Saul (Pavlus) adlı “bir gencin” bulunduğu bildirilir (bkz. Elçilerin İşleri 7:58). Grekçe Lexicon sözlüğünde “genç” için kullanılan Grekçe sözcük ergenliğin sonundaki birisini tanımlamaktadır. Bu nedenle, ergenlik yaşından yedi yıl düşersek, Pavlus'un orijinal bir elçi olamayacak yaşta olduğunu varsaymamız makul olur.

Tanrı'nın seçiminin Pavlus olduğuna yürekten inanıyorum. Bir elçinin ürününe ve yetkisine Mattiya'dan çok daha fazla sahipti. Ana fikir: Petrus'un Tanrı'nın planıyla uyumlu olmayan tepkisel bir önderlik kararı verdiğine inanıyorum. Eğer bu hareketi modern kilisede yapmış olsaydı, büyük olasılıkla kilisede üç ayrı akım oluşacaktı: “elçi seçiminde kura çekimine karşı” akım, “yeni elçilere ihtiyaç yok” akımı ve “elçi seçiminde kura çekimi” akımı. Ne var ki, bu olaydan hemen sonra kaydedilen sözleri dinleyin:

“Pentikost Günü geldiğinde bütün imanlılar *bir arada* bulunuyordu.” (Elçilerin İşleri 2:1)

Bu ayetteki *bir arada* ifadesi aslında tek bir Grekçe sözcük olan *homothumadon*'dur. Tanım olarak “tek bir düşüncede, ittifak halinde, uyum içinde, hep birlikte” anlamına gelir. Bu tanıma göre, ne düşünsel ne de davranışsal bakımdan bölünmeye yer yoktur. Amaçta, düşüncede, yürekte ve ruhta birlik halindeydiler. Sonuç ne oldu? Kutsal Yazılar, o gün üç bin kişinin topluluğa *katıldığını* belirtir! Eğer bu sayıyı 120'ye

bölerseniz, yirmi beş kat *çoğaltma* olduğunu görürsünüz. Bunu bir düşünün—kilise yalnızca tek bir ibadet zamanında yirmi beş kat büyüdü. Tanrı onların birliğini bereketledi! Bu ruhsal bir yasadır.

Eminim ki, o gün üst odada işleri Petrus'tan farklı yapacak bazı imanlılar vardı. Hiç kuşkusuz daha iyi bir seçim İsa'nın örneğini izlemek ve karar vermeden önce uzun bir süre Tanrı'nın yüzünü aramak olacaktı.

Bunu yapmanın daha iyi bir yolu olmasına rağmen, o odadaki insanlar daha büyük önceliği gördüler; bu öncelik önderlerinin stratejisini sahiplenerek *bir* olmaktı. Her biri sanki kendisinin fikrimiş gibi davrandı. Yöntemlerimizdeki en ahmakça ya da en ufak anlaşmazlıklar yüzünden ne kadar sık bölünüyoruz? (Şu önemli gerçeği arada belirtiyim: Önderinizin Kutsal Yazılar'da *günah* olarak kategorize edilen bir karar vermesi, bağlılık göstermeyeceğiniz tek durumdur. Ancak çoğu bölünmeler günahtan değil, yöntemlerden ileri gelir.)

ANAFORLAR

Anlaşmazlığın sadece sözlerle ya da eylemlerle sınırlı olmadığını unutmamalıyız; daha derinlere, zihne, yüreğe ve ruha iner. Hatırlatma olarak önceki üç Kutsal Kitap pasajına bir kez daha bakın. Dıştan birlik olabiliriz, ama motivasyonlarımızda ve düşüncelerimizde bölünebiliriz.

Annem Florida'nın Vero Sahili'nde oturuyor. Evinin yaklaşık yirmi kilometre kuzeyinde Sebastian körfezi denen bir yer var. Bu körfez çok güçlü anafolarıyla bilinir. Anafolar çıplak gözle görülmeyen bir doğal olaydır. Okyanus yüzeyindeki suların tümünün tek bir yönde kıyıya doğru aktığı görünür. Ancak yüzeyin altındaki sular güçlü bir dip akıntıyla ters yöne akar. Bu güçlü ve ters yöndeki dip akıntı kurbanlarını yakalayıp açıklara sürükler ve bazen ölümlere yola açar.

Kiliselerimizde, iş yerlerimizde, okullarımızda, hükümetlerimizde, spor takımlarımızda ve kulüplerimizde çoğaltmayı yıkıcı biçimde engelleyen anafolar var mı? Kesinlikle evet. Neden var? Tanrı'nın Egemenliği'ni krallık zihniyeti yerine demokratik zihniyetle büyütme kalkıştığımız için mi? Biz gerçek bir krallığın vatandaşlarıyız ve Kralımız'ın verdiği yetki göz ardı edilemez. O'nun bereketleri önderlerimize yürekten bağlı olduğumuzda görülür.

Kendimize şunu sormalıyız, *haklı olmamız mı daha önemli yoksa bir olmamız mı?* Aynı zamanda hem yüzde yüz haklı hem de yüzde yüz haksız olabilirsiniz. Eğer Petrus'un kura çekimi tercihini oruç ve dua (Kutsal Yazılar'da gördüğümüz örneğe göre) ile değiştirmek için bir koalisyon kurulmuş olsaydı, koalisyon yüzde yüz haklı olacaktı. Ancak, birlikleri

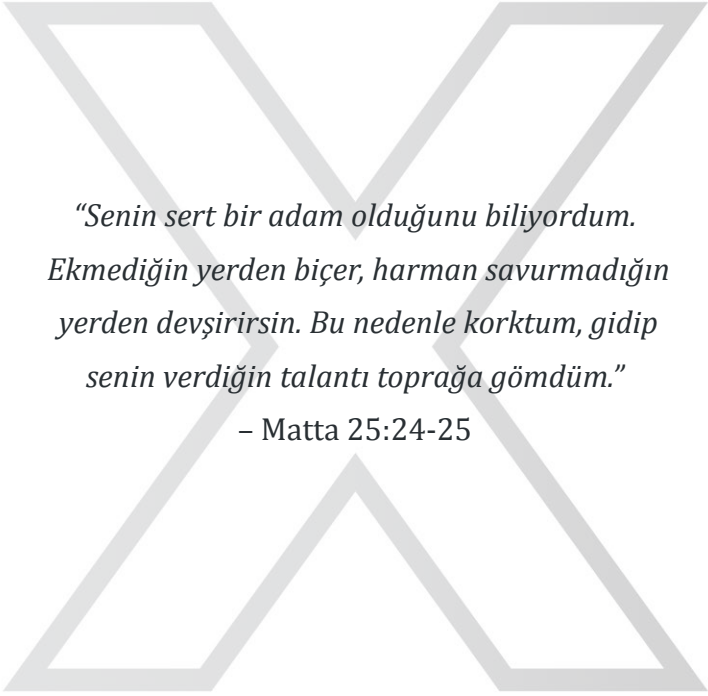
bozulacağı için Tanrı'nın bereketinin dökülüşü sekteye uğrayacaktı.

Eğer hatırlarsanız, Kutsal Yazılar'da *olağanüstü çoğalma* ilk kez kilise önderlerinin operasyonel bir talimat vermesinden sonra gerçekleşti. Şöyle okuyoruz, "Bu öneri bütün topluluğu hoşnut etti" (Elçilerin İşleri 6:5). Sonuç ne oldu? "Öğrencilerin sayısı arttıkça artıyordu" (Elçilerin İşleri 6:7). Topluluktaki herkes sanki kendi stratejileriymiş gibi bu öneriyi benimsedi. Eminim, insanlar bu öneriye de itiraz edebilirlerdi, ama bir gerçeği keşfetmişlerdi: *Haklı olmaktansa bereketlenmek daha iyidir*. Bu yüzden, bu yöntemi sanki kendi önerileriymiş gibi sahiplendiler.

Şimdi en zor soruyu sormalıyız: Yargı kürsüsünde İsa'nın huzurunda durduğumuz zaman, kaçımız O'nun açıkladıkları karşısında şok olacağız ve hayrete düşeceğiz? Sebep olduğumuz anafurun O'nun buyurduğu bereketi nasıl engellediğini gözyaşları içinde gösterecek mi? Çoğaltmak için fırsatı kaçırdığımızı anladığımızda ebediyen etkilenecek olan hayatları için O'nunla birlikte ağlayacak mıyız? Kaçımız haklı olmak yerine bir olmayı amaçlamak için geri dönmeyi dileyeceğiz? Ama artık çok geç olacak.

DÜŞÜNÜN

1. Bir baba bir kişiye ya da topluluğa önderlik, ruhsal gıda ve kültür sağlayan kişidir —ve çeşitli rollerde olabilir: genel müdür, pastör, küçük grup önderi, bölüm şefi, patron, öğretmen, koç (bunlar sadece birkaç örnek). Hayatınızdaki baba figürleri kimlerdir? Size hangi bakımlardan baba olmuşlardır?
2. Sadık bir oğul ya da kız babalarının izlediği yolu çoğaltacaktır. Önderinizin izlediği yolları örnek almanız neden önemlidir? Böyle yapmanız vizyonda, yöntemlerde ve kültürde kopukluklar olmamasını nasıl temin eder?
3. Bir başkasına ait olanı çoğaltmak kendinizi çoğaltmanızı gerektirir. Size benzer armağanlara sahip başkalarını buluyor ve öğrendiğiniz yolları ve bilgeliği onlara aktarıyor musunuz? Şu anda yaptığınız şeyleri yapmaları için başkalarını yetiştiriyor musunuz? Eğer cevabınız hayırsa, bunu yapmaya nasıl başlayabilirsiniz?

*“Senin sert bir adam olduğunu biliyordum.
Ekmediğin yerden biçer, harman savurmadığın
yerden devşirirsin. Bu nedenle korktum, gidip
senin verdiğin talantı toprağa gömdüm.”*

– Matta 25:24-25

Çoğaltmanın Önündeki Engeller I

Şimdi İsa'nın benzetmesindeki tembel kölenin motivasyonlarını ve düşüncelerini inceleyeceğiz. Diğer iki köle elindeki çoğaltırken o neden elindeki sakladı? Birinci ve ikinci köle "iyi ve güvenilir" olarak nitelendirilirken, o neden "kötü ve tembel" olarak nitelendirildi?

Devam etmeden önce, öncelikle bir gerçeği vurgulamak için zaman ayıralım: *Bir kimsenin İsa'nın huzurunda yalan söylemesi imkânsızdır.* Neden şimdi bunu söylüyorum? Küçük bir tasvirle açıklayayım. İzlediğiniz aksiyon filmlerinde bir casusun gizlediği yalanları ortaya çıkarmak için sorgu sırasında ona "doğruluk serumu" verildiğini görmüşsünüzdür. Casus ya da ajan bu serumu aldıktan sonra gizli tutmaya yemin ettiği sırları ifşa eder; gerçek açığa çıkar.

Şimdi gerçek hayata dönelim. Evliliğimizin ilk yıllarında, olgun değildim ve kendimi güvensiz hissediyordum. Lisa'nın karşı çıktığı, ama bana makul görünen davranışlarda bulunduğum zamanlar oluyordu. Aramızdaki çıkan tartışmalarda eylemlerimi ve motivasyonlarımı sonuna kadar savunurdum. Bu tartışmalarda çoğu kez söylediğim sözlerin doğru olduğunu ileri sürerdim! Daha sonra, dua ederken ve Tanrı'nın huzurunda Lisa'nın haklı olduğunu fark ederdim. Alçakgönüllülükle Lisa'ya gider ve hatamı kabul ederdim.

Demek istediğim şey: Aldatma, hilekârlık, ikiyüzlülük, düzenbazlık ve benzeri davranışlar Tanrı'nın huzurunda var olamazlar. İsa şöyle der:

"Örtülü olup da açığa çıkarılmayacak, gizli olup da bilinmeyecek hiçbir şey yoktur. Bunun için karanlıkta söylediğiniz her söz gün ışığında duyulacak, kapalı kapılar ardında kulağa fısıldadıklarınız damlardan duyurulacaktır." (Luka 12:2-3)

İsa, özellikle aldatıcı biçimde düşünmenin ya da konuşmanın imkânsız olacağı yargı anından söz etmektedir, çünkü gerçek egemen olacak ve hiçbir yalan ya da aldatıcı söz konuşulmayacaktır. Kâhyalık benzetmesinin yargıyı temsil ettiği gerçeği, tembel kölenin verdiği yanıtın samimi olduğundan emin olabileceğimiz anlamına gelir. Kendisini suçlu çıkarsa bile doğruyu söylemektedir.

Ebedi olarak çoğaltmamasının ardında başlıca iki etken vardır:

- *Efendisinin karakterini bilmiyordu.*
- *Korkuyordu.*

Bu iki sebep sırasıyla verilir. İkinci sebep her zaman olmasa da, çoğu kez birincisinden ileri gelir, zira Tanrı'nın karakterinden bihaber olmak kolayca korkuyu körükler. Her iki hatayı incelemeye devam ettikçe bu durum netleşecektir.

“İNANDIĞIM ŞEYLER”

Birinci hatayı incelemek adına size bir hikâye anlatayım. Bir konferans için Hawai'ye sekiz saatlik bir uçuş yapmıştım. Hâlâ seyahat giysilerim içinde, otel odamın hazırlanmasını beklerken havuz kenarındaki bir şemsiyenin altında dinlenebileceğim bir yer buldum. Farklı bir konferansa katılmak için aynı otele gelen bir işkadını da bekliyordu. Konuşmaya başladık ve Hristiyan bir yazar ve hizmetkâr olduğumu öğrenince, Tanrı'yla ilişkisini anlatmaya başladı.

Tanrı'yı tanımadığını anlamam birkaç dakikadan fazla sürmedi. Kendinden emin bir tavırla *inandığı şeyi* anlattı ve bunların çok azı Kutsal Yazılar'la uyumluydu. İnançlarını daha derinden açıklarken, bilgelik için Kutsal Ruh'a dua ettim ve Rab bana ne söyleyeceğimi gösterdi.

Kadın konuşmasını bitirince, “Havuzun karşısındaki adamı görüyor musun?” diye sordum.

“Evet, neden?” diye karşılık verdi.

“Onu sana anlatacağım,” dedim. “Katı bir vegan—hayvanlardan üretilen hiçbir şeyi yemiyor, hatta bal bile. Hayali Amerikan Olimpiyat Yüzme Takımı'na girmek. Günde üç saat bunun için antrenman yapıyor. Hobileri tenis oynamak, tüplü dalış ve resim yapmak. Az ötedeki sıcak su havuzunun yanında duran kadınla evli ve kadın adamdan on yaş küçük.”

Kadın meraklandı, ama konuyu birden bire değiştirmem nedeniyle kafası karıştı. Az önce Tanrı hakkındaki derin düşüncelerini paylaşmıştı, ama bunun karşılığında aniden havuzun kenarındaki bir adamı ona tanıtıyordum. Merakla bir bakışla sordu, “Seninle aynı konferansa mı katılıyorsun?”

“Hayır, bayan.”

“Hm, o zaman onu nereden tanıyorsun?” diye sordu, daha da meraklı bir halde.

“Onunla hiç tanışmadım.”

Şimdi iyice şaşkın ve ilgili bir tavırla, onun hakkında bu kadar çok şeyi nasıl bildiğimi sordu. Söylediklerimin doğru olup olmadığını elbette bilmiyordum, ama yüzündeki ifadeden benim bir CIA elemanı, FBI ajanı, dedektif ya da hatta bir tacizci olduğumu düşünmüş olabileceğini tahmin ediyorum. Merakı uyanmıştı.

Durdum ve ona şöyle cevap verdim, “Bunlar onun hakkında *inandığım şeyler*.”

Dona kaldı.

“Az önce Tanrı hakkında *inandığım şeyleri* gayet emin bir şekilde söyledin,” diye devam ettim. “Ama O’nunla ilgili söylediğin hemen her şey yanlış. Bunu biliyorum, çünkü O’nu tanıyorum.”

Sonra döndüm, gözlerinin içine bakarak şöyle dedim, “Daha önce hiç tanışmadığım o adamla ilgili yaptığım şey senin Tanrı’yla ilgili yaptığından farksız. Havuzun karşısındaki adamla ilgili *inandığım şeyleri* sana söyledim ve oldukça ikna ediciydim. Ama büyük ihtimalle söylediklerimin çoğu yanlış ve bunun nedeni O’nu tanımak için asla zaman ayırmamış olmam.”

Kadın dinliyordu, ama bayağı sarsılmış görünüyordu.

“Tanrı bize, Kutsal Kitap’ın sayfaları arasında O’nun kim olduğunu açıklayan Sözü’nü verdi,” dedim sakince. “Ayrıca İsa’yı bize açıklaması için Ruhunu gönderdi ve İsa da Her Şeye Gücü Yeten Tanrı’yı bize tanıtır, çünkü O bedende zuhur etmiş Tanrı’dır.”

Durdum ve sakince sordum, “Sence zihninde, gerçekte var olmayan hayali bir Tanrı uydurmuş olabilir misin?”

Ne yazık ki, ya Tanrı’yı tanımadığı gerçeğiyle yüzleşmeye hazır değildi ya da O’nu tanıma gerçeğiyle yüzleşmekten korkuyordu. Birkaç dakika daha konuştuk ve kısa süre sonra ayrıldık.

Bu hikâyeyi okurken gülümseyerek şöyle düşünüyor olabilirsiniz, *Tanrı’yı tanıyorum, kiliseye gidiyorum ve Kutsal Kitap’ı okudum*. Ancak, bu düşüncenin rahatlığına kapılmadan önce Ferisiler’in halini hatırlamalıyız. Havralara eksiksiz katılırlar, düzenli olarak dua eder ve oruç tutarlar ve Tevrat’ı ezberden alıntılayabilirlerdi. (Benim kesinlikle o kadar iyi bir hafızam yok!) Gene de gözlerinin önünde duran İsa’yı, beden alıp gelmiş olan Tanrı’yı tanıyamadılar.

TANRI'YI TANIMAK

Tanrı'yı tanıma ayrıcalığına kim kavuşur? Herkes davetlidir, ama koyulmuş şartlar vardır. Hayatımızı tüm yüreğimizle bütünüyle O'na verdiğimiz zaman hakiki bir ilişkinin kapısı açılır. Sözde değil, ama bunu gösteren eylemler eşliğinde. İsa dedi, "Canını kurtarmak isteyen onu yitirecek, canını benim uğruma yitiren ise onu kurtaracaktır" (Matta 16:25). "Onu kurtaracaktır" sözüyle ne demek istiyor? Çok basit; gerçek yaşam sadece *O'nu tanımaktır*.

Kiliseye katılarak, çevremize Hristiyan arkadaşlar toplayarak, kitaplar okuyarak, tapınma müziği dinleyerek, bir "tövbe" duasını tekrar ederek, hatta iyi işler yaparak Tanrı'yı tanımıyoruz. Kutsal Yazılar'da İsa sıklıkla Güvey olarak tanıtılır ve biz de O'nun Geliniyiz. Bir gelin ve güvey birleştiğinde, ikisi bir hale gelir. Pavlus şöyle yazar, "Ben bunu Mesih ve kiliseyle *ilgili olarak söylüyorum*" (Efesliler 5:32). O'nu tanımanın ne demek olduğunu göstermek için, Tanrı tüm insanlığın en aşına olduğu kavramı örnek vermiştir. Gündelik olarak O'nunla ilişkimizin net bir temsili vardır: *evlilik, kutsal evlilik bağı*.

Bir kadın beyaz bir elbise içinde evlilik marşı eşliğinde kilisenin koridorunda yürürken çok güçlü bir beyanda bulunur. Dünya üzerinde yaklaşık 3.930.000.000 diğer erkeğe elveda der! Bütün yüreğini, canını, bedenini ve hayatını mihrapta onu bekleyen tek erkeğe verir. İlginç biçimde, verdiği bu karar hakiki "tövbeyi" temsil eder. Dünya üzerinde geriye kalan erkeklerle evlilik bağı kurma fırsatlarının hepsinden vazgeçer. O ve seçilmiş kocası bir antlaşmaya girerler: Kadın tümüyle erkeğindir; erkek tümüyle kadınıdır. Karı koca olarak başka hiç kimseyi tanıyamayacakları kadar derin bir ilişkiyle birbirlerini tanımak üzere bir yolculuğa yelken açarlar.

Şimdi tartışmalı görülebilecek bir şey söylemek istiyorum, ama beni lütfen duyun! Tanrı'yı tanımanın önüne koyduğumuz en büyük engellerden birinin "günahkârın duasının" girişi olduğuna inanıyorum. Geleneğimiz şuna benziyor: Sanki bir tüketiciye bir ürün pazarlıyormuş gibi Tanrı'yla bir ilişki satıyoruz. Bir mesajın ya da konuşmanın ardından şöyle diyoruz, "Tanrı'yı tanımak istiyor musunuz? Yaratıcınız'la bir ilişki istiyor musunuz? O zaman sadece bu duayı edin: 'İsa hayatıma gel. Günahlarımdan tövbe ediyorum. Seni Kurtarıcı olarak kabul ediyorum. Beni bağışladığın ve şimdi Tanrı'nın bir çocuğu yaptığın için Sana şükrediyorum.'"

Sonra mutlu haberi oradakilere duyuruyoruz, yeni imanlıların sonsuza dek Tanrı'yla emniyette olmalarını kutluyoruz ve onları paydaşlığımıza

davet ediyoruz. Ancak tövbe etmekten, yani kendi çıkarını arayan bir hayat tarzından kalıcı olarak uzaklaşarak hayatlarını Tanrı'ya vermeye ihtiyaçları olduğundan hiç söz etmiyoruz. İsa'nın ne söylediğini dinleyin:

“Sonra İsa, öğrencilerine şunları söyledi: ‘Ardımdan gelmek isteyen kendini inkâr etsin, çarmihini yüklenip beni izlesin. Canını kurtarmak isteyen onu yitirecek, canını benim uğruma yitiren ise onu kurtaracaktır.’” (Matta 16:24-25)

İsa'nın bu ayetlerde özetlediği şey, Tanrı'yı ancak O'nunla hakiki bir ilişkiye girerek gerçek anlamda tanıyabileceğimizdir. Tanrı'yı tanımak bir kerelik bir olay değil, ama sizin için en iyi olduğunu düşündüğünüz şey yerine Tanrı'nın yollarına boyun eğmek için sağlam bir kararlılıktır. Bu günbegün, anbean alınan bir karardır. Eğer bir mesele O'nun Sözü'nde açıkça belirtilmişse, itaatsizlikten kaynaklanan bir tartışmaya ya da kararsızlığa yer olmaz. İsa'yı izlemenin anlamı yüreğinizin derinliğinde O'nu gücendiren her şeyden uzaklaşmak ve sürekli O'na hizmet etme kararını vermektir.

Elçi Yakup şöyle yazar, “Tanrı sözünü yalnız duymakla kalmayın, sözün uygulayıcıları da olun. Yoksa kendinizi aldatmış olursunuz” (Yakup 1:22). Tanrı'nın sözünü duyan, ancak düşüncede, sözde ve eylemde duyarsız kalan birisi kendisini aldatmıştır. Bu “kendini aldatma” kavramının üçüncü köleyi, Ferisiler'i, Hawaii'deki havuzda tanıştığım kadını ve karşılaştığım başka birçok insanı doğru biçimde tanımladığını düşünüyorum. Böyleleri kiliseye katıldıkları ve Kutsal Yazılar'ı alıntıldıkları için Tanrı'yla ilişkide olduklarına tümüyle inanan, ancak sürekli O'nun Sözü'ne aykırı konuşan ve yaşayan kişilerdir. Üzücü bir biçimde yanlış yönlendirilmişlerdir. Bu *kendini aldatmaktır*.

Önemli bir noktayı vurgulamama izin verin. Lisa evliliğimizde birçok hatalar yaptığını size söyleyecektir (ben daha fazlasını yaptım, ama burada geline odaklanıyorum!), ama asla evlilik antlaşmamız pahasına kendi isteklerinin peşinden bilinçli olarak gitmemiştir. Davranışları kusursuz değildir, ama yüreği asla sadakatten ayrılmamıştır.

Aynı şekilde, Tanrı'yla ilişkimizde O'na belirli aralıklarla itaatsizlik ettiğimizde bizi bağışlar. Bu durum, bir hata olduğu zaman karı kocanın antlaşma ilişkisini bozmamasına benzer. Yaratıcımız'la ilişkimiz sadece sözle dille ifade edilen eylemsiz bir bağ değil, yürekte gelen hakiki sadakattir.

İsa şu en çarpıcı beyanı ortaya koyar: “Eğer bir kimse Tanrı'nın isteğini yerine getirmek *istiyorsa... bilecektir.*” (Yuhanna 7:17). Bu bilinç bizim iç varlığımızın özünde başlar; sadece işitmeyi değil, eyleme geçmeyi yürekte

arzuladığımız zaman. O *ne derse* yaparız ve böylece O'nu *biliriz* ve *tanırız*. Tanrı'yı ve Sözü'nü bilir ve tanırız. Yuhanna 7:17'yi şöyle yorumlayabiliriz: "Siz öncelikle Tanrı'nın isteği konusunda tutkulu olun, ondan sonra öğretilerimin Tanrı'nın yüreğinden gelip gelmediğini ayırt edebilirsiniz."

Talant benzetmesinde, üç kölenin tümü efendilerinin ağzından aynı talimatı işitti. İkiisi onun talimatlarını eyleme geçirdi, sonuncusu hiçbir şey yapmadı. Üçüncü kölenin efendisini *tanımaması* tesadüf değildir ve bu yüzden onun talimatlarını hafife aldı. Bu köle kendini aldatıyordu.

KUTSAL KORKU

Kutsal Kitap'taki bir ifade şimdiye kadar incelediğimiz konuyu açıklamaktadır: *RAB korkusu*. Özellikle bu gün ve saatte çevremizi saran korkuların bolluğundan ötürü bu ifadeden çekiniyoruz. Ancak iki tür korku vardır ve bunlar birbirinin tam tersidir. Birisi "korku ruhudur", diğeriye "RAB korkusu"dur. Kutsal Yazılar'da bu ikisi birbirinden ayrılır. Musa, Tanrı'nın huzurundan uzaklaşan halka şunları söyledi:

"Musa, '*Korkmayın!*' diye karşılık verdi, 'Tanrı sizi denemek için geldi; *Tanrı korkusu* üzerinizde olsun, günah işlemeyiniz diye.' Musa Tanrı'nın içinde bulunduğu koyu karanlığa *yaklaşırken* halk *uzakta durdu.*" (Çıkış 20:20-21)

İlk bakışta, Musa'nın kendi kendisiyle çeliştiği düşünülebilir. Onun sözünü daha açık hale getirmek için yeniden ifade edeyim: "*Korkmayın*, çünkü Tanrı, RAB korkusu üzerinizde olsun diye geldi." Musa'nın beyanı bir çelişki değil, daha ziyade "Tanrı'dan ödün kopmak" ile "Tanrı korkusu" arasındaki farkı belirtir; bu iki korku arasında bir fark vardır. Tanrı'dan ödün kopan birisinin gizlediği bir şey vardır. Adem'in günah işledikten sonra Tanrı'dan nasıl gizlendiğini hatırlayın (bkz. Yaratılış 3:8). Diğer taraftan, Tanrı'dan korkan kişi hiçbir şey gizlemez. Aslında böyle bir kimseyi korkutan tek şey Tanrı'dan uzaklaşmaktır.

O halde daha başta şunu kesinleştirelim: *RAB korkusu* Tanrı'dan ödünüzün kopması değildir. Ödümüzün koptuğu biriyle nasıl yakın bir ilişki kurabiliriz? Zaten belirtildiği gibi, hakiki kutsal korku Tanrı'dan uzaklaşmaktan korkmak demektir. O'nun huzurundan, ilgisinden ve sevgisinden başka bir yer olmayı istemezsiniz. Koşullar ne olursa olsun ya da olaylar ne kadar kasvetli görünürse görünsün sarsılmazsınız; O'na yakın olmaktan daha iyi bir yer olmadığını bilirsiniz. Bu tutumunuz O'na itaatinizden belli olur.

Tanrı'dan korkmak her şeyden ya da herkesten daha çok O'nu saymak,

O'nu onurlandırmak ve O'na hürmet etmektir. O'nu en yüce makama yerleştirmek, O'nun yüreğinin arzularını kendinizinkilerden daha değerli ve önemli tutmaktır. O'nun sevdiğini sever, nefret ettiğinden nefret ederiz. O'nun için önemli olan şey bizim için önemli olur; O'nun için önemli olmayan şey bizim için de önemli olmaz.

Bu tutum bizi O'na yakın olmak isteyenlerin arasına koyar. İsrailoğulları'nı incelediğimizde, Tanrı'ya olan sevgilerinin koşullu olduğunu görürüz. Koşullar onların lehine olduğunda, O'na tapınırlar, itaat ederler ve O'nu severlerdi. Ancak koşullar aleyhlerine döndüğünde şikâyet ederlerdi. O'na tamamen güvenmezlerdi ve kendilerini korumakla ilgiliydiler. Kendi yaşamlarını kurtarmak için, İsa'nın Müjde'de belirttiği şeyin tersini yaptılar; O'nunla hakiki bir ilişkide olmanın görkemli ayrıcalığını terk ettiler. Musa Tanrı'dan korktu; ama onlar korkmadı.

Davranışları buna uygun oldu; halk *uzakta durdu*, ama Musa Tanrı'nın huzuruna *yaklaştı*. En iyi olana kör yaşadılar. Onların aksine Musa açıkça gördü. Musa Tanrı'yı, O'nun Sözü'nü, yollarını ve bilgeliğini tanıdı. Diğer taraftan, onlar Tanrı'yı sadece dualarına verdiği yanıtlara göre tanıdılar.

O'na hemen itaat ettiğimizde Rab korkusunda uygun davranırız; mantıklı gelmese de, görünüşte bir yararı olmasa da ve hatta belki rahatımıza zarar verse de itaat ederiz. O'nun karakterini biliriz ve bu nedenle ikna oluruz. Bir şey zararlı görünse bile, Tanrı'ya itaat ettiğimizde asla öyle olmaz.

Son olarak, Rab korkusunda yürümek O'na sonuna dek itaat etmekle kendisini gösterir. İbrahim tam olarak bunu yaptı; Tanrı, İbrahim'in yirmi beş yıl boyunca beklediği, herkesten ve her şeyden çok sevdiği, en çok önem verdiği şeyi, yani biricik oğlu İshâk'ı sunmasını buyurduğunda İbrahim itaat etti. Sabah erkenden kalktı ve Tanrı'nın ondan istediği şeyi yapmak için üç günlük yolculuğa çıktı. Tanrı ona bir "neden" göstermemiştii ve görünüşe göre bu kurban İbrahim'in uğruna yaşadığı her şeyi yıkacaktı. Zararlı bir iş gibi görünüyordu. Ama Tanrı'nın karakterine tümüyle güvendi (tembel kölenin davranışının tam zıttı).

İbrahim İshâk'ı kurban etmek için bıçağını kaldırdığında, Rab'in meleği onu durdurdu ve şöyle dedi, "Çocuğa dokunma. Ona hiçbir şey yapma. Şimdi *Tanrı'dan korktuğunu* anladım, biricik oğlunu benden esirgemedin" (Yaratılış 22:12). Bu türden sevgi, güven ve iman Tanrı'dan korkan birinin yüreğidir.

Şöyle okuyoruz, "RAB korkusudur bilginin temeli" (Özdeyişler 1:7). Neyin bilgisi? Bunun cevabını az sonra buluruz, ama cevaba götüren şeyi de inceleyelim; O'nun sözünü her şeyin üstünde tutmak ve İbrahim'in yaptığı buydu:

“Oğlum, bilgeliğe kulak verip
 Yürekten akla yönelerek
 Sözlerimi kabul eder,
 Buyruklarımı aklında tutarsan,
 Evet, akli çağırır,
 Ona gönülden seslenirsen,
 Gümüş ararcasına onu ararsan,
 Onu ararsan define arar gibi,
 RAB korkusunu anlar
 Ve Tanrı’yı yakından tanırısın.” (Özdeyişler 2:1-5)

Cevap oldukça açıktır; Rab korkusu *Tanrı’yı tanımanın bilgisidir*. Bugün bunu biraz farklı ifade edip şöyle diyebiliriz, “Rab’den korkmak Tanrı’yı yakından tanımanın temelidir.” Şimdi tembel kölenin asli hatasını anlıyoruz. Yaptığı işten ve verdiği son cevaptan anlaşıldığı üzere kutsal korkudan yoksundu. İsrail halkının zaman zaman Tanrı’yı bir zorba olarak gördüğü gibi, bu kâhya da efendisini aynı öyle gördü. Önderinin karakterine karşı körleşmişti.

Kutsal korku Tanrı’yı *tanımanın* başlangıç noktasıdır. Mezmur yazarı şöyle beyan ederek bunu doğrular: “RAB kendisinden korkanlarla paylaşır sırrını” (Mezmurlar 25:14). Sırlarımızı paylaştığımız kişiler bizi *yakından* tanıyan dostlardır. İsa şaşırtıcı bir söz söyler, “Size buyurduklarımı yaparsanız, benim *dostlarım* olursunuz” (Yuhanna 15:14).

Birçoğumuz ünlü bir film yıldızını, sporcu ya da tanınmış bir başkasını sevdiğimizi söylediğimiz gibi İsa’yı “sevdiğimizi” söyleriz. 2020’nin başlarında basketbolcu Kobe Bryant ve kızı Gianna trajik bir helikopter kazasında hayatını kaybettiği zaman, bütün ulus yas tuttu ve birçok kişi onların arkasından göz yaşları döktü. İnsanlar, onun anısına basketbol oynadığı Los Angeles’taki Staples Spor Sarayı’nın önüne sayısız balonlar, kartlar ve çiçekler bıraktı. Ben de trajediden ötürü yas tuttum ve bu konuda bir süre düşündüm.

Ama yas tutanların çoğunluğu Kobe’yi eşi, ailesi ve yakın arkadaşları kadar tanıyamıyordu. Eğer bizi sokakta görseydi, kim olduğumuzu bilmeyecekti. Onunla hiç zaman geçirmedim, ama yine de sanki onunla bir ilişkim varmış gibi ölümüne üzüldüm. Tıpkı Kobe’nin beni tanımayacağı gibi, sırf kiliseye katıldıkları, sosyal medyada O’nun hakkında konuştukları, tapınma müziği dinledikleri, O’nun adıyla işler yaptıkları ve hatta O’na Rab dedikleri için O’nu tanıdığını iddia eden sayısız kişi çıkacaktır. Ama İsa’nın böylelerine vereceği yanıt şu olacak,

“Sizi hiç tanımadım.” Ve işte nedeni:

“Bana, ‘Ya Rab, ya Rab!’ diye seslenen herkes Göklerin Egemenliği’ne girmeyecek. Ancak göklerdeki Babam’ın isteği yerine getiren girecektir. O gün birçokları bana diyecek ki, ‘Ya Rab, ya Rab! Biz senin adınla peygamberlik etmedik mi? Senin adınla cinler kovmadık mı? Senin adınla birçok mucize yapmadık mı?’ O zaman ben de onlara açıkça, ‘Sizi hiç tanımadım, uzak durun benden, ey kötülük yapanlar!’ diyeceğim.” (Matta 7:21-23)

Bu sözün Efendimiz tarafından bize söylenmesini asla istemeyiz. Bu ayetleri yakından incerseniz, bu insanların İsa’yla ilişkilerinden emin olduklarını, hatta bu konuda duygusal olduklarını görürüz. Kobe hayatta olsaydı bana “Sen kimsin? Nereden geliyorsun? Adın ne?” diye sorardı. Aynı şekilde İsa da, kendisini tanıdığını iddia edenlere “Kim olduğunuzu, nereden geldiğinizi bilmiyorum” diyecektir (Luka 13:25).

O’NUNLA ZAMAN GEÇİRİN

Rab korkusu O’nu yakından tanımanın başlangıç noktasıdır, ama neden başlangıç noktasında kamp kuralım? İlişkinizde derinlere inin, çünkü sizi kendisine yaklaşmaya çağırıyor. Şöyle deniyor, “Tanrı’ya yaklaşın, O da size yaklaşacaktır” (Yakup 4:8). Şaşırtıcı biçimde, O’nunla ilişkimizin düzeyini biz belirliyoruz.

İmanlı olduğunu söyleyen birçok insanın Hawaii’de havuz başında konuştuğum kadından çok da farklı olmaması beni şaşırtıyor. “Tanrı bilgisini” sosyal medyadan, tapınma müziğinden, bloglardan, arkadaşlarıyla sohbetlerden ve pastörlerinin haftada bir verdiği vaazlardan ediniyorlar. Ama O’nunla kişisel zaman geçirmiyorlar.

Son istatistikler on beş ile yirmi beş yaş arasındaki gençlerin haftada ortalama 53,7 saatlerini akıllı telefon, tablet, bilgisayar ve televizyon ekranlarının başında geçirdiklerini ortaya koyuyor. Tanrı Sözü’nde ne kadar zaman geçirdiklerini merak ediyorum? Ve bu sorun sadece genç insanlarla alâkalı değil!

Kırk yıldan uzun bir süredir Kutsal Kitap okuyorum ve hâlâ yapmayı en sevdiğim şeylerden biri bu. Okumadan önce her zaman İsa’yı bana taze bir biçimde açıklaması için Kutsal Ruh’a dua ederim. Yıllar boyunca sabah erkenden kalkıp bodrumumda, uzak bir yerlerde ya da otel odamda sadece okuyarak, dua ederek ve dinleyerek zaman geçirdim. Armağani bahşedeni hiç tanımadan sadece armağana güvenerek Müjde’yi duyuran biri olmak istemiyorum.

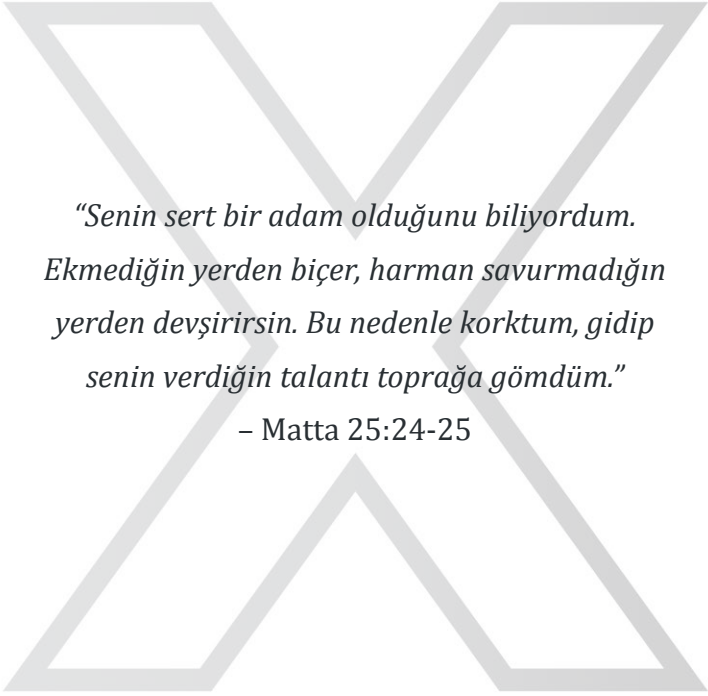
Tanrı size yakın olmak istiyor. O'nun kusursuz sevgisi korkuyu siler atar. Çoğu zaman efendisinin iyiliğinden bihaber kâhya gibi davrandığımızı fark ediyoruz. İşte bu nedenle Tanrı'nın sizi kutsal korkusuyla doldurması için dua etmenizi teşvik ederim. Sonra O'nunla kaliteli zaman geçirin ve gerçekte kim olduğunuzu keşfedin. O sevgidir.

Biz henüz O'nu tanımadan önce Tanrı bizi aradı, sevdi ve bizim için öldü. Bu muhteşem ilişkiyi O başlattı. O sizin için var. Sizi yakından tanımayı özlüyor. Ancak, bizi o kadar yürekte seviyor ki, bizi bir ilişkiye zorlamak istemiyor.

O halde şimdi seçiminizi yapın! Yaşamı seçin! O'nu tanımayı seçin... yakından.

DÜŞÜNÜN

1. Korku her zaman Tanrı'nın karakterini bilmemekten ileri gelir. Tanrı'nın doğasıyla ilgili hatalı bir görüş nedeniyle armağanlarınıza ve çağrınıza kâhyalık etme biçiminiz olumsuz etkilendi mi?
2. Tanrı'yla hakiki bir ilişki kendinizi O'na bütünüyle verdiğiniz ve O'nun Sözü'ne itaatle yaşadığınız zaman mümkün olur. Tanrı'yla ilişkinizi engelleyen bir zihin yapısı ya da davranış kalıbı var mı?
3. *Tanrı'dan ödünüzün kopması* ile *Tanrı korkusuna sahip olmak* arasında büyük bir fark vardır. Bu fark nedir? Rab korkusuna sahip olmak Tanrı'yı yakından tanımak için neden hayati önemdedir?

*“Senin sert bir adam olduğunu biliyordum.
Ekmediğin yerden biçer, harman savurmadığın
yerden devşirirsin. Bu nedenle korktum, gidip
senin verdiğin talantı toprağa gömdüm.”*

– Matta 25:24-25

Çoğaltmanın Önündeki Engeller II

Şimdi tembel kölenin ikinci cümlesini incelemeye hazırız, “Korktum.” Korku onu felç etti. *Message* çevirisinde üçüncü kölenin sözleri şöyle yorumlanıyor: “Senin yüksek standartların olduğunu biliyorum... En iyisini talep edersin ve hataya tahammül göstermezsin.”

Bu bana bir hikâyeyi hatırlatıyor. İki farklı koçun yönetiminde basketbol oynadım. Her iki takımda da şütör gard pozisyonunda oynuyordum ve üç sayılık atış yapmak sporda iyi yapabildiğim az şeyden biriydi.

İlk koçum en iyi performansımızı ortaya çıkarmak isteyen ve bizi o noktaya taşımak için teşvik eden ve yapıcı eleştirilerde bulunan biriydi. Bana karşı değil, benim lehime çalıştığını biliyordum. Sahanın her yerinde kendime güvenerek şut atıyordum. Bana olan inancı bu güveni ateşliyordu.

İkinci koçum ise farklıydı. Kendi ifadesiyle “yüksek standartları olan ve hataya tahammül göstermeyen” biriydi. Şut atıp kaçırdığım zaman, koç bir sonraki molada beni sert bir dille azarlar ve çoğu kez kenara alırdı. Onun koçluğu altında iyi şutlar atamadım. Onun olmadığı kişisel antrenman zamanlarında sahanın her yerinde şutlarımı sokardım. Aynı yeteneğe sahip aynı oyuncuydum, ama o geldiğinde iyi oynayamıyordum.

Yukarıdaki ayetlerde kölenin verdiği yanıtta baktığınızda, efendisiyle ilgili *algısının* ikinci koçumla ilgili sahip olduğum algıyla tamamen aynı olduğunu göreceksiniz. Ama arada büyük bir fark var: *gerçekte* kölenin efendisi asla benim ikinci koçum gibi değildi.

Bir kez daha geçen bölümde öğrendiklerimiz ışığında Tanrı’yı tanımak için zaman ayırmamız bizim için son derece önemlidir. O, asla bu tembel

kölenin *algıladığı* gibi değildir. Tanrı bizden yanadır; bize inanır ve güvenir. Eğer O'nu bu şekilde görmezsek, kolayca korkuya yenik düşebilir ve armağanlarımızı gömebiliriz.

Bütün bunları söyledikten sonra, şimdi verimsizliğin bütününüyle farklı bir nedenine bakacağız. Önceki bölümde söz edildiği gibi, aslında Tanrı'yı tanıyan, ancak hâlâ korkuyla mücadele eden ve hatta yenik düşen imanlılar vardır. Kutsal Yazılar'da bunun nedenleri verilir ve bu bölümün geri kalanında bunu açacağız. Bunu yapmadan önce, aşağıda korku ve bununla ilgili konular hakkında bazı sağduyulu deyişler paylaşıyorum:

Bir insanın korkması gereken şey ölüm değildir, insan asla yaşamaya başlamamaktan korkmalıdır.

– Marcus Aurelius

Asla yeni bir şey denemekten korkmayın. Unutmayın, Nuh'un gemisini amatörler, *Titanik*'i profesyoneller inşa etti.

– Anonim

Yaptığımız en büyük hata, bir hata yapacağız diye sürekli korku içinde yaşamamızdır.

– John C. Maxwell

Bir insanın yaptığı en büyük keşiflerden biri, en büyük sürprizlerinden biri yapamayacağından korktuğu şeyi yapabildiğini görmektir.

– Henry Ford

Tartışmamıza sarsılmaz bir gerçeği ifade ederek başlayalım: *Sağlıksız korkunun zıttı Tanrı'nın sevgisidir*. Tanrı'yı ve insanları karşılıksız sevdiğimizde, korku yok olur. Elçi Yuhanna'nın yazdığı gibi, "yetkin sevgi korkuyu siler atar" (1. Yuhanna 4:18).

Bu gerçekle ilgili olarak San Diego'da Kutsal Ruh'un gözümü açtığı o zamanı asla unutmayacağım. Bir hizmeti henüz bitirmiştim ve odamda yalnızdım. Birden kendimi oğullarımızla ilgili korkularla savaşıırken buldum. Hizmetkârların çocuklarının trajik biçimlerde öldüklerini işitmiştim; biri elektrik çarpmasıyla, birçoğu trafik kazasında, bazıları aşırı doz uyuşturucu yüzünden ya da boğularak ve diğerleri çeşitli nedenlerle ölmüştü. Az önce bir başka trajedi daha işitmiştim ve üzerime çöken endişelerden kurtulmaya çalışıyordum. Aniden, yüreğimde şu sesi duydum, "Oğlum, korku bir işarettir. Hayatında bana teslim etmediğin bir

alana işaret eder; hayatının o alanı hâlâ sana ait.”

Sözleri beni sarstı. İdare edecek güce sahip olmadığım bir şeyi üstlendiğimi fark ettim. Bu aydınlanmanın hemen ardından odamda bağırdım, “Baba, bu oğullar benim değil. Sana ait olanların sadece bir kâhyasıyım. Bu nedenle onlar için her ne arzu ediyorsan, hayatlarında o olsun istiyorum. Onları ister dünyanın öbür ucuna götür, istersen hazır olduklarında cennetine al, ama onları dünyada yapmaları için yarattığın her şeyi gerçekleştirmeleri için dua ediyorum.”

Sonra daha yüksek sesle bağırdım, “Ama Şeytan, İsa’nın adıyla onlara dokumayacaksın! Onların Tanrı’ya ait olduğunu ilan ediyorum ve Tanrı’ya ait olanı öldürmekten, çalmaktan ve yok etmekten seni men ediyorum!”

Müthiş bir esenlik yüreğime geldi ve o zamandan bu yana dört oğlumuz için asla endişelenmedim. Endişeler yeniden yüzünü göstermeye çalıştığında, sesli bir biçimde yeniden ilan ediyorum, “Oğullarımızın bakımını San Diego’da Tanrı’ya bıraktım ve bunu geri almıyorum.” Bunu her yaptığımda korku aniden geri çekildi ve yerine esenlik geldi.

Korku, berbat bir angaryacıdır. Sinsidir, kontrolü ele almaya çalışır ve sizi bir kez yakaladığında karşı koyamazsınız. Eğer doğru bir mücadele vermezseniz kaderinizi değiştirir. Ama iyi haber var: Korku yenilebilir, ama doğru şekilde ele alınmalıdır.

ARMAĞANINIZA DİKKAT EDİN

Pavlus “ruhsal oğlu” Timoteos’a iki mektup yazdı. İkisinde de Timoteos’un armağanının (*charisma*) ihmal edildiği ve etkin olmadığı gerçeğine değindi. En başta şu önemli gerçeği belirtelim; Timoteos Tanrı’dan korkan bir adamdı. Pavlus, mektuplarında onun karakterini ve hakiki imanını övmektedir. Timoteos kesinlikle, Tanrı’nın karakterini tanımayanın verdiği korkuyla felç olanlar kategorisine girmez. Pavlus, birinci mektubunda ona şöyle der, “sende olan ruhsal armağanı *ihmal* etme” (1. Timoteos 4:14).

Grekçe’de *ihmal* için kullanılan sözcük *ameléō*’dur. “Göz ardı etmek ya da hafife almak” anlamına gelir. Bir başka kaynaktan bu sözcük “akla getirmemek ve bu yüzden uygun tepki vermemek, dikkat etmemek” olarak tanımlanır.

Timoteos ya da herhangi birimiz Tanrı vergisi bir armağanı neden göz ardı edelim, ona dikkatimizi vermeyelim, hatta aklımıza bile getirmeyelim? Bunun bir sebebi şu olabilir:

Beklentilerimize uygun çalışmıyor ya da üretmiyor.

Düşüncemiz şuna dönüşebilir, *denedim, ama işe yaramadı*. Yirmili yaşlarımda ve otuzlu yaşlarımda başlarında sık sık böyle düşünmeye meyledim. Önceden yazdığım gibi, Lisa ve arkadaşının mesajım sırasında uyuyakalmasının ardından şu düşünce aklıma takıldı: *En yakınlarım bile uyanık kalamıyorsa neden başkaları beni dinlemek istesin?*

O sıralarda başarısızlık düşüncelerimi büyüten başka bir şey daha oldu. Bir arkadaşımın birlikte aynı saatlerde Pazar okulu sınıflarına öğretmenlik yapıyorduk. Onun sınıfına iki yüzden fazla kişi katılırken aynı saatte benim sınıfıma katılanlar ortalama yirmi kişi kadardı. Bu dönemde bir keresinde sadece bir kişiye bile ders verdiğim oldu!

Armağanlarımı sorgulamama neden olan bunlardan başka deneyimler de oldu. Şimdi anlıyorum ki, eğer karşılanmayan beklentilerin ve görünür başarısızlıkların uyandırdığı düşüncelere boyun eğseydim, hizmete atılmaktan vazgeçecek, başka bir yolu izleyecek ve en nihayetinde hayatımdaki çağırımı terk ettiğim için mutsuz olacaktım.

Tanrı vergisi armağanımızı göz ardı etmemizin ve ona dikkatimizi vermememizin bir başka nedeni:

Başkalarının eleştirileri.

Hiç kuşkusuz, ilk kitap taslağım ilk önce editör, sonra yayıncılar tarafından görmezden gelindiğinde, eleştirildiğinde ve reddedildiğinde yazmaktan vazgeçmeyi düşündüm. Daha sonra, kitabı kendim bastıktan hemen sonra bir arkadaşım yazım tarzımı kötüleyen yorumlar yaptı. Bu yorumları duyduktan sonra, o akşam oturma odamızın döşemesinde hiç kıpırdamadan yarım saat kadar yatarak son derece kederli bir halde gözlerimi tavana diktim. Bu kitap için hayatımın bir yılını ve bir sürü parayı acaba boşa mı harcamıştım? Şöyle düşündüm, *Önce editör, sonra yayıncılar ve şimdi de arkadaşım, hiç biri kitabı beğenmedi. Uyan artık, John! Neden kitabının iyi olmadığını ve başarısız olduğunu kabul etmiyorsun?*

Eğer bu düşüncelere ve yorumlara teslim olsaydım, yine bir başarısızlık gibi görünen ikinci kitabı yazmayacaktım. O kitabı eski Kutsal Kitap okulu öğretmenime gönderdiğimi hatırlıyorum ve o da keskin bir biçimde eleştirdi. Bu eleştiriyle daha da yıkıldım! Aradan iki buçuk yıl geçmişti ve iki kitap da beğenilmemişti.

Eğer bir noktada diğerlerinin eleştirilerine ve kendi kederli düşüncelerime kulak verseydim, vazgeçmek çok kolay olurdu. Ve o zaman da üçüncü kitabı, yani elbette *Şeytan'ın Yemi'*ni yazmayacaktım.

Tanrı vergisi armağanımızı göz ardı etmemizin ve ona dikkatimizi vermememizin bir başka nedeni:

Başarısızlık korkusu.

İşte korkunun ironik gerçeği: Daha başlamadan önce başarısızlığı bekliyoruz ve böylece kendimizi teşebbüs etmekten koruyoruz! Düşünce şu oluyor, *Eğer işe yaramayacaksa neden deneyeyim?* Başarısız olma korkusu yüzünden kaç hayal ve vizyon engellendi? Tanrı vergisi armağanların tembel köleninkinden farksız bir tutumla boşa gitmesi ne kadar trajik!

Başarısızlık korkusunun yol açtığı şey hakkında arkadaşım Myles Munroe *Maximizing Your Potential* (Potansiyelinizi Maksimize Etmek) adlı kitabında şöyle yazar:

“Yeryüzündeki en zengin yerler mezarlıklardır, çünkü orada asla gerçekleşmemiş bütün umutları ve hayalleri, asla yazılmamış kitapları, asla söylenmemiş şarkıları, asla paylaşılmamış icatları, asla keşfedilmemiş tedavileri bulursunuz; bunların hepsi birileri o ilk adımı atmaya korktuğu için orada dururlar.”

Myles ile aynı fikirdeyim ve size şiddetle şunu tavsiye ederim: Tanrı vergisi armağanlarınızın bu hayatta ifade bulmasına engel olmayın.

Şimdi söyleyeceğim şey sizi şaşırtabilir, çünkü hepimiz Timoteos’a büyük saygı duyarız. Ama Pavlus’un mektuplarından Timoteos’un tembel köleyle aynı yönde ilerlediğini öğreniyoruz! Tanrı vergisi armağanı hareketsizdi ve armağanına dikkatini vermiyordu. Çok şükür, onun bu durumu sürdürmesine izin vermeyecek iyi bir ruhsal babası vardı.

Pavlus, “oğluna” yazdığı ikinci mektupta hiç zaman kaybetmeden doğruca bu konuya girer: “Tanrı’nın sana verdiği armağanı *alevlendirmen* gerektiğini hatırlatıyorum” (2. Timoteos 1:6). *Alevlendirmek* için kullanılan Grekçe sözcük *anazōpuréō* “bir ateşi canlandırmak” anlamındadır. Ama *Grekçe Lexicon* sözlüğünde bu sözcük “bir şeyin yeniden başlamasına sebep olmak; yeniden etkinleştirmek” olarak tanımlanır. Tanrı’nın Timoteos’a verdiği armağan etkisizdi ve yeniden etkinleşmesi gerekiyordu. Peki bu durağanlığın nedeni neydi? Pavlus sonraki ayette bunun nedenini açıklar:

Çünkü Tanrı bize *korkaklık* ruhu değil, güç, sevgi ve özdenetim ruhu vermiştir. (2. Timoteos 1:7)

Burada *korkaklık* için kullanılan Grekçe sözcük *deilia*’nın en doğru

çevirisi “ürkekliktir.” Pavlus şunu söyler, “Timoteos, Tanrı vergisi armağanının bir ürkeklik ruhu yüzünden hareketsiz duruyor,” ya da daha sade bir dille, “Timoteos, Tanrı vergisi armağanının sana *gözdağı* veren bir ruh yüzünden etkisiz.”

Bu kolayca alâka kurabileceğimiz bir kavramdır. Gözdağı sözcüğü “eyleme geçmemizi engelleyen korku” olarak tanımlanır. Ama daha önemli gerçek, gözdağının nihai kökeninin bir *ruh* olmasıdır. Ruhsal bir güçtür ve korkuyu ruhsal bir düzeyde ele almazsak, köklerini bütünüyle kopartamayız.

GÖZDAĞIYLA MÜCADELEM

Bütün bunları biliyorum, çünkü bu ruhla uzun yıllar savaştım. Kişiliğimin zayıf bir yönü olduğunu varsaydım. Ama 1990’ların başında yaptığım bir dizi toplantı sırasında, bu değerlendirmemde bütünüyle hatalı olduğumu keşfettim. Bu toplantılar küçük bir kasaba kilisesinde en başta sadece dört gün için programlanmıştı, ama Tanrı’nın güçlü biçimde çalıştığı üç haftalık bir döneme dönüştü. Her gece bina tam kapasite doluyordu ve Rab birçok insanı kurtarıyor, iyileştiriyor ve bereketliyordu. Tanrı’nın verdiği vaaz armağanım tam gaz gidiyordu. Her şey olağanüstüydü. İnsanlar akşam ibadetlerine katılmak için iki yüz kilometrelik yoldan geliyorlardı. Gündüz vakti boş kiliseye girdiğimi net biçimde hatırlıyorum ve sanki Tanrı’nın varlığı binaya yerleşmiş gibiydi.

Ama son hafta bir akşam bunların tümü değişecekti. Bazı tapınma önderleri önceki akşam yaptığım hizmeti eleştirmişti. Söyledikleri sözler o akşamki hizmetimden hemen önce kilise önderlerinden biri tarafından bana aktarıldı. Yorumlar ön yargılı, ama zararsız görünüyordu. Ancak, sözlerini aklımdan çıkaramıyordum. Odak noktam yaklaşan hizmetten önceki akşamki mesajımın eleştirisine kaydı. Pastör, onların yorumlarını görmezden geldi; önceki hizmetlerin öncesinde yaptığımız gibi dua ettik ve platforma çıktım.

O akşam her şey kupkuruydu. Önceki iki hafta boyunca yaptığım gibi hizmet etmeye çalıştım, ama aklım karıştıktı, düşüncelerimi toparlayamadım ve platformda olmaktan nefret ettim. Bir an önce arka kapıdan kaçmak istedim! Kendimi arkadaşlarının önünde kekeleyerek konuşmaya çalışan bir liseli gibi güçsüz hissettim. Üzerimde meshediliş yoktu; Tanrı’nın gücü yoktu. Korkunçtu. Vaazı erken bitirdim ve kaldığım yere döndüm.

Kendimi Tanrı’ya kızarken buldum. *Neden bana yardım etmedi? Bu hizmet neden bu kadar farklıydı? Neden terk edilmiş hissettim? Şöyle düşündüm, Bu mesaj ve hizmet zamanı berbat geçti. Yarın akşam hiç kimse gelmeyecek. Aslında yarın yeniden çıkmak istemiyorum.*

Ertesi günün farklı olacağı umuduyla yattım.

Ertesi sabah yüreğimde bir ağırlıkla, sıkıntılı ve cesaretsiz bir ruh haliyle uyandım. Dua etmeye çalıştım, ama nafile. Yanlış gidenin ne olduğu hakkındaki kaygılarım büyüdü. Öğleden sonra üç saatimi dua ederek geçirdim. Tüm zaman boyunca başarısızlık düşünceleriyle savaştım. Üzerimdeki ağırlıktan kurtulmaya ve yaklaşan hizmet zamanı için psikolojimi düzeltmeye çalıştım.

O akşam kilisedeki tapınma tıpkı önceki gece kadar kuruydu ve verecek hiçbir şeyim olmadığını hissettim. Bir kez daha arka kapıdan kaçmak istedim. Tanıtılmamın ardından ayağa kalktım ve birkaç dakika boyunca geveledim. Düşüncelerim dağılıyordu. Bir an sonra kafamda bir ses duydum, “Neden bunu söyledin? Bu mesajı nasıl bağlayacaksınız? Zavallısın!”

Tam o noktada daha fazla dayanamadım. Altı yüz kişinin önünde aniden şunları deyiverdim, “Neyin yanlış olduğunu bilmiyorum, ama son iki akşam işler yolunda gitmiyor. Lütfen ayağa kalkıp benimle birlikte dua eder misiniz?”

Hepimiz dua ederken Tanrı benimle konuştu; bu yirmi dört saat içinde sesini ilk kez duymuştum. Bana 2. Timoteos 1:7 ayetini hatırlattı, “Oğlum, arkanda duran tapınma grubu sana gözdağı veriyor. Gözdağı ruhunun gücünü kır ve sana verdiğim sözü konuş.”

Rab’bin sözünü dinledim ve hemen ardından Kutsal Yazılar’dan cesur bir mesaj aldım. Şu ana kadar yaptığımız yirmi bir hizmetin en güçlüsüydü. Katılanların neredeyse yüzde yetmiş beşi kürsüye gelerek korkuyla mücadele ettiklerini itiraf ettiler. Koridorlar özgür olmak için dua isteyen insanlarla doldu.

Kilisenin pastörü birkaç hafta sonra beni arayıp o akşamki hizmetin son derece etkili olduğunu söyledi. Benimle ilgili eleştirel yorumlarda bulunan önderlerin zina, fuhuş ve ayaşlık gibi ahlâksız günahlar içinde yaşadığını söyledi. Bütün bunlar toplantılardan sonraki iki hafta içinde ortaya çıkmıştı ve biri hariç hepsi kiliseden ayrılmıştı. Pastör o zamandan beri tapınma grubunun hiç olmadığı kadar etkili ve birlik içinde olduğunu bildirdi. Hayat ve hizmet değiştiren bir deneyimdi.

Benim için, depresyona girdiğim ve Tanrı vergisi armağanımı işletmeden hizmet etmeye çabaladığım yıllar sona erdi. En önemli keşfim *gözdağı ruhuna* doğrudan konuşmak gerektiği oldu. İsa da çölde geçirdiği denemelerde Tanrı’nın sözünü doğrudan Şeytan’a konuştu. İsa *Tanrı’dan* saldırıların şiddetini hafifletmesini istemedi; sertçe ve doğrudan Şeytan’ın kendisine hitap etti.

İLYAS'IN YERİNİ BAŞKASI ALIYOR

1. Krallar 17-19. bölümleri okumanızı teşvik ederim. Bu bölümlerde İlyas'ın İsrail Kraliçesi İzebel ile benimkine benzer bir gözdağı deneyimi yaşadığını göreceksiniz.

Bu büyük peygamber Karmel Dağı'nda tüm İsrail halkına cesaretle meydan okumuştur ve karşısında 850 sahte peygamber, Kral Ahav ve kraliyet üyeleri vardı. Tüm halkın önünde Tanrı, İlyas'ın duasına gökten yağdırdığı ateşle güçlü bir yanıt vermişti. İlyas tüm halka bütün sahte peygamberleri öldürmelerini bile buyurmuştu. İlyas, sahip olduğu armağan ile güçlü çalışıyordu! Daha sonra dua etti ve üç yıl altı ay süren kuraklık sona erdi. Üstelik bir savaş arabasını koşarak geçti! Bütün bunlar bir günde oldu! Ne müthiş bir hizmet günü!

Ama İzebel güneş batmadan önce olanları duydu ve gerçek savaş başladı:

“İzebel, İlyas'a, ‘Yarın bu saate kadar senin peygamberlere yaptığını ben de sana yapmazsam, ilahlar bana aynısını, hatta daha kötüsünü yapsın’ diye haber gönderdi.” (1. Krallar 19:2)

İzebel'in tehdidi hakkında yorum yapmadan önce, ruhların sörfçülere benzediğini söylememe izin verin. Sörfçülerin üzerine binmek için dalgalara ihtiyacı vardır; ruhların da üzerine binmek için sözlere ihtiyacı olur. Bize şöyle söyleniyor, “Ama sana karşı yapılan hiçbir silah işe yaramayacak, mahkemede seni suçlayan her dili *suçlu çıkaracaksınız*. RAB'be kulluk edenlerin mirası şudur: ‘Onların gönenci bendendir’ diyor RAB” (Yeşaya 54:17). Bizi suçlayan her dili suçlu çıkarmamız gerektiğine dikkat edin. Bu bizim işimizdir, Tanrı'nın değil. İsa, çölde Tanrı'dan Şeytan'ı suçlu çıkarmasını istemedi. Saldırıya uğradığımızda biz de böyle yapmayız.

Belli ki, İzebel'in sözleri kuvvetli bir gözdağı ruhu taşıyordu. Bu haber İlyas'a ulaştığı an, verdiği tepkiye bir bakın: “İlyas can korkusuyla Yahuda'nın Beer-Şeva Kenti'ne kaçıp uşağını orada bıraktı” (1. Krallar 19:3).

Tüm halka, sahte peygamberlere, krala meydan okumuş olan bu adam şimdi can korkusuyla kaçıyor. Ülkeyi baştan başa geçti ve çölde bir günlük mesafe kat ettikten sonra bir çalının altına oturdu ve *ölmek için dua etti*.

Vav, bu aynı kişi mi? Neler oluyor? Belli ki, akli karışık, çaresiz, umutsuz ve vizyonunu yitirmiş bir durumda. Bunlar bir gözdağı ruhunun neden olduğu belirtilerdir. Üzücü olan şey, birçok insanın belirtilerin ardındaki ruhla yüzleşmek yerine belirtilerin kendisiyle uğraşmasıdır.

Ben de cehaletim yüzünden, Tanrı o akşam bana bu kötü ruhun

yollarını açıklayana dek yıllarca bu belirtilerle savaştım. Armağanımda bocaladım ve nedenini bulamadım.

İlyas vazgeçmişti, bu nedenle Tanrı, tükenmiş haldeki peygamberi bir yolculuğa çıkardı. Bir melek ona göründü ve Sina Dağı'na yapacağı kırk günlük yolculuk için yiyecek verdi. Dağa vardığında, Tanrı'nın sorduğu ilk şey "Burada ne yapıyorsun, İlyas?" oldu (1. Krallar 19:9).

Ne? Durun bir dakika! Tanrı, meleğe yolculuk için İlyas'a yemek vermesini buyurmuştu ve İlyas bütün yolu yürüdü. Ama dağa vardığı zaman Tanrı ona neden geldiğini sordu.

Anlamamız gereken şey şu. Eğer gözdağı bizi alt ettiyse, Tanrı çoğu zaman bize hizmet etmek için bizi sakın bir yere gönderir, çünkü bizi sever. O toplantılarda neler olduğundan bihaberdim, ama İlyas'ın bihaber olduğuna inanmıyorum. Güçlüklere nasıl cesaretle karşı koyacağını biliyordu, ama bu kraliçeden korktu.

Şimdi asıl soru şudur: Tanrı'nın sorusunun ardında ne vardı? Tanrı İlyas'a neden kraliçeye karşı koymadığını sordu, çünkü o tüm kötülüğün mızrak başıydı. Durdurulması gerekiyordu, ama İlyas ondan kaçtı.

Asıl soruya cevap vermek yerine, İlyas konuyu değiştirdi ve Tanrı'ya gerçekten hizmet eden tek kişinin kendisi olduğundan şikâyet etti. Klasik bir hıçkırık hikâyesiydi:

"RAB'be, Her Şeye Egemen Tanrı'ya büyük bir istekle kulluk ettim. Ama İsrail halkı senin antlaşmanı reddetti, sunaklarını yıktı ve peygamberlerini kılıçtan geçirdi. Yalnız ben kaldım. Beni de öldürmeye çalışıyorlar." (1. Krallar 19:10)

Tanrı, onun cevabını tümüyle duymazdan geldi ve yeniden aynı soruyu sordu: "Burada ne yapıyorsun, İlyas?" (1. Krallar 19:13). Ve İlyas bir kez daha aynı hıçkırık hikâyesini tekrarladı (bkz. ayet 14). Vazgeçmişti ve kötülüğün ardındaki kötülükle savaşmak istemiyordu.

Tanrı, bir kere daha bu "vay halime" hikâyesine aldırmaıyıp şok edici bir buyruk verdi:

"Geldiğin yoldan geri dön, Şam yakınındaki kırlara git. Oraya vardığında, Hazael'i Aram Kralı olarak, Nimşi oğlu Yehu'yu İsrail Kralı olarak, Avel-Meholalı Şafat'ın oğlu Elişa'yı da *kendi yerine peygamber olarak* meshedeceksin." (1. Krallar 19:15-16)

En sonda söylediği "kendi yerine peygamber olarak" sözlerine dikkat ettiniz mi? Tanrı İlyas'ın yerine başkasını geçiriyordu, çünkü gözdağına

teslim olmuş ve yenilmişti. Eğer 2. Krallar'ı okumaya devam ederseniz, İlyas'ın sonraki dört yılının çoğunu kendi yerine gelen peygamberi eğitmekle geçirdiğini göreceksiniz. Ayrıca başka şok edici haberler de var: Hazael'i ya da Yehu'yu meshetmedi. Yerine gelen Elişa bu işi yapmak zorunda kaldı.

Elişa'nın gözü hiçbir şekilde korkmadı. Cesurdu ve hiçbir kötülükten yılmadı. Tanrı onun hakkında şöyle der, "Yehu'nun kılıcından kurtulanı Elişa öldürecek" (1. Krallar 19:17). Yehu ve Elişa'nın dönemlerinde Ahav ve İzebel'in kötülük hanedanı yıkıldı. Bu görevin esasen İlyas'a verildiğine inanıyorum, ama gözdağı yüzünden kaderi değişti.

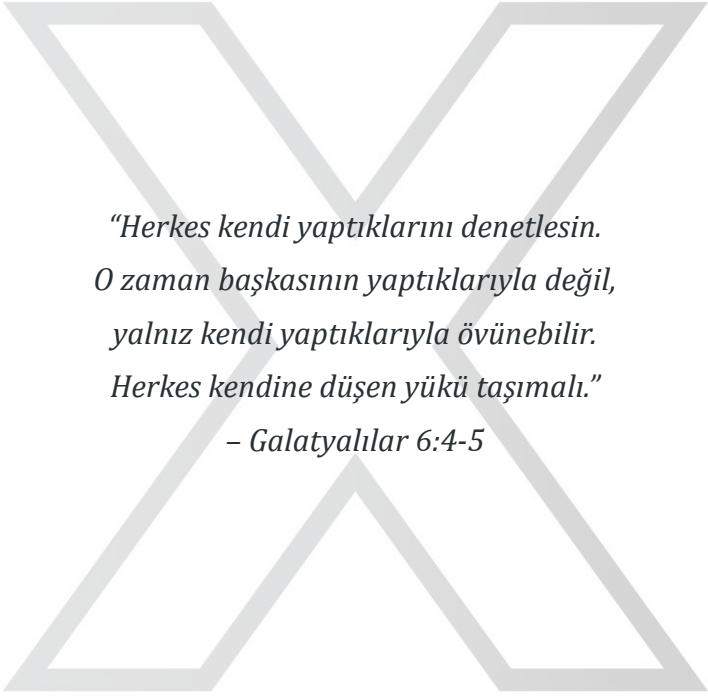
İlyas'ın, tembel kölenin aksine Tanrı'nın karakterini bildiğini kabul ediyoruz. Ancak, bu mücadeleyi kaybetmesi korku ve gözdağının armağanlarımıza ve çağrımıza neler yapabileceğini açıkça göstermektedir.

Korku ve gözdağı karşısında geri adım atmamaya kesin kararlı olmak çok önemlidir. Bu güce karşı çıktığımızda Tanrı bize destek olacaktır. Gözdağı ve korku yenilebilir, ama Tanrı'nın Sözü ve vaatleriyle ona kafa tutmalıyız.

Tekrar ediyorum: Tanrı sizden yanadır. O size inanıyor. Hayatınıza verdiği armağanlarınızı geliştirmenizi istiyor. Geri çekilmeyin. Hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin sizi misyonunuzdan ve kaderinizden alıkoymasına izin vermeyin.

DÜŞÜNÜN

1. Korku birçok hayalin hırsızı olmuştur. Sinsidir, kontrolü ele geçirmeye çalışır ve eğer doğru biçimde ele alınmazsa kaderinizi değiştirir. Korku hangi bakımlardan kaderinizi değiştirmeye teşebbüs etti?
2. Timoteos armağanını ihmal etmemesi için uyarıldı. Armağanınızı ihmal etmeniz neden tehlikelidir? Verilen örnekler arasında hangi ihmal nedeni sizi en çok etkiledi? Neden?
3. Gözdağı bir ruhtur. Bu ruhla hangi alanlarda karşılaştınız? Bu ruh nasıl alt edilmeli ve yenilgiye uğratılmalıdır?

*“Herkes kendi yaptıklarını denetlesin.
O zaman başkasının yaptıklarıyla değil,
yalnız kendi yaptıklarıyla övünebilir.
Herkes kendine düşen yükü taşımali.”
- Galatyalılar 6:4-5*

Armağanlarınızı Keşfedin ve Geliştirin

Şimdi Tanrı vergisi armağanlarımızı keşfetme ve geliştirme konusuna geçiyoruz. Zaten belirtildiği gibi, niyetim doğal yetenekleri ve kabiliyetleri geliştirmek hakkında konuşmak değil. Yeterince pratik yaparak neredeyse herkes herhangi bir konuda yeterlilik kazanabilir.

Şarkı söylemek söz konusu olduğunda ailem buna karşı çıkabilir ve haklı olabilirler. Bu yüzden gerçekçi bir örnek vereyim: Eğer bir müzik aleti çalmak için on bin saat pratik yapsaydım, berbat bir müzisyenden vasat bir müzisyene dönüşebilirdim. Harcadığım zaman ve çaba piyano ya da gitar çalışımı dinleyenler için keyifli hale getirebilir, ancak yine de Tanrı'nın Egemenliği'ni büyütme için çağrımı ilerleten bir *charisma* olmayacaktı.

TANRI'NİN MÜDAHALESİ

Bu bölümün ilk kısmına Pavlus'un "herkes kendi yaptıklarını denetlesin" sözüne odaklanacağız. Çağrınızı ve eşlik eden armağanlarınızı keşfetmek ve denetlemek için bir formül bulunmaz. Hangi konularda iyi olduğunuzu keşfetmenize yardımcı olabilen çeşitli kaynaklar olsa da, ebedi bir etki yapmak söz konusu olduğunda, *çağrınızı* ve *charismanızı* ortaya çıkarmak için Yaratıcınız'ın yardımı gerekir.

Bana yazmamı söylediğinde olduğu gibi, bazen armağanların keşfinde Tanrı'nın doğrudan müdahalesini algılamak kolay olur. 1991 yılının bir yaz sabahında dua ederken Tanrı'dan bir söz almamış olsaydım, yazmaya asla teşebbüs etmezdim. Ne bir kitap ne de bir kurs beni yazmaya ikna edebilirdi ve kesinlikle böyle bir işe girişmezdim. Bir başka örnek olarak, Kral Davut eğer koyunlarını aylardan ve aslanlardan korumamış olsaydı,

asla bir savaşçı olduğunu keşfetmeyecekti. Bundan sonra, İsraililer'i Filistliler'in elinden kurtaracak bir kurtarıcı ihtiyacı doğdu. Bu yırtıcılar karşısındaki deneyimleri diğer İsraililer saklanırken Davut'un Golyat'la savaşmasının yolunu açtı. Tanrı, etrafındaki ihtiyaçlar aracılığıyla Davut'un armağanını keşfetmesine izin verdi.

Eğer Gidyon'u ele alacak olursak o daha çok benim gibiydi. Bir savaşçı olarak çağrıldığını anlaması için Tanrı'nın onu yün yapaklarıyla ikna etmesi gerekti.

En baştan başlayalım. *Charismanızı* keşfetmek için Tanrı'nın müdahalesini aramanız ve buna iman etmeniz hayatidir. Kutsal Yazılar, Tanrı'nın kendisini imanla arayanları ödüllendireceğini belirtir. Tanrı'nın kendisini arada sırada meraklı ve kuşkulu bir tutumla arayanları ödüllendireceğini söylemez (İbraniler 11:6'nın yazar tarafından yorumlanması). İsa aynı bağlamda bize şunu bildirir:

“Dileyin, size verilecek; arayın, bulacaksınız; kapıyı çalın, size açılacaktır. Çünkü her dileyen alır, arayan bulur, kapı çalana açılır.”
(Matta 7:7-8)

Charismamızı tanımak için tutkulu bir arzuya sahip olmalıyız. Bu kitabın armağanlarınızı keşfetmek ve onları işletmek için içinizde yanan bir arzuyu körüklediğini umuyorum. Bu özlem ilgisiz bir tavırla dilemenizi, aramanızı ve kapı çalmanızı engelleyecek, aksine İsa'nın yukarıda açıkladığı gibi sizi ısrarcı yapacaktır. Tanrı sizden esirgiyor değildir. İçinizde arzu ettiğiniz şey için bir tutku gelişmesini istemektedir.

Lisedeyken güçlü bir teleskop almak istiyordum, çünkü astronomiyi seviyordum ve geceleri gökyüzünü incelemek istiyordum. İyi bir teleskop kesinlikle benim fiyat aralığımın dışındaydı, ama astronomi kitapları ve dergileri okumayı sürdürdüm. Bazen kütüphaneden dört beş tane dergiyi aynı anda alır, boş zamanlarımda onları tekrar tekrar okur, sonra iade edip yenilerini alırdım. Okudukça, teleskop edinmek için içimde umutsuz bir arzu gelişti.

En sonunda, hayalimdeki teleskop için para biriktirmek amacıyla sıra dışı bir fikir tasarladım. Bir yüzme ve tenis kulübünde tenis eğitmeniydim ve sadece yaz tatilinde ders veriyordum. Kulübümüzde hiç yapılmamış bir şey yaptım. Kulüp yönetimin izniyle sonbahar döneminde okuldan sonra özel dersler vermek için plan yaptım. Eğer bu plan işe yararsa, teleskobu almak için yeterli para kazanacaktım. İşe yaradı! İnanın; o teleskobu asla değersiz saymadım. Eğer biri o teleskobu arzum bu kadar yoğunlaşmadan önce bana verseydi, heyecanım kaybolduğunda onu bir kenara atabilirdim.

Tanrı'nın kulağı ağır işitmez. O sizden esirgemez. Halkını bina etmeniz için size verdiği armağanları değersiz saymanızı istemez. Hayallerinize giden yolda tutkunuzun karşılaştığınız sıkıntıdan daha güçlü olması gerekir. O halde bırakın arzunuz büyüsün ve o zaman *charismanızı* ya da armağanlarınızı tanımak için kendiliğinizden tutkulu bir arayışa gireceksiniz.

Bundan sonra, Tanrı'nın bizi cevapladığı belirli bir yol olduğunu anlamalıyız; her çocuğu için bu farklıdır. İsa'yla "kişisel bir ilişkimiz" olduğu hakkında sürekli konuşmamıza rağmen, söz konusu Tanrı'yı işitme ve *charisma* ya da armağanlarımızı anlamak olduğunda bir formül istememiz beni şaşırtmaktadır. Tanrı bunu kişisel tutmak istiyor. Sizinle O'nun arasında özel bir şey olmasını istiyor. Değerli çocuklarının her birine aynı şekilde cevap vermez. İşte bu nedenle İsa, dilemeyi, aramayı ve kapıyı çalmayı sürdürmemizi buyurur. Bizim için aslında çok iyi olan isteğini "arayıp bulmak" gerekir.

Arayışımızda kendimize ve başkalarına sorular sormalıyız. Bunların tümü arayış sürecinin parçasıdır. İnsanın bilgeliğini aramıyoruz, ama konuştuğumuz insanların sesleri içinde Tanrı'nın sesini işitmek istiyoruz.

Kiminle konuşacağımızı bilmemiz önemlidir. Cesaret veren, ama gene de gerçeği söylemekten korkmayan kişiler bulmalıyız. Böyle kişilerin çok sayıda olduğunu söylemek isterdim, ama az bulunurlar. Onlara gittiğimde bana her zaman duymak istediğim şeyleri söyleyecek insanlar tanıyorum. Ayrıca neredeyse her şeye karamsar, eleştirel ve olumsuz bakanlar vardır; böylelerinin vizyonu yoktur. Her iki gruptan da kaçının. İmana sahip, olgun ve hikmetli bir kişi bulun. İmanda bir baba ya da anne ya da sizden daha uzun bir zamandır iman yolculuğunda olan, hatalar yapmış ve bunlardan ders almış birisini bulun.

Güvendiğiniz kişilerin bıkkın ya da alaycı olmaması önemlidir, çünkü bu küçümseyici ve güvensiz tavırlar içlerinde güceniklik barındıran kişilerde görünür. Çabuk bağışlayan, ezberci bir dini anlayışa takılı kalmayan, aksine zamanlara ve Tanrı'nın Ruhü'nün hareketine göre ilerleyen birini arayın. En önemlisi, meseleleri ebedi bir bakış açısıyla gören biri olmalıdır. Bu kişiyi bulduğunuzda, bu ilişkiyi korumak ve değerlendirmek için elinizden geleni yapın.

Dünyaya göre bilge olan, ancak ebedi görüşten yoksun çok insan vardır. Böylelerinin tavsiyesine belli bir dereceye kadar güvenebilirsiniz. Onları dinlerken dikkatli olun ve verdikleri tavsiyeleri her zaman Tanrı Sözü ve dua ile filtre edin.

Anne babalar, eşler ve pastörler sizin için en iyisini yürekten isterler ve genelde hikmetli öğüt verirler, ancak istisnalar da vardır. Gençliğimde

Tanrı'ya hizmet etmekle ilgili hayallerimi babamla paylaştım. Onun kuşağı bir işi "güvenli yoldan" yapmak konusunda tutucuydu (iman yaşamı söz konusu olduğunda zayıf bir görüş). Babam şöyle dedi, "Oğlum, o yol güvenli değil." Mühendisliği önerdi, çünkü matematik ve fen derslerinde iyiydim ve o da kırk yıl mühendislik yapmıştı. Daha güvenli bir kariyer seçimiydi. Üniversitede altı yıl süren bir ızdıraba kaydolduğumun farkında değildim! Bu derslerde armağanlı olmama rağmen, mutsuzdum, çünkü Tanrı'nın hayatım için çağrısı bu değildi.

Mühendis olarak çalıştığım ilk işyeri IBM'di. Bir gün müdürüm beni ofisine çekip şöyle dedi, "Beverly, mühendislikte ne yapıyorsun? Sen ilişkisel bir insansın ve insanlarla etkileşim kuracağın bir alanda olmalısın." Tanınmış hizmetkârlar da pek çok toplantıda beni bir kenara çekip şöyle dedi, "Evlad, Tanrı'nın seni vaaz vermeye çağırdığını görüyorum."

Tek başıma dua ederken Tanrı yüreğimi sürekli hizmete çekiyordu, ancak benim böyle bir ist eğim yoktu. Tanıdığım tüm hizmetkârlar garip görünüyordu. Ama yüreğim gene de Yaratıcımız'a duyarlıydı. İman etmeden önce bir haftalığına bir Katolik ilahiyat kursuna gittim ve sanki hizmete çağrıldığımı hissettim. Ama bu çağrı beni çok korkuttu, çünkü Katolik bir rahip olarak asla evlenemezdim.

Ama tekrar ve tekrar Tanrı'nın çağrısını doğrulayan işaretler aldım ve babamın öğüdünü bir kenara bırakabildim. Babama elbette çok saygı duyuyordum ve bu Tanrı'ya hoşnut ediyordu, ama hem mühendislik okurken hem de mühendis olarak çalışırken bir şeylerin yolunda gitmediğinin farkındaydım. Tanrı'nın yönlendirişini sürekli dua ile aradığım için yanlış yola girmeme izin vermeyecekti (iyi niyetli babam tarafından bile) ve isteğini gayet açık bir biçimde gösterdi.

Çağrımın yüreğime yerleşmesinin ardından, bir buçuk yıldan fazla süren arayışından kaynaklanan alevli bir tutkuya sahiptim. Ayrıca mühendislik diplomamı almak için bir yılım kalmıştı. Okulu bitirmeye ve mezun olduktan sonra hizmete girmeye karar verdim. İyi bir karar oldu, zira Kutsal Kitap okulunda öğrenemeyeceğim stratejiler öğrendim. *Tanrı bizi eğitmek için her türlü deneyimimizi kullanacaktır!*

Armağanınızı keşfetmekte bir başka çok önemli etken sağlıklı bir yerel kiliseye dikilmektir. Kutsal Yazılar'da şöyle der, "RAB'bin evinde dikilmiş, Tanrınız'ın avlularında *serpilecek*" (Mezmun 92:13). Eğer pamuk tohumu ekerseniz, toprakta balkabağı yetişmeyecektir. Toprak sağlıklı bir yerel kilisedir ve siz kendinizi adadığınız zaman, Tanrı vergisi armağanlarınız orada serpilecektir. İş dünyasına, eğitim alanına, spor camiasına ya da başka hangi alana çağrılmış olursanız olun, serpileceksiniz. Bu Tanrı'nın tasarısıdır.

KENDİNİZE VE HİKMETLİ ARKADAŞLARINIZA SORACAĞINIZ SORULAR

Şimdi hem kendinize hem de hikmetli arkadaşlarınıza soracağınız sorulara odaklanalım. Doğru kişilere sorulan doğru sorular armağanlı olduğunuz alanla ilgili uyanış yaşamanıza yardım edebilir. İşte bazı örnek sorular.

Doğal Olarak Ne Yapmakta İyisin?

Bu iyi bir başlangıç noktasıdır. Belki armağanınız rakamları çözümlmek, düzgün cümleler kurmak, bir şeyler inşa etmek, video öyküleri oluşturmak, elbise tasarlamak ya da etkinlikleri organize etmektir. Doğal sportif yetenekleriniz, keskin koku alma duyunuz ya da her ayrıntıya dikkat eden bir gözünüz olabilir. Her neyse güçlü yönlerinizi teşhis edin.

Eğer bir ritim tutabiliyorsanız ve insanları Tanrı'nın huzuruna yönlendirmeye arzunuz varsa, tapınmaya ya da başka tür bir müzik hizmetine çağrılmış olabileceğinizin bir işareti olabilir. Eğer insan vücuduna ilginiz varsa ve tıp alanından etkileniyorsanız bu da bir işaret olabilir. Sağlık hizmetine çağrınız olup olmadığını mutlaka Tanrı'ya sormalısınız. Listenin sonu yoktur.

Ama bu ipuçları son söz olmamalıdır. Oldukça iyi bir tenis oyuncusuydum ve okul takımında tenise başladım. Amerikan Gençler liginde ve Gençler Davis Kupası'nda raket salladım. Önceden dediğim gibi üç yıl profesyonel tenis eğitmenliği yaptım ve Batı Virginia eyaleti liselerarası tenis turnuvasında şampiyon oldum. Ama dualarıma aldığım yanıtlardan profesyonel tenise çağrım olmadığını biliyordum.

Diğer taraftan, PGA Golf turunda mücadele eden Aaron Baddeley adlı profesyonel golfçü bir arkadaşım var. Ama 2004 yılında, turdaki ikinci yılında zorlu bir zamandan geçiyordu. (Listede 124. sırada bitirdiği için 2005 yılı elemelerini zorlukla geçti). Bu zorlu yılın sonlarında turnuvada mücadele ederken bizim evimizde kalıyordu ve ne yazık ki elendi. Birlikte uçağa bindik ve hizmet edeceğim bir konferansa katılmak için Las Vegas'a gittik. O konferans sırasında Tanrı onun yüreğine dört kez konuştu: "Seni hizmete çağırmadım; golf oynamaya çağırdım."

Aaron bütün gayretini golf sporuna vermemek için direniyordu, çünkü benim yaptığım hizmeti yapmak istiyordu. Seyahat ederek zamanının yarısında konferanslarda ve kiliselerde konuşmalar yapmak, diğer yarısında golf oynamak istiyordu. O akşam kendisini tümüyle çağrısına ve armağanına adayacağına dair yüreğinde karar verdi. Birkaç yıl içinde dünya

golf sıralamasında on altıncı sıraya çıktı ve sonra toplamda dört kez PGA ve Avustralya Masters şampiyonu oldu. On beş yıldan fazla bir zamandan beri PGA turunda oynadı ve hâlâ devam ediyor. İnsanlar üzerinde bıraktığı etki çok büyüdü ve kilisenin kapısından içeriye adımını atmayacak pek çok insanla Müjde'yi paylaşmak için sayısız hizmet fırsatları buldu.

Al adında pastör bir arkadaşım var. Al'ın kilisesinde yıllar önce Kutsal Kitap öğretmeyi seven ve bu hizmeti iyi yapan bir adam vardı. Bu adam öğretmen pastör olmak istiyordu. Aynı zamanda araba tamirinde eşsiz bir yeteneğe sahipti. Kentin farklı bir yerindeki büyük bir kiliseden pastör öğretmen pozisyonu için teklif aldı. Bu teklifi Pastör Al'e haber vermek için onu yemeğe davet etti. Al hikmetli biri ve adama şöyle söyledi, "Senin için dua ederken tam zamanlı Kutsal Kitap öğretme hizmetine çağrılmadığını hissettim. Arabalar üzerinde çalışmak için olağanüstü armağanlısın."

Adam pastörünün öğüdünü dinlemedi ve diğer kiliseye katılmak için kilisesinden ayrıldı.

Bir yıl sonra adam mutsuzdu. Öğretme pozisyonu hâlâ resmi olarak kendisine verilmemişti, evliliği sıkıntılı bir süreçten geçiyordu ve mali bakımdan zorlanıyordu. Bir Pazar günü kilisede Rab ona konuştu: "Seni pastör olmaya asla çağırmadım, yerel kilisede Kutsal Kitap öğreten bir tamirci olmaya çağırdım."

Adam Pastör Al'e gelip öğüdünü dinlemediği için tövbe etti ve ilk kilisesine geri döndü. Araba tamiri işine yeniden odaklandı.

Bir gece Tanrı, adama rüyasında motor sorunlarını teşhis etmek için bilgisayar bağlama fikri verdi. Adamın bilgisayarlardan anlayan bir arkadaşı vardı ve ikisi birlikte bilgisayarlı bir motor test cihazı tasarladılar. Bu test cihazı arabalardaki sorunları normal yöntemlerin dörtte biri kadar bir zamanda teşhis edebiliyordu. Zaman içinde bu adam, eşsiz icadını çoğaltarak Kuzey Carolina'nın her yerinde araba tamirhaneleri açtı. Daha sonra adam Pastör Al'e geldi ve gülümseyerek ona "Araba tamirine çağırıldım!" dedi.

Sana Enerji Veren Şey Ne?

Bir gün asistanım normal haftalık çalışma rutinim için "enerji düzeylerimin" bir kaydını tutmamı istedi. Şu derecelendirme skalasını kurdu: Enerjimi tüketen işler -2 alacaktı; kısa süreli enerji tüketenler -1; minimal enerji verenler +1; ve son olarak çok miktarda enerji verenler +2 alacaktı.

Bölüm toplantıları, seyahatler, evrak işleri, seyahatler için bavul hazırlığı gibi -2 ya da -1 alan birçok işim vardı. Birkaç adet iş +1 aldı, ama dürüstçe +2 verebildiğim iki iş sadece konuşmak ve yazmaktı. Sonuçlar beni şaşırttı.

Bu bulgular üzerine düşündüğümde, yazı yazarken sıklıkla zamanın nasıl geçtiğini anlamadığımı fark ettim. Sabah erkenden yazmaya başladığım ve çalışırken öğleden sonra olduğunu fark etmediğim zamanlar var. Çok fazla yazmanın ardından genelde zihinsel olarak yoruluyorum, ama aynı zamanda enerjik hissediyorum.

Aynı şey vaaz verdiğim zaman da oluyor. Kısıtlamalarımızın olmadığı günlerde kendimi iki saatten çok vaaz verirken bulurdum. Bana otuz dakika geçmiş gibi gelirdi, ama dinleyicilerin ne düşündüğünü elbette bilmiyorum!

Yaratıcı oğlumuz Alec'in yenilikçi projeler üzerinde zaman mefhumunu kaybederek saatlerce çalıştığına tanık oldum. Yaratıcılık bölümümüzde mükemmel işler çıkardı. Lisa'nın toplantıların ardından kadınlarla saatlerce konuştuğunu ve zaman mefhumunu yitirdiğini gördüm. Yapıcı sohbetler ona enerji verir.

Albert Einstein bir oturuşta saatler boyunca çalışmış. Bedensel olarak yorgun düştüğünde, eline metal bir tepsi alır ve sandalyede otururken tepsiyi dizlerinin üzerinde elleriyle tutarmış. Uykuya daldığı an, tepsi ellerinden kayıp büyük bir gürültüyle yere düşermiş. Çıkan sestten uyanır ve çalışmasına geri dönermiş.

Bu yöntem çağrınızı belirlemek için oldukça kolay bir yol: Gerçek armağanınız, uzun sürelerde zihinsel ya da bedensel olarak yorgun düşseniz bile size fiilen enerji verecektir. Gerçek armağanlarını keşfetmiş olanlar için saatlerce çalışmak dakikalar gibi gelebilir. Bu yüzden kendinize sorun, "Bana enerji veren ve zamanı unutmama neden olan iş nedir?"

Verdiğiniz cevap armağanınızın ne olduğunun iyi bir göstergesidir.

İlginizi Çeken Ne?

İlginizi ne çekiyor? Canlanmanıza neden olan şey nedir? Şarkı söylediğinizde, yüreğiniz doluyor mu? Başka kimse söylemiyorken kendinizi şarkı söylerken buluyor musunuz? Şarkı söylemek benim için büyük çaba gerektirir ve beni çabucak yorar. Armağanlı olduğum bir alan değil. Bir odada başkalarıyla birlikte bir melodi yakalayıp müzik yazamam. Bunu yapmaya hiçbir ilgim yok, ama bunu yapmaktan zevk alan insanlar tanıyorum.

Hangi tür dergiler ilginizi çekiyor? Hangi YouTube videoları sizi heyecanlandırıyor? Pinterest sitesinde bakınırken dikkatinizi çeken şey ne oluyor? Okulda en sevdiğiniz dersler nelerdi? Bir kitapçada gezerken hangi tür kitaplara yöneliyorsunuz?

İşte önemli bir soru: Asla ücret almayacak olsaydınız nasıl bir işe yönelirdiniz? Çoğu profesyonel sporcu karşılığında ücret almasalar bile gene kendi sporlarını yapacaktır. Babam Cumartesi sabahları beni yanına oturtur ve buharlı makinelerin ya da başka bir makinenin nasıl çalıştığını anlatırdı. Bir Cumartesi sabahı bir buhar kazanını çizmek ve nasıl çalıştığını bana anlatmak için bir saatten fazla zaman harcadığını hatırlıyorum. Bu yaptığı şey beni sıkıntıdan öldürürdü ve o zamanlarda çağrımın mühendislik olmadığını anlamalıydım! Babamı o kadar çok seviyordum ki, ona bu derslerden nefret ettiğimi söyleyecek cesaretim hiç olmadı. Sırf mali bakımdan rahat yaşamak için mühendislik kariyerini seçme hatasını yaptım; aynı hatayı siz yapmayın.

Sadece ayın sonunda maaş alabilmek için çalışan kaç kişinin yaptıkları işlerden mutsuz olduğunu biliyor musunuz?

Daha önce söylediğim gibi, yıllar önce pastörümün eşi bana yeterli ücret veremeyeceklerini söylediğinde, cevabım “Ah evet verebilirsiniz!” olmuştu. Daha düşük bir ücret karşılığında çalışmaya razıydım, çünkü bu tür bir hizmete doğru çekiliyordum. İşe başladığımda, pastörüm ve misafirlerine haftada yetmiş saat hizmet etmek bana vız geliyordu. Çoğu zaman Lisa’ya onlara hizmet etmeme izin verdikleri için benim onlara ücret ödemem gerektiğini söylerdim.

Bunu yazmaya tereddüt ediyorum, çünkü belki övündüğümü düşünebilirsiniz, ama övünmek yerine, yardım etmek istediğime inanmanızı umuyorum. Hizmete ilk başladığımızda, Lisa ve ben yazarlık karşılığında alacağım telif hakkı ücretlerinin Uluslararası Messenger Hizmeti’ne gitmesine karar verdik. Şimdiye dek yirminin üzerinde kitap yazdım ve her birini yazmak ve düzeltmek ortalama 400 ila 450 saatlik bir zaman alıyor. Bu hesap şimdiye dek neredeyse dokuz bin saatimi kitap yazmaya yatırdığım anlamına geliyor. Buna göre hafta sonları dâhil olmak üzere günde sekiz saat çalışarak üç yıldan fazla bir süreyi yazarak geçirdim. Özetle, bu üç yıl karşılığında hiçbir ücret almadım. Bunu yaptım, çünkü çağrımı ileri götüren armağanım yazmaktır.

Dürüstçe söyleyebilirim ki, eğer bunu yapmakla mühendis olarak yılda 200.000 dolar kazanmak arasında bir seçim yapacak olsaydım, gözümü hiç kırpmadan gene aynı işi yapardım. Elçi Pavlus bu yüzden şöyle yazar:

“Eğer Müjde’yi gönülden yayarsam, ödülüm olur; gönülsüzce yayarsam, yalnızca bana emanet edilen görevi yapmış olurum. Peki, ödülüm nedir? Müjde’yi karşılıksız yaymak ve böylece Müjde’yi yaymaktan doğan hakkımı kullanmamaktır.” (1. Korintliler 9:17-18)

İlginizi Çeken Kim?

Kimi ilginç bulduğunuz da çağrınız ve armağanlarınız hakkında çok şeyi ortaya çıkarır. Bazı kişiler içinizdeki armağanları uyandırır ve kilitletini açar. Kabilenizi, yani sizinle benzer armağanları ve çağrılarını bulun. Kim olduğunuzu ve Tanrı'nın size nasıl bir armağan verdiğini anlamanızda merkezi önemde olurlar. Kabileniz sizi kabul eden ve anlayan insanlardır.

Diğer hizmetkârlarla birlikte oturup hizmetin maceraları ve zorluklarının yanı sıra elbette Tanrı Sözü hakkında konuşmayı severim. Ayrıca girişimciler ve işadamlarıyla sohbet etmeyi de çok severim. Bunların tümü hayatımda güçlü olduğum alanlardır.

Bir hizmet organizasyonunu idare etmek ile ticari bir işletmeyi idare etmek arasında pek çok benzerlik vardır. Lisa ve benim girişimci olmamız gerekti. Gençliğimizde bizim yapmak istediğimize benzer tanınmış hizmetler yoktu; örnek alabileceğimiz hizmetler bulunmuyordu. Öncü olmak zorundaydık. Bu nedenle, iş dünyasındaki girişimciler her zaman içimde çağırıldığımız hizmeti daha verimli biçimde yapmamıza yardımcı olan fikirler uyandırmışlardır.

Eğer iç mimariyi seviyorsanız, kendinizi başka tasarımcıların arasında rahat hissedersiniz. Eğer bir doktorsanız, diğer doktorlarla sohbet etmek sizi neşelendirir. Eğer bir müzisyenseniz, diğer müzisyenler armağanınızın alevlenmesine yardım edebilirler. Örneklere devam edebilirim; kabilenizi bulmak armağanınızı teşhis etmenize ve hatta onu çekip çıkarmanıza yardım edebilir.

Bu sorulara vereceğiniz yanıtların, Tanrı'nın sizi yapmaya çağırdığı şeyi aradığınız kişisel zamandan asla ayrı ve tek başına olamayacağını bilmeniz önemlidir. Eğer ilk yıllarımda benimle konuşan hizmetkârların çoğunu dinlemiş olsaydım, seçtiğim bir şehirde kilise başlatıp pastör olurum. Çok az kişi Lisa ve bendeki benzersiz ve farklı armağanları görebildi. Diğer taraftan, yüreğimizde hissettiğimiz yönde ilerlememize yardımcı olan bir avuç hikmetli insan vardı.

ARMAĞANINIZI GELİŞTİRİN

Şimdi dikkatimizi açılış ayetimizin ikinci kısmına verelim: "Herkes kendine düşen yükü taşımali" (Galatyalılar 6:5). Tanrı her birimize hayatımızı bina etmemiz için potansiyel verdi ve bu potansiyel Tanrı'nın Egemenliği'ni büyötmeye yardımcı olur. Ancak, sadece potansiyele sahip olmanın yetmediği gerçeğiyle hepimiz öyle ya da böyle yüzleşmeliyiz; fiiliyata geçirilmelidir.

Hâlâ daha fazla katkı yapabileceğimizi bilerek hayatımızın

sonuna gelmek ne üzücü olur! Yargı kürsüsünde, başka neler yapmış olabileceğimizi ya da daha kötüsü, Tanrı'nın bize emanet ettiği şeyi geliştirmeyi ihmal ettiğimiz için asla etkilenmemiş hayatları gördüğümüzde yaşayacağımız pişmanlığın acısı dayanılmaz olacaktır.

Şimdi karar verin—hiçbir şeyinizi esirgmeden içiniz boşalmış olarak öleceksiniz. Boşalana kadar içinizdeki her şeyi dışarıya dökmüş olacaksınız. *Dünyanın sahip olduğunuz Tanrı vergisi armağanlara ihtiyacı var.*

Tanrı vergisi armağanlarımızın gerçekliği hakkında ilginç bir görüş Özdeyişler 18:16'da verilmektedir:

“Armağan, verenin yolunu açar
Ve kendisini büyüklerin önüne çıkarır.” (Özdeyişler 18:16)

Armağanınız “yolunuzu” açar ve sizi “önemli insanların” önüne çıkarır. Burada sözünü ettiğimiz “yol açmak” iki türdür. Birincisi, armağanınız potansiyelinizi gerçekleştirmenizin yolunu açar; böylece *olduğunuz yer ile olabileceğiniz yer* arasında bir yol oluşturur. İkincisi, armağanınız kaderinizin yeni düzeylerine yükselmenizin yolunu açar. Her bir yükselişle birlikte daha yüksek bir beceri standardının gerektiğini aklınızda tutun. Gene Süleyman şöyle yazmıştır:

“İşinde usta birini görüyor musun?
Öylesi sıradan kişilere değil,
Krallara bile hizmet eder.” (Özdeyişler 22:29)

Davut'u düşünün. 1. Samuel 16. bölümde kötü bir ruhun Kral Saul'a sıkıntı çektirdiğini okuyoruz, çünkü RAB'bin Ruhu ondan ayrılmıştı. Çaresizliğe düşen Saul, rahatlamak için iyi bir müzisyenin bulunup ona getirilmesini buyurdu.

Hizmetkârlardan biri şöyle karşılık verir, “Beytlehemli İşay'ın oğullarından birini gördüm. *İyi* lir çalar” (1. Samuel 16:18). Davut sadece *armağanlı* bir müzisyen değildi; *iyi* bir müzisyendi. Onu *iyi* yapan neydi? Armağanı geliştirdi ve böylece çağrısında ilerlemesinin yolu açıldı.

Birçoklarının çağrılarında ilerleyememesinin nedeni armağanlarının az gelişmiş olması olabilir mi? Armağanlarımızın gelişmişlik düzeyi ne dereceye kadar yükselbileceğimizi belirleyebilir mi?

Şimdi önceki bölümde alıntıladığımız Pavlus'un Timoteos'a sözlerine geri dönelim. Ama bu kez ruhsal oğluna önerdiği çareyle devam edeceğiz:

“Peygamberlik sözüyle, ihtiyarlar kurulunun ellerini senin üzerine koymasıyla sana verilen ve hâlâ sende olan ruhsal armağanı ihmal etme. Bu konuların üzerinde dur, kendini bunlara ver ki, ilerlediğini herkes görsün.” (1. Timoteos 4:14-15)

Bu hikmetli sözlerden öğrenecek çok şey var. Kendi alanlarında mükemmelleşen erkekler ve kadınlar görürüz. Bazen elde ettikleri başarıları “Özel bir armağanla doğmuşlar” diyerek kolay gösterebiliriz. Gerçek şu ki, onlar tıpkı sizin gibi bir armağanla doğdular ve onu geliştirmeyi seçtiler. Diğer bir deyişle, armağanlarını kusursuzlaştırdıklarına tanık olmamız bu konuda çok çalışmadıkları anlamına gelmez.

Önceki bölümde bahsedildiği gibi Pavlus, Timoteos’u Tanrı vergisi armağanını ihmal etmemesi için uyararak söze başlar. Armağanımıza dikkat etmeyerek onu ihmal ederiz. Timoteos’un ilerlediği ancak armağanını geliştirmeye adandığında herkes tarafından görülecekti. Pavlus, bu nedenle Timoteos’un armağanının üzerinde durmasını buyurdu. “Üzerinde durmak” eylemi üç temel uğraş içermektedir: *alıştırma yapmak, işlemek, derin düşünmek*. Her birini kısaca inceleyelim.

Alıştırma Yapmak

Merriam-Webster Sözlüğü’ne göre alıştırma, “maharet kazanmak için bir işi tekrarlamak ya da pratik etmek” anlamındadır. Özelde alıştırma yapmak topluluktaki performansımızı belirler, çünkü alıştırma yaptığımız düzeyde performans gösteririz. Topluluk önündeki göz alıcı bir performansa hayranlık duymak, ama bu istikrarlı alıştırma düzeyine erişmek için haftalar, aylar ve yıllar süren eğitimi ve sıkı çalışmayı göz ardı etmek kolaydır.

İnsan davranışları ve performans bilimi uzmanlarına göre, belirli bir beceride yeterlilik kazanmak ya da ustalaşmak yaklaşık on bin saatlik alıştırma gerektirir. Ancak, Florida Eyalet Üniversitesi profesörü K. Anders Ericsson “alıştırma mükemmelleştirir” diyen geleneksel inanca meydan okur. Profesör bu görüşü biraz daha ileri götürerek on bin saat alıştırma yapmanın tek başına yeterli olmadığını, bu alıştırmaların sadece eylemleri tekrarlamak yerine gelişime odaklanarak yapılması gerektiğini ileri sürer. Bu tür bir alıştırmaya “maksatlı alıştırma” adını vermiştir. Şöyle yazar:

“Maksatlı alıştırmayı kısaca şöyle özetleyebiliriz: Rahatlık alanınızdan çıkın, ama bunu odaklı bir biçimde, net hedeflerle, bu hedeflere ulaşmak için bir planla ve ilerlemenizi izleyeceğiniz bir yolla yapın.”

Kendimizi rahatlık ve beceri düzeyimizin ötesine zorlamadıkça, asla büyümeyiz. Eğer “maksatlı” olmazsak, bir kere “yeterince iyi” düzeye eriştiğimizde, kolayca gevşeyebiliriz. Bu olduğunda, alıştırmalarımızın baştan savma hale gelmesi sadece zaman meselesidir ve bu durum en sonunda performansımızı olumsuz etkileyecek ve daha fazla çoğalmamızı engelleyecektir.

Güçlü olduğunuz alanı geliştirmek sınırlayan değil, özgürleştiren bir iştir. Çoğaltma potansiyelinizi arttırır. Bu, zayıflıklarımız üzerinde çalışmayacağımız ya da yeni beceriler edinmeyeceğimiz anlamına gelmez; potansiyelimiz üzerinde en büyük getiriyi alacağımız alanlara odaklanmamız ve yatırım yapmamız anlamına gelir.

Yeni beceriler öğrenmenizi tavsiye ederim, ama bunu asla çağrınız olan alanları ihmal ederek yapmayın.

İşin özü şu: Büyüme otomatik olmaz; niyetli olmak gerekir. Armağanlarımızda “becerikli” olmak için istikrarlı olarak alıştırmayı yapmadıkça, tam potansiyelimizi asla bilmeyeceğiz. İşte bu yüzden kişisel gelişime adanmış kalmalıyız. Birçok insan hayatlarında büyük şeyler yapmak isterler, ama büyük olmak için gereken çalışmayı ortaya koymaya herkes istekli olmaz. Alıştırma yapmak büyük ödüller getiren bedeli ödemektir.

İşlemek

Alıştırma yapmak pratiktir, ancak işlemek daha eğitimseldir. “İşlemek” sözcüğü “eğitim ya da yetiştirme yoluyla geliştirmek ya da iyileştirmek; büyümesini ve gelişimini ilerletmek” olarak tanımlanır.

İşlemek kavramını düşündüğünüzde, “koçluk yapmayı” gözünüzün önüne getirin. Koçluk kişisel büyümeniz ve gelişiminiz için kritiktir, zira kendi başınıza elde edemeyeceğiniz yapıcı eleştirileri ve rehberliği sağlar. Armağanlarında mükemmelliği yakalamış kişiler yolculukları boyunca başkalarından koçluk ve rehberlik almıştır. Koçların harika tarafı potansiyelinizi görmeleri ve bunu içinizden çekip çıkartmaya adanmış olmalarıdır; size karşı sert olmaları gerekse bile!

Koçluk hizmeti danışmanlar, baba-çocuk, anne-çocuk, öğretmen-öğrenci ve koçluk ilişkileri, çıraklık, stajyerlik yoluyla ve dolaylı olarak çok sayıdaki kitaplardan, kurslardan ve diğer kaynaklardan alınabilir.

Armağanlı olduğunuz alanda eğitim almanın başka bir yolu benzer

armağanlara sahip olanlarla bir araya gelmektir. Daha önce bahsettiğim gibi, buna sıklıkla “kabilenizi bulmak” adı verilir. Benzer yetenekleri ve tutkuları paylaştığınız kişilerle beraber olmak, size işbirliği yapma ve yenilikler getirme fırsatları sağlar.

1930’larda ve 1940’larda “İnklingler” diye bilinen yaratıcı yazarlar grubu Oxford Üniversitesi’ndeki bir barın özel bir odasında bir araya gelirdi. Bu edebiyat aşıkları arasında C. S. Lewis ve J. R. R. Tolkien de vardı. Bu toplantılarda birbirlerinin henüz bitmemiş eserlerini okuyup eleştiriyorlardı ve bu beraberlik Tolkien’in *Yüzüklerin Efendisi* ile C. S. Lewis’in *Narnia Günlükleri*’ne esin kaynağı oldu. İşte karşınızda müthiş bir kabile!

Derin Düşünme

“Derin düşünmek” ifadesi “düşünceye dalmak; kafa yormak” olarak tanımlanır. Belirgin büyüme ancak durup öğrendiğimiz dersler üzerinde kafa yordüğümüzde gerçekleşebilir. Büyümemizi dürüst bir bakışla izlediğimizde ve ilerlememizi ve performansımızı değerlendirmek için zaman ayırdığımızda, dikkat ya da düzeltme gerektiren belirli alanların farkına varacak bir pozisyona geliriz.

Arkadaşım John Maxwell sık sık dinleyicilerine ve okuyucularına deneyimin en iyi öğretmen olmadığını hatırlatır; en iyisi *değerlendirilmiş deneyimdir*. İlerlemeniz üzerinde derin düşünürken, koçlardan ve emektaşlarınızdan aldığınız geribildirim kabul etmekle birlikte gelişmek ve armağanlarınızı yararlı hale getirmek için yenilikçi yollar düşünün. Kendinize ve Tanrı’ya doğru sorular sorun: Neyi değiştirmem gerekiyor? En çok büyüdüğüm alanlar hangileri? Daha çok dikkatimi vermem gerek alanlar hangileri? Yeni bir seviyeye çıkış yapmam için ne gerekiyor?

Derin düşünme zamanı asla boşa harcanmış zaman değildir.

HİÇBİR ŞEYİ ESİRGEMEYİN

Son olarak Pavlus’un Timoteos’a sözlerine yeniden bakalım:

Bu konuların üzerinde dur, *kendini bunlara ver ki*, ilerlediğini herkes görsün.” (1. Timoteos 4:15)

Konuştuğumuz her şey Tanrı’nın bizi yapmaya çağırdığı ve bu amaçla bize armağan verdiği şeye kendimizi vermemize bağlıdır. Çağrınız tam bir adanmışlık gerektirir. Tanrı’nın emanet ettiği armağana tüm yüreğimizle kendimizi verdiğimizde, ilerlediğimizi herkes görecektir ve potansiyelimizi çoğaltacağız.

Hepimizin armağanlarımıza kâhyalık etme ve en iyisini yapma sorumluluğumuz var. Şimdiye dek, çağrımızda ne kadar ilerleyebileceğimizi ve etkinliğimizi ne kadar çoğaltabileceğimizi belirleyecek etkenin armağanlarımızın gelişmişlik derecesi olduğunu gördük.

Bu hayatta her şeyimizi vermek için sadece tek bir hakkımız var. Hiçbir şeyi vermekten geri durmayalım ve Tanrı'ya bir armağan olarak içimizdeki her şeyi dışarıya boşaltalım. Yaşamak budur. Gerçek anlamda canlanmak ve yaşamı tüm doluluğuyla tecrübe etmek budur.

DÜŞÜNÜN

1. Çağrınızı keşfetmenin bir formülü yoktur. Hangi alanlarda iyi olduğunuzu keşfetmenize yardımcı olacak çeşitli kaynaklar olsa da, çağrınızı ve armağanlarınızı tespit etmek için Tanrı'nın müdahalesi gerekir. Çağrınız ve armağanlarınıza ilişkin anlayış vermesi için Tanrı'nın yüzünü aradınız mı? Size ne gösterdi?
2. Çağrınızın ardından giderken kendimize ve başkalarına sorular sormalıyız. Bütün bunlar sürecin birer parçasıdır. Güvendiğiniz kişiler bulun ve sizde ve içinizde ne gördüklerini onlara sorun.
3. Sadece potansiyele sahip olmak yetmez; fiiliyata geçirilmelidir. Armağanlarınızı geliştirmeniz neden önemli? Armağanlarınız bilinçli olarak büyütüldüğü ve geliştirildiği zaman ne olur?

*“Bizi sizinle birlikte Mesih’te pekiştiren
ve meshetmiş olan Tanrı’dır.”*

– 1. Korintliler 1:21

Meshedilmiş

Bir Şükran Günü tatili sırasında ailecek yemek masasının etrafında oturuyorduk. Lisa müthiş bir ziyafet hazırlamıştı. Hepimiz sofranın güzelliğinin ve birlikteliğimizin tadını çıkarıyorduk. Baba olarak hem aileme hem de yemekte bize katılmış olan birkaç takım üyemize bir şeyler söylemem gerektiğini hissettim.

İçimden dua ettikten sonra yüreğime bir söz geldi: “Sevgili ailem ve dostlarım, artık altmış yaşındayım ve bir baba olarak sizinle biraz bilgelik paylaşma sorumluluğu hissediyorum. Eğer bana geçen kırk yılda Lisa ve benim yaptığımız en önemli şeyi sorarsanız, şunu söyledim: İstikrarlı olun.

“Yıllar içinde tabiri caizse ‘havluyu atmak’ için ayartıldığımız birçok durumdan geçtik. Ayrıca kişisel kazanç ve reklam uğruna ya da içinden geçtiğimiz bir denemeyi hafifletmek için gerçekten ödün verme fırsatları karşımıza çıktı. Ama gerçeği gemi demirimiz yaparak koşullar ne kadar acı olursa olsun ona tutunmayı seçtik.

“Eyüp sıkıntılar içinde çok hikmetli bir söz söylüyor, ‘Yine avunur, amansız derdime karşın sevinirdim, çünkü Kutsal Olan’ın sözlerini yadsımadım’ (Eyüp 6:10). Hatalar yaptığım da (ve çok hata yaptım), tövbe edip Tanrı’dan ve insanlardan af dilemekte çabuk davrandım. Şimdi gerçeğe istikrarlı biçimde itaat etmekten kaynaklanan bereketlere bakıyorum ve aklım almıyor. Tanrı çok lütufkâr.”

MESHEDİLMEK

Gerçeğe istikrarlı biçimde itaat etmenin yol açtığı harika bir bereket “meshedilmektir.” Bunu anlamak için, Baba Tanrı’nın İsa’yı göğün ve yerin Kralı olarak göreve getirdiği büyük atama gününe gidelim:

“Doğruluğu sevdin, kötülükten nefret ettin. *Bunun için Tanrı, senin Tanrın, Seni sevinç yağıyla arkadaşlarından daha çok meshetti.*” (İbraniler 1:9)

Bunun için ifadesine dikkatinizi çekmek istiyorum, çünkü kilit bir gerçeği anlamak açısından çok önemlidir. İsa'nın iki konudaki sarsılmaz tutumu harika bir bereketle sonuçlandı ve O'nun verdiği örnek bizim standardımız olmalıdır. İsa *doğruluğu* sevdi. Doğruluk için kullanılan Grekçe *dikaíosunē* sözcüğü "daha yüksek bir otoritenin iddialarına uyum" olarak tanımlanır. Ama aynı zamanda *kötülükten* nefret etti. *Kötülükten* hoşlanmayan birçok Hristiyan vardır, ama İsa'nın yüreği böyle değildir: O *kötülükten nefret eder*. Kötülük için kullanılan Grekçe *anomía* sözcüğü "Tanrı'nın yetkisine itaatsizlik" anlamındadır. Tanrı'nın yetkisinden ayrılmakla ilgili her şeyden nefret etti. Nokta. İsa'nın meshinin arkadaşlarından daha güçlü olmasının nedeni, ne kadar zor olursa olsun, her durumda sarsılmadan itaat etmesiydi.

Çoğaltma hakkında yazdığım bu kitabı *meshedilmekle* kapatmamın sebebi ne? Cevap basit, ama önemlidir: *Meshedilmek Tanrı vergisi yeteneklerimizi ebediyen çoğaltmamızı körükleyen şeydir*. Armağanlı olduğunuz şeye güç katan bir etken olarak düşünün. İki küçük örnek vereceğim.

Takdir ettiğim muazzam seslere sahip kişilerin şarkılarını dinledim, ama yüreğimi derinden etkileyip değişmeme yol açan daha az güzel sesler de dinledim. Aradaki fark *meshedilmiş* olmaktı. Ayrıca derin içeriğe sahip müthiş mesajlar vaaz eden kişiler dinledim, ama beni yürek düzeyinde etkileyip davranışlarımı değiştiren daha gösterişsiz mesajlar da işittim. Aradaki fark *meshedilmiş* olmaktı.

Çağrıldıkları alan devlet, iş dünyası, sanat, eğitim ya da her ne olursa olsun, aynı etki Tanrı'nın bütün hizmetkârları için geçerlidir. Kral Davut şöyle söyledi:

"Beni yaban öküzü kadar güçlü kıldın,
Taze zeytinyağını *başıma döktün*." (Mezmurlar 92:10)

Sözleri oldukça açıklayıcı. Bu ayet üzerine yapılan yorumlarda "yaban öküzünden" daha çok "beni güçlü kıldın" ifadesinin vurgulandığına dair ortak bir kanaat vardır. Başa dökülen yağ, yani meshedilmek sevinç getirir. Tanrı buna *sevinç yağı* adını verir ve Kutsal Yazılar'da bunun bizim *gücümüz* olduğu açıklanır (bkz. Nehemya 8:10). Özet olarak, mezmur yazarı meshedilmenin bizi güçlü kıldığını ilan eder. Ebedi ürün vermemiz için hayatımızdaki armağanları geliştirir ve güçlendirir.

Talantlar ve minalar benzetmelerinin adı geçmeyen, oyun değiştiren unsurlarından birinin bu olduğuna inanıyorum: Talantlarını çoğaltan iki kâhyanın emeği meshedilmeleriyle bereketlendi. "Adı

geçmeyen” diyorum, çünkü bu gerçek önceden bahsi geçen ayetlerden süzülmetedir. Bu iki kâhyanın çoğaltma yapabilmesi için istikrarlı olarak itaat etmeleri ve efendilerinin talimatlarına itaatsizlikten nefret etmeleri önemliydi, zira bu sayede armağanlarını geliştiren meshedilişe kavuştular.

Davut, zeytinyağının *taze* olduğundan söz eder. Meshedilmek bir kerelik bir olay değil, istikrarlı biçimde Tanrı’ya itaat ederek yürüyen bir kişide başlayan ve süregelen bir berekettir. Hayatınızın bir döneminde kazandığınız ve artık “buna sahibim” diyerek çantada keklik saydığınız bir şey değildir. Şimşon meshedilmişti, ama onu taze tutamadı. Ödün verdi ve itaat etmedi; kötülükten nefret etmedi. Günahı birkaç kez yanına kaldı, ama eninde sonunda günahı onu yakaladı. Kutsal Yazılar şöyle der:

“Delila Şimşon’u dizleri üzerinde uyuttuktan sonra adamlardan birini çağırıp başındaki yedi örgüyü kestirdi. Sonra alay ederek onu dürtüklemeye başladı. Çünkü Şimşon *gücünü yitirmişti*. Delila, ‘Şimşon, Filistliler geldi!’ dedi. Şimşon uyandı ve, ‘Her zamanki gibi kalkıp silkinirim’ diye düşündü. RAB’bin kendisinden ayrıldığını *bilmiyordu*.” (Hâkimler 16:19-20)

Şimşon, meshedilişin üzerinden kalktığına farkında değildi. İşte bu nedenle Davut, Bat-Şeva’yla zina etmesinin ardından tutkuyla şu duayı eder:

“Ey Tanrı, temiz bir yürek yarat,
Yeniden *kararlı* bir ruh var et içimde.
Beni huzurundan atma,
Kutsal Ruhun’u benden alma.
Geri ver bana sağladığın kurtuluş *sevincini*,
Bana destek ol, *istekli bir ruh ver*.” (Mezurlar 51:10-12)

Davut’un yüreğinden kopup gelen bu yakarış, bu büyük dilek, hayatındaki meshedilişin kendisinden alınmamasıydı. Bu meshin Tanrı önünde kararlı ya da *istikrarlı* bir itaat hayatına bağlı olduğunu biliyordu.

Meshedilişi ve kimlere verildiğini incelemeye devam edelim. Pavlus’un bölümün başında vurguladığımız cümlesine yeniden bakın:

“Bizi sizinle birlikte Mesih’te pekiştiren ve *meshetmiş* olan Tanrı’dır.” (2. Korintliler 1:21)

Burada “meshetmiş” için kullanılan Grekçe sözcük *chriō*’dur. “Bir kimseyi doğaüstü tasdikleme, bereketleme ve bağış vermeyle bir göreve

atamak; meshetmek, atamak, görevlendirmek” olarak tanımlanır.

Burada göz ardı edilemeyecek anahtar sözcükler var. *Tasdik* sözcüğü “bir eylem için yetkiliden alınan izin ya da onay” anlamına gelir. Sade bir ifadeyle, meshediliş eyleme geçmek için *Tanrı’nın verdiği onaydır*. İsa der ki, “Rab’bin Ruhü üzerimdedir. Çünkü O beni yoksullara Müjde’yi iletmek için *meshetti*” (Luka 4:18). İsa’nın meshedilmesi, bir görevi yerine getirmesi için Tanrı’nın O’na verdiği onaydı. Yine aynı şekilde Elçi Petrus şunu ifade eder, “Tanrı’nın, Nasıralı İsa’yı nasıl Kutsal Ruh’la ve kudretle *meshettiğini* biliyorsunuz. İsa her yanı dolaşarak *iyilik yapıyor...*” (Elçilerin İşleri 10:38). Bu meshediliş eyleme geçmesi içindi.

Chriō sözcüğünün bir diğer anahtar bileşeni *atama* ya da *görevlendirme* tanımlarıdır. Tanrı’ya hizmet ederken her zaman bir sınama zamanı vardır. Atanmadan ya da meshedilmeden önce itaat bakımından sınanırız.

9. bölümde sözünü ettiğim Mike’in hikâyesinde onun kritik sınavı Tanrı’nın elindeki son 200 doları vermesini istemesiydi. Lisa ve benim sınavımız ise hiçbir yayınevinin ilk iki kitabımızla ilgilenmediği ve kitapların halktan çok az ilgi gördüğü bir dönemde Tanrı’nın verdiği kitap yazma buyruğuna sadık kalmamızdı.

İsa birden fazla kez şöyle der, “Çağrılanlar çok, ama seçilenler azdır” (Matta 20:16 ve 22:14 NKJV). Bu ayette *çok* sözcüğüyle İsa’nın O’na ait herkesi kastettiğine inanıyorum. Her birimizin Tanrı’dan aldığı bir çağrı var. Ancak, *seçilenler* sözcüğü “atananlar” anlamındadır ve İsa’ya göre maalesef bunların sayısı “azdır.” Neden? Çünkü geçilmesi gereken bir onay süreci var. Şu sözleri dikkatle okuyun: “Mesih’in beğenisini kazanmış olan Apellis’e selam söyleyin” (Romalılar 16:10).

Apellis, kaderimize doğru yol almayı arzulayan hepimiz gibi sınıandı. Belli ki, sınavı geçti ve bu nedenle Mesih’in beğenisini kazanarak seçildi ya da onaylandı. Kutsal Yazılar’ın ilkelerinden hareketle, söylenese bile Apellis’in meshedildiğini bilebiliriz, çünkü armağanı üzerinde Tanrı’nın güçlendiren dokunuşu vardı.

Çağrıldıkları alana vaktinden önce kendi kendilerini atayan pek çok kişi vardır, ancak aramaları gereken şey kendi onayları değil, Tanrı’nın onayıdır:

“Kabule değer kişi kendi kendini tavsiye eden değil, Rab’bin tavsiye ettiği kişidir.” (2. Korintliler 10:18)

Şükran Günü yemeğine geri dönelim. Sofrada oturan ailemin ve takım arkadaşlarımin *istikrarlı itaatini*, yani doğruluğu sevip kötülükten nefret etmenin kaderimizi gerçekleştirmek için kritik önemde olduğunu bilmesini

istedim, çünkü böyle bir istikrar O'nun meshedilişi için bizi hazırlar.

Hayatımız boyunca Lisa ve ben, bazı çok zor zamanlardan geçerken Tanrı'ya itaat ettik: Çoğu zaman bu itaatimiz dışardan verimsiz, hatta büyümemize, iyiliğimize, popülerliğimize ya da başka birçok çıkarımıza zararlı gibi görünüyordu. Ama kısa vadede aleyhimize gibi görünen şeylerin aslında kaderimize açılan önemli bir kapının yegâne anahtarı olduğu ortaya çıktı.

GÖREVİNİZ

Siz de herkes kadar, hatta en büyük iman kahramanlarınız kadar Tanrı tarafından *çağrıldınız*. Muhtemelen çağrınız organize kilise dünyasında değil, zira çok küçük bir sayı bu alana çağırılmıştır. Gönderildiğiniz hayat kulvarında mükemmelleşme ve öne çıkma ayrıcalığına sahipsiniz.

- *Daniel Babil'in devlet kademelerinde öne çıktı (bkz. Daniel 6:3).*
- *Yusuf büyük Mısır ülkesinde öne çıktı (Bkz. Yaratılış 41:39).*
- *Fibi Kenhere'deki kilisede Müjde'nin hizmetkârı olarak öne çıktı (Bkz. Romalılar 16:1).*
- *Sizin çağrınız onlardan farklı değil.*

Eşsiz biçimde armağanlısınız. Tanrı, görevinizi gerçekleştirmek için gereken yetenekleri üzerinize koydu.

Besalel ve onunla birlikte çalışan işçiler hakkında Kutsal Yazılar'ın ne dediğini dinleyin: "Besalel, Oholiav ve kutsal yerin yapımında gereken işleri nasıl yapacaklarına ilişkin RAB'bin kendilerine bilgelik ve anlayış verdiği bütün becerikli kişiler her işi tam RAB'bin buyurduğu gibi yapacaklar" (Çıkış 36:1). Bu adamlar Musa ya da Harun gibi Tanrı'nın Sözü'nü konuşma ve halka hizmet etme yeteneğine sahip değildi. Ama bu becerikli kişiler Buluşma Çadırı'nı inşa etmek için elleriyle ustaca işler yapma armağanına sahiplerdi.

Siz de Tanrı'nın size verdiği becerilerle Tanrı'nın tapınağını inşa etmek için armağanlar aldınız. Ancak bu tapınak Buluşma Çadırı ya da Yerusolim'de tapınağı yapmak için kullanılan altın, gümüş, tunç, değerli taşlar, deri, ince keten, akasya ağacı ya da başka materyallerle yapılmaz. Günümüzde Tanrı'nın tapınağı diri taşlardan, yani insanlardan meydana gelir ve bu diri taşlar Tanrı'nın yaşadığı ruhsal bir tapınağın yapımında kullanılır (bkz. 1. Petrus 2:5 ve Efesliler 2:20–22). Tanrı'nın yüceliği için bu tapınağın yapımında çalışmak için armağanlısınız.

Çoğaltma gücüne sahipsiniz. Tanrı'nın verdiği armağanların kâhyalarıdır ve O'nun bizden isteği bu armağanlarla çoğaltılan ürünleri O'na iade etmemizdir. Çoğaltmak için göksel stratejileri aramalıyız. İlkeler

önderler tarafından öğretilbilir, ama bu eşsiz, göksel stratejiler kişiseldir; bir kitaptan çalışılmaz ya da bir sınıfta öğrenilmez.

Biz önderler sizi ancak O'nu aramaya ve O'nun sesini dinlemeye teşvik edebiliriz. Önemsiz bir şey gibi görünse bile O'na itaat edin. Sonunda çoğaltmayla sonuçlanan şeyler genelde ufak tefek görünür. Unutmayın, diğer tüm tohumlardan daha küçük olan hardal tohumu sonunda en büyük ağaçlardan birine dönüşür.

Yatırım yaparak çoğaltırsınız. Bu yatırımlar pek çok biçim alırlar, ama sonuçta bereketleri hasat ederiz. Eğer tohum ekilmeden kalırsa (yatırılmazsa), yalnız kalır, ama yatırıldığı zaman çoğaltılmış bir hasat verir. Herhangi bir zamanda, hasadınızı istifleyebilir ya da yeniden yatırabilirsiniz. Yatırım yapmaktan vazgeçmeyin; bir sonraki etkinlik seviyenizin anahtarı budur.

Katalizörünüz hizmet etmektir. Eğer motivasyonunuz hizmet etmekten farklı bir şeyse, kendinizi gitmek istemeyeceğiniz bir yerde bulacaksınız. Başkalarının gözünde çok iyi görünebilirsiniz, ama tutkunuz tükenecek. Işığınız azalmaya yüz tutacak, hatta sönme noktasına gelecek. Ama rahat olun, Rab tüten fitili söndürmez. Sürekli dikkatinizi çekmeye, sizi yeniden alevlendirmeye çalışacaktır (bkz. Yeşaya 42:3). Her ne yaparsanız yapın, hizmet etmeyi amaçlayın, riyasız sevin ve karşılaştığınız her zorluğa katlanın.

Meshedilmeyi arzulayın. Meshedilmek sizi ileriye götüren güçtür. Ebedi hale gelmesi için emeğinizi ilerletir. Gücünüzü yükseltecek ve çağrıldığı alanda öne çıkmanızı sağlayacaktır. Sizi dünyadakilerden ve hatta Tanrı vergisi armağanlarını bencil ve dünyasal amaçlar için kullanan kilisedekilerden ayıracaktır.

İmanınız olmalıdır. Tanrı vergisi potansiyelinizi çoğaltmanın tek yolu imandır. "İman olmadan Tanrı'yı hoşnut etmek olanaksızdır" (İbraniler 11:6). İmanı büyütme için O'nun Sözü'nü duymalısınız. "İman, haberi duymakla, duymak da Mesih'le ilgili sözün yayılmasıyla olur" (Romalılar 10:17). Tanrı'nın Sözü'nün yüreğimizde kök salması duymak, duymak ve yine duymakla olur. Bu yüzden bu kitabı tekrar tekrar okumak hikmetli bir iş olacaktır. Ama sadece okumakla kalmayın! Kitabı elinizden bırakıp bu gerçeklerin size nasıl uyarlandığını düşünün ve sonra harekete geçin. Bu kitapta sistematik olarak ortaya koyulan Tanrı Sözü'nü okumak, derin düşünmek ve dua etmek yoluyla ruhunuza alın ve hayatınız nasıl görünürse görünsün Tanrı'nın sizi çoğaltmaya çağırdığına iman edin. İçinizdeki bu iman, dışsal koşulların size dikte ettiğinden daha büyük olmalıdır.

Son olarak şunu unutmayın, *Tanrı sizden yanadır!* Rab şöyle diyor:

“Çünkü sizin için düşündüğüm tasarıları biliyorum’ diyor RAB. ‘Kötü tasarılar değil, size umutlu bir gelecek sağlayan esenlik tasarıları bunlar.’” (Yeremya 29:11)

Ve bir kez daha üstüne basarak şöyle söylenir:

“Öyleyse buna ne diyelim? Tanrı bizden yanaysa, kim bize karşı olabilir? Öz Oğlu’nu bile esirgemeyip O’nu hepimiz için ölüme teslim eden Tanrı, O’nunla birlikte bize her şeyi bağışlamayacak mı?” (Romalılar 8:31-32)

Bu sözleri dinleyin ve kardeşlerin suçlayıcısı olan *bu dünyanın ilahının* söylediği cesaret kırıcı sözlere kulak vermeyin. Yaratıcınız Babanız’dır ve O sizi çağırdığı uğraşta başarılı olmanızı arzular.

Artık altmış yaşını geçmiş bir iman babası olarak ben de sizin yanınızdayım! Benden ve emektaşlarımdan daha ileriye gitmeniz için size tezahürat yapıyorum. Tek Kral’a hizmet ediyoruz, tek Egemenliğin vatandaşlarıyız, tek ev halkının üyeleriyiz, tek imana ve tek misyona sahibiz; Tanrı’nın sonsuzluklar boyunca yaşayacağı evini inşa etmek.

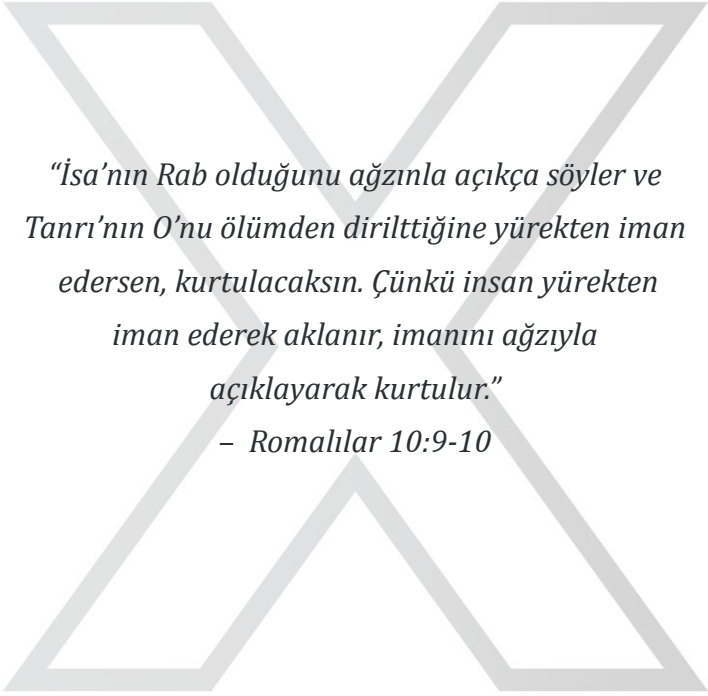
Birlikte çalışalım. Bir olalım ve birliği koruyalım. Yüceliğinin O’nun tapınağını doldurduğunu yeniden görelim. Dünyanın sorunlarının başka hiçbir çözümü yok.

Sizi seviyorum, ama en önemlisi Baba Tanrı, Oğlu İsa Mesih ve Kutsal Ruh sizi yürekten seviyor. *Ve O’nun sevgisi sonsuzdur.*

“Kurtarıcımız tek Tanrı, sizi düşmekten alıkoyacak, büyük sevinç içinde lekesiz olarak yüce huzuruna çıkaracak güçtedir. Yücelik, ululuk, güç ve yetki Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla bütün çağlardan önce, şimdi ve bütün çağlar boyunca Tanrı’nın olsun! Amin.” (Yahuda 1:24-25)

DÜŞÜNÜN

1. Meshediliş Tanrı vergisi yeteneklerimizi çoğaltmak için alevlendirir. Meshediliş nasıl işlenir? Meshedilmek armağanlarınızın işleyişinde nasıl bir fark yaratır?
2. Hayatınızdaki meshediliş nasıl taze kalır? Meshedilişi her zaman cepte görürseniz ne olur?
3. Bir farklılık yapmak için hayatın hangi kulvarına çağrıldınız? Meshedilişi belirli etkinlik alanınızda hangi bakımlardan sizi öne çıkarabilir?

“İsa’nın Rab olduğunu ağızla açıkça söyler ve Tanrı’nın O’nu ölümden dirilttiğine yürekten iman edersen, kurtulacaksın. Çünkü insan yürekten iman ederek aklanır, imanını ağızla açıklayarak kurtulur.”

- Romalılar 10:9-10

Ek

Herkes İçin Kurtuluş

Tanrı, bütün doluluğuyla yaşamanızı istiyor. Size ve hayatınız için yaptığı tasarıya tutkuyla bağlıdır. Ama kaderinize giden yolculuğa başlamanın yalnızca tek bir yolu var: Tanrı'nın Oğlu İsa Mesih aracılığıyla kurtuluşa kavuşmak.

Tanrı, İsa'nın ölümü ve dirilişi sayesinde O'nun krallığına sevgili bir çocuğu olarak girmeniz için bir yol açtı. İsa'nın çarmıh üzerinde kurban olması ile sonsuz ve bol yaşam karşılıksız olarak size sunuldu. Kurtuluş Tanrı'nın size armağanıdır; onu kazanmak ya da hak etmek için hiçbir şey yapamazsınız.

Bu değerli armağanını almak için, ilk olarak Yaratıcınız'dan bağımsız yaşayarak günah işlediğinizi kabul edin, çünkü işlediğiniz tüm günahların kökü budur. Bu tövbe eylemi kurtuluşa kavuşmanın hayati bir parçasıdır. Petrus, Elçilerin İşleri kitabında bunu açıkça belirtti: "Öyleyse, günahlarınızın silinmesi için tövbe edin ve Tanrı'ya dönün" (Elçilerin İşleri 3:19). Kutsal Yazılar'da her birimizin günaha köle olarak doğduğu ilan edilir. Bu kölelik, kasıtlı itaatsizlik tutumunu başlatan Adem'in günahından kaynaklanır. Tövbe etmek, kendinize ve yalanın Babası Şeytan'a itaat etmekten uzaklaşarak sizin için canını veren yeni Efendiniz İsa Mesih'e itaat etmeyi seçmektir.

Rab İsa'ya hayatınızın egemenliğini vermelisiniz. İsa'yı "Rab" olarak tanımak, tüm varlığınızın (ruh, can ve beden) sahipliğini O'na teslim etmek demektir. Hayatınız üzerindeki yetkisi mutlak hale gelir. Bunu yaptığınız an, Tanrı sizi karanlıktan kurtarır ve O'nun ışık ve lütf Egemenliği'ne aktarır. Ölümden yaşama geçersiniz. O'nun çocuğu olursunuz!

Eğer İsa'nın lütfuyla kurtuluşa kavuşmak istiyorsanız, şimdi içtenlikle bu duayı edin:

Göklerdeki Tanrım,

Günahkâr olduğumu ve Senin doğruluk standardının altında olduğumu kabul ediyorum. Günahlarım yüzünden ebediyen gazabına uğramayı hak ediyorum. Beni bu duruma terk etmediğin için Sana şükrederim, çünkü Bakire Meryem'den doğan biricik Oğlun İsa Mesih'i benim için ölmesi ve hak ettiğim cezayı çarmıhta taşıması için gönderdiğine iman ediyorum. Üçüncü gün ölümden dirildiğine ve şimdi Rabbim ve Kurtarıcım olarak sağında oturduğuna iman ediyorum. İşte bugün, Senden bağımsız olduğum için tövbe ediyorum ve hayatımı bütünüyle Rab İsa'nın egemenliğine teslim ediyorum.

İsa, Senin Rabbim ve Kurtarıcım olduğumu ilan ediyorum. Ruhun aracılığıyla hayatıma gel ve Tanrı'nın bir çocuğu olmam için beni değiştir. Bir zamanlar tutduğum karanlığın işlerini reddediyorum ve bugünden itibaren artık kendim için yaşamayacağım. Ama lütfun sayesinde, Senin için yaşayacağım. Çünkü sonsuza dek yaşayayım diye benim için canını verdin.

Rab Sana şükrediyorum; hayatım artık tamamen Senin ellerinde ve Sözün uyarınca, asla utanmayacağım.

İsa'nın adıyla,

Amin.

Tanrı'nın ailesine hoş geldiniz! Bu müthiş haberi başka bir imanlıyla paylaşmanızı teşvik ederim. Ayrıca Kutsal Kitap'a iman eden yerel bir kiliseye katılmanız ve yeni imanınızda sizi cesaretlendirecek diğer imanlılarla paydaşlık yapmanız önemlidir. Bölgenizde bir kilise bulmanıza yardımcı olmamız için hizmetimizle iletişim kurmaktan çekinmeyin (MessengerInternational.org sitesini ziyaret edin).

Artık hayatınızın en muhteşem yolculuğuna başladınız. Her gün Tanrı'nın vahyinde, lütfunda ve dostluğunda büyümenizi dilerim!

TEŞEKKÜRLER

Elinizdeki kitap bir takım çalışmasının eseridir ve bu nedenle bu çalışmaya katkılarını sunan bazı emektaşlarıma teşekkürü bir borç biliyorum:

Bruce Nygren: İçerik düzenlemesinde sergilediğin uzmanlık için teşekkürler. Bir kez daha yazdıklarımı elden geçirdin ve sesimi kaybetmeden onu çok daha iyi okunabilir bir hale getirdin. Ve bu kitabın daha doğru ve etkili hale gelmesine yardımcı olan güzel soruların için de teşekkür ediyorum.

Cory Emberson, Laura Willbur ve Loran Johnson: Mesajın doğru ve tutarlı olması için dilbilgisi, noktalama ve üslup bakımından yaptığınız düzeltmeler için teşekkürler. Armağanınıza hayranım.

Chris Pace: Bölüm bölüm ilerlerken metni okuyarak verdiği tükenmez destek ve teşvik için teşekkürler. Ayrıca 14. Bölümü şekillendirmeme yardım ettiğin için teşekkür ediyorum. Katkın çok değerliydi.

Addison Bever: Mesajı daha anlaşılır ve akıcı kılan düzeltme becerilerin ve meydan okuyan soruların için teşekkürler. Her şeyden önce, sadık ve teşvik veren bir oğul olduğun için teşekkür ederim.

Allan Nygren: Kitabın sayfa düzenlemesi ve harika kapak tasarımı için teşekkürler. Armağanına hayranım!

Uluslararası Messenger Takımı'na: Her biriniz Tanrı'nın Egemenliği'ni büyütme için sahne arkasında çok hizmetler yapıyorsunuz. İsa'nın fedakâr hizmetlerinizi ödüllendirmesine tanık olacağımız o gün sizinle birlikte sevineceğim.

Tanrı'nın Kutsal Ruh'u: En büyük minnettarlığım Sana'dır! Senin rehberliğin ve hikmetin olmadan bu mesaj asla mümkün olmayacaktı. Rabbim ve en büyük sevgilim İsa Mesih hakkında bana bahsettiğin anlayış ve vahiy için yürekten hamt ederim. Seni tüm yüreğimle seviyorum ve Sana hizmet etmek ve Seninle iş ortağı olmak bir onurdur.

KUTSAL RUH

O'nu biliyorsunuz, ama O'nu tanyor musunuz?

İsa'nın öğrencileri tam üç yıl O'nunla birlikteydiler; O'nunla yürüdüler ve O'nun söylediği her şeyi dinlediler. Ancak İsa en yakın arkadaşlarına Kutsal Ruh'un onlara gelmesi için kendisinin gitmesi gerektiğini açıkladı ve bu onların yararına olacaktı (Yuhanna 16:7, 13-14). Eğer her günü İsa'yla birlikte geçiren öğrenciler için bu söz doğruysa, o zaman Kutsal Ruh'un etkin bir şekilde hayatlarımızda çalışmasına bizim daha ne kadar çok ihtiyacımız var?

Ne yazık ki, Kutsal Ruh sık sık yanlış anlaşılıyor ve birçok kişi O'nun kim olduğu ve kendisini bize nasıl ifade ettiği konusunda bilgisiz kalıyor. Kutsal Ruh çoğu zaman "anlaşılmaz" bir şey olarak resmediliyor. Ama Kutsal Kitap, Ruh'un bir "şey" olmadığını açıkça belirtir. O bir kişidir; sizi asla terk etmeyeceğini vaat etmiş bir kişidir. Bu interaktif kitapta John Bevere, sizi Kilise içinde en çok ihmal edilen ve en yanlış anlaşılan bu kişiyi keşfetmeye davet ediyor.

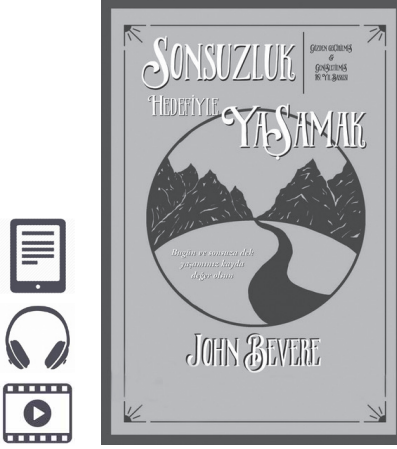
Bu müthiş tanıtımı kaçırmayın.

MessengerX.com sitesinden erişebilirsiniz

SONSUZLUK HEDEFİYLE YAŞAMAK

Hayatınız bugün ve sonsuza dek değerli olsun

Dünyadaki hayatımız sadece bir buğu gibi, ama çoğumuz sanki diğer tarafta hiçbir şey yokmuş gibi yaşıyor. Ama bu hayatı nasıl yaşadığımız sonsuzluğu nasıl geçireceğimizi belirleyecek. Kutsal Yazılar, imanlılar için çeşitli derecelerde ödüller olacağını söylüyor; bu ödüller kişinin tüm başarılarının yargı sonucunda yanıp tükenmesinden Mesih'le birlikte egemenlik sürmeye kadar uzanan bir çeşitlilik arz eder.

John Bevere 2. Korintliler 5:9-11 ayetlerindeki prensiplerden yola çıkarak tüm imanlıların bir gün bu hayatta kazandıklarını almak için Mesih'in yargı kürsüsünün önünde duracağını hatırlatıyor. Birçoğumuz zamanımızın çoğunun ebedi ödüller açısından değersiz şeylere harcadığını gördüğümüzde şok olacağız.

O halde hayatlarımızı nasıl önemli hale getirebiliriz? Sonsuzluk Hedefiyle Yaşamak kitabından çağrınızı keşfetmeyi ve Tanrı'nın size emanet ettiklerini çoğaltmayı öğreneceksiniz. Sonsuzluk perspektifini kazandığınızda, kalıcı olan için çalışmak üzere güç bulacaksınız.

MessengerX.com sitesinden erişebilirsiniz

KRİPTONİTİ ÖLDÜRMEK

Gücünüzü çalanı yok edebilirsiniz

Her engeli aşip her düşmanı yenebilen Süpermen gibi, Mesih'in izleyicileri olan bizler de karşılaştığımız güçlükleri alt etmek için doğüstü yeteneğe sahibiz. Ama hem Süpermen hem de bizim için sorun, gücümüzü çalan bir kriptonitin bulunmasıdır.

Elbette, Süpermen gibi kriptonit de hayal ürünüdür. Ama ruhsal kriptonit gerçektir.

Bu kitap, ilk yüzyıl imanlılarında açıkça görülen tanrısal gücü neden birçoğumuzun deneyim edemediğine ilişkin cevaplar sunmaktadır.

Kriptonit'i Öldürmek'te John Bevere bu kriptonitin ne olduğunu, topluluklarımızı neden zayıflattığını ve onun tutsaklığından nasıl özgür olacağımızı açığa çıkarmaktadır.

Ürkek yürekliye uygun olmayan Kriptoniti Öldürmek, ruhsal bakımdan bir şeker olmaktan başka her şeydir. Dönüşümün zorlu ama ödüllendiren yolunda yürümeyi özleyen her Mesih izleyicisi için ciddi bir gerçektir.

MessengerX.com sitesinden erişebilirsiniz

TANRIM, NEREDESİN?!

Çölden geçerken güç ve amaç bulmak

Belki Tanrı'nın konuştuğunu işittiniz, ama şimdi sessiz kalıyor. Belki imanda ilerlediniz, ama şimdi hiçbir yerde O'nun varlığını bulamıyorsunuz. Çöle hoşgeldiniz; Tanrı'dan vaat almakla vaadin gerçekleştiğini görmek arasındaki yere.

Ama işte size iyi bir haber; burası amaçsız bir çoraklık değil. Tanrı, sizi kaderinize hazırlamak ve donatmak için çölü kullanır; tabii ki onu doğru bir biçimde aşarsanız. Birçoklarının düşündüğünün aksine, bu dönemi atlatmak sadece Tanrı'yı bekleme meselesi değildir. Bu çölü aşmakta üzerinize düşen bir rol var. Hem de büyük bir rol. Ve eğer daireler çizerek zaman kaybetmek istemiyorsanız, bunun ne olduğunu öğrenmeniz önemli.

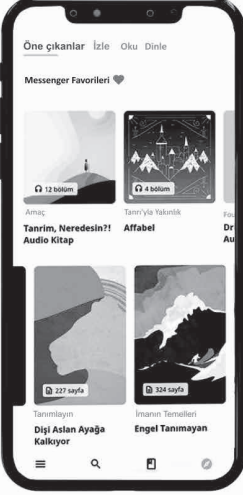
Gözleri açan bu kitabında çok satan yazar John Bevere, kurak ve zorlu dönemlerinizi aşmanıza ve Tanrı'nın sizin için sakladığı berekete erişmenize yardımcı olacak Kutsal Kitap görüşleri ve derin öyküler sunmaktadır.

MessengerX.com sitesinden erişebilirsiniz

X MessengerX

Herkes için, Her yerde öğrenci olarak yetişme yolculuğu

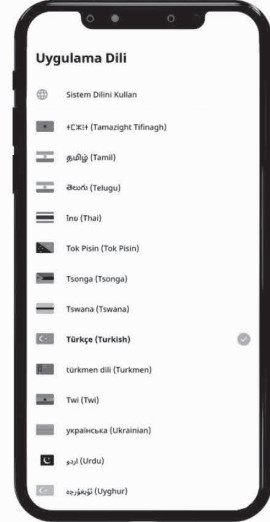

- 110 farklı dilde ücretsiz
- Uygulama ve internet üzerinden erişilebilir
- İmanda büyümenizin için tasarlanmış kaynaklar
- Öğrencilik yolunuzu ve geçmişinizi takip edin

Ekitaplar, sesli kitaplar, kısa filmler, video dersler, Kutsal Kitap çevirileri ve daha fazlasını içeren Messenger öğrenci yetiştirme kaynak kütüphanesinin tamamını bütün cihazlarınızda izlemek, okumak ve dinlemek için indirin.

MessengerX.com

App Store ve Google Play yoluyla dünyanın her yanından erişebilir.

ÇOĞALTMA KAYNAK SETİ

Elinizde tuttuğunuz kitap John Bevere'nin *Çoğaltma* müfredatının bir parçasıdır. Bu kitapla birlikte ekteki DVD'de yer alan ve **MessengerX.com** sitesinden indireceğiniz destekleyici materyalleri okuyarak bu dinamik ve yaşam değiştiren öğretinin her parçasını çalışabileceksiniz. Düzgün çalışıldığı takdirde, Tanrı için daha fazlasını yapabilmeniz için Hristiyan yaşamınızı etkileyecek ve geliştirecektir.

Çoğaltma Müfredatı aşağıdaki materyalleri içermektedir. Bunların tümünü kişisel cihazlarınıza yükleyin:

- [Çoğaltma Kitabı](#)
Bu müfredatın tek basılı parçasıdır. Kitap ayrıca elektronik kitap formatında DVD'de yer almaktadır.
- [Çoğaltma Müfredatı DVD](#)
Ekteki DVD'de bütün müfredat materyalleri dijital formatta kayıtlıdır. Bu DVD'yi yerel DVD oynatıcınızda çalışamazsınız. Ancak bütün dosyalar tabletinize, bilgisayarınıza ya da akıllı telefonunuza yüklenebilir ve okunabilir.
- [Çoğaltma Sesli Kitabı](#)
Çoğaltma kitabının bütün bölümleri sizin dilinizde MP3 formatında okunmuştur.
- [Çoğaltma Video Dersleri](#)
MP4 formatında 12 video dersi bulunmaktadır.
- DVD ayrıca *Tanrım, Neredesin?!* ve *Sonsuzluk Hedefiyle Yaşamak* dahil olmak üzere diğer kitapları ve kaynakları da içermektedir.

Multimedia öğreti kaynakları, e-kitaplar ve Kutsal Kitaplar

ücretsiz indirilebilir: **MessengerX.com**

BÜTÜN BU MÜFREDAT KAYNAKLARI HEDİYEMİZDİR!

Bu DVD'nin kopyasını çıkarmak, materyalleri kopyalamak, arkadaşlarınıza eposta ile göndermek, Word belgelerine kopyalayıp yapıştırmak, öğretileri kilise üyelerinize göndermek ve başkalarının yararlanması için internete yüklemek serbesttir. Nerede Tanrı'nın sözünün sağlam öğretisine ve güçlü bir Hristiyan yaşamına açık duyuluyorsa, orada bu kaynakları dağıtınız.

Çoğaltma Kaynak Seti bileşenleri hakkında daha fazla bilgi:

Bu DVD'deki dosyalar normal bir video oynatıcıda çalınamaz. 'Karışık medya', yani video, ses ve metin dosyaları içerdiğinden, sadece bir bilgisayar ya da dijital cihazda çalınabilir ve görüntülenebilir.

MP4 video dosyaları tabletinize ya da bilgisayarınıza yüklenebilir ve çalınabilir.

MP3 ses dosyaları ses çalarınıza, akıllı telefonunuza ya da bilgisayarınıza yüklenebilir.

E-kitaplar telefonunuza, tabletinize ya da bilgisayarınıza yüklenebilir. Kolayca okunabilir, bastırılabilir ya da çoğaltılabilirler. Metnin parçalarını kendi belgelerinize kopyalayın!

Birçok dilde ilave öğretisel materyaller sitemizde bulunmaktadır:

MessengerX.com ve: **MessengerX App**

TANRI VERGİSİ POTANŞİYELİNİZİ ÇOĞALTIN

KAYNAK DVD

Sadece
bilgisayar için

MESSENGER
INTERNATIONAL
MessengerInternational.org

Videoları izleyin ve daha
fazlasını indirin:

MessengerX
www.MessengerX.com

JOHN BEVERE

John ve Lisa Bevere'nin hazırladığı bu müfredat ve diğer pek çok öğretilere ücretsiz online video izleme ve kaynak indirme platformları olan Messenger mobil uygulaması ve internet sitesinden erişilebilir.

MessengerX.com

App Store ve Google Play'den indirebilirsiniz.

Herkes için, Her yerde, Her gün öğrencilik olarak yetişme.

110 farklı dilde tamamen ücretsiz.

Ruhsal büyümeyi gündelik işinizin bir parçası haline getirin!

“HİÇBİR ŞEYİ ESİRGEMEYELİM VE BOŞ OLARAK ÖLELİM, ÖYLE Kİ İÇİMİZDEKİ HER ŞEYİ TANRI'YA BİR ARMAĞAN OLARAK DIŞARIYA DÖKELİM... İŞTE O ZAMAN GERÇEKTEN CANLANACAĞIZ VE YAŞAMI BÜTÜN DOLULUĞUYLA DENEYİM EDECEĞİZ.”

- JOHN BEVERE

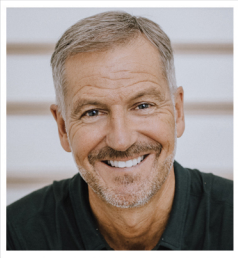
Kendinizi hiç Tanrı'nın Egemenliği'nde bir seyirci gibi hissettiniz mi? Belki yapmanız gereken bir şey olduğunu biliyorsunuz, ama onu bir türlü bulamıyorsunuz. Çoğumuz hayatlarımızda büyük bir etki yapmak istiyoruz, ama aşağıdakiler gibi sorularla boğuşuyoruz:

- Tanrı'nın benim için isteğini kaçırmadığımdan nasıl emin olabilirim?
- Benzersiz armağanlarım Tanrı'nın Egemenliği'ni büyütmede nasıl bir rol oynuyor?
- Tanrı vergisi potansiyelimi hayata geçirdiğimden nasıl emin olurum?
- Eğer “hizmette” değilsem çağrım daha az mı önemli?
- Tanrı'nın lütfunda rahat etmekle Tanrı'nın Egemenliği için önemli işler yapmak arasında nasıl denge kuracağım?
- Belirsiz ve riskli gibi görüldüğünde bile korkuyu kırıp nasıl ileri giderim?

Bu derinlikli kitapta çok satan yazar John Bevere Kutsal Yazılar'ın dikkatli bir incelemesini temel alıyor ve hem çağrınız hem de çağrınızın neden Tanrı için önemli olduğu hakkında farklı düşünmenize yardımcı olacak güçlü hikâyeler paylaşıyor. Bu sayfaları çevirirken Tanrı vergisi armağanlarınızı çoğaltmak ve potansiyelinize ulaşmak için güç bulacaksınız.

Eylemsizliğin yerini daha büyük bir amacın alması için hazırsanız, yolculuğunuz burada başlıyor.

Çoğaltma Kaynak DVD'si içerir

JOHN BEVERE Tanrı'nın sözüne cesur ve ödün vermez yaklaşımıyla tanınan uluslararası bir konuşmacı ve çok satan yazardır. John ve eşi Lisa, Mesih'in dünyamızı değiştiren ödün vermez öğrencilerini geliştirmeye adanmış bir hizmet kuruluşu olan Messenger International'in kurucularıdır. Kolorado'daki evinde olduğu zamanlarda, John'u ailesiyle iddialı iskambil oyunları oynarken ya da Lisa'yı birlikte golf oynamaya imkan etmeye çalışırken bulabilirsiniz.

Ücretsiz video izlemek ve indirmek için
MessengerX.com sitesini ziyaret edin.

MessengerX

MESSENGER
INTERNATIONAL
MessengerInternational.org

Bu kitap yazarın bir hediyesidir
ve satılamaz.

Daha fazlası mı?
Burayı okutun.

